

Ηλεκτρονικό Βιβλίο

University of Crete

Linköping
Där idéer blir verklighet

1st Gymnasio
Avlona

HELLENIC REPUBLIC
National and Kapodistrian
University of Athens

CARDET

ATHENE - GRUNDSCHULE

Co-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

This project has been funded with support from the European Commission. This publication reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein. Project Number: [2017-1-EL01-KA201-036197]

ΓΕΝΙΚΗ ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Το υλικό που κρατάτε στα χέρια σας συλλέχθηκε κατά το σχολικό έτος 2017-18 σε Δημοτικά και Γυμνάσια των τεσσάρων χωρών που συμμετέχουν (Ελλάδας, Ιταλίας, Σουηδίας και Γερμανίας) στο Πρόγραμμα Erasmus+ με τίτλο «Backpack-ID». Είναι αφηγήσεις παιδιών ηλικίας 10-15 ετών που μιλούν για τα ταξίδια και τις μεταβάσεις τους (προσωπικές και οικογενειακές), τον τρόπο ζωής τους, τις αγαπημένες τους συνήθειες, τα αντικείμενα που τους συντροφεύουν, κτλ.

Το πολύγλωσσο αυτό υλικό περιλαμβάνει δύο διακριτές εισαγωγές, μία για τους εκπαιδευτικούς και μία για τους μαθητές, το υλικό (τις μαθητικές αφηγήσεις) στα Αγγλικά ανά χώρα όπου συλλέχθηκαν οι αφηγήσεις και βέβαια το ίδιο υλικό στις τέσσερις εθνικές γλώσσες των χωρών που συμμετέχουν, δηλαδή στα Ελληνικά, Ιταλικά, Σουηδικά και Γερμανικά. Έτσι όλοι οι συμμετέχοντες θα έχουν την ευκαιρία να διαβάζουν τις αφηγήσεις όλων των χωρών, να κάνουν συγκρίσεις μεταξύ τους, να σχολιάζουν ομοιότητες και διαφορές...

Καλή πλοήγηση, Καλή ανάγνωση και Καλό... ταξίδι!

ΓΙΑ ΤΟΝ ΜΑΘΗΤΗ

Ξέρετε ήδη τόσο από τη σχολική σας εμπειρία όσο και από τη ζωή σας έξω από το σχολείο ότι καθημερινά βρισκόμαστε με ανθρώπους που σε πολλά μοιάζουν μαζί μας αλλά και σε πολλά διαφέρουν. Αλλά και εσείς οι ίδιοι σε κάθε σας δραστηριότητα αλλά και σε διαφορετικές στιγμές της ζωής σας δεν είστε οι ίδιοι. Δεν αντιδράτε με τον ίδιο τρόπο. Δεν αισθάνεστε πάντα ούτε σκέπτεστε τα ίδια πράγματα. Καμιά φορά σας εκπλήσσει και ο εαυτός σας για όσα σκέπτεστε ή ακόμη και για τον τρόπο που αντιδράτε.

Τι είναι αυτή η διαφορά με τους άλλους; Ως προς τι μοιάζουμε ή και οι διαφέρουμε όλοι μεταξύ μας; Γιατί και εμείς οι ίδιοι έχουμε διαφορετικές στάσεις και αντιδράσεις; Τι είναι αυτό που μας κάνει να μοιάζουμε με κάποιους και με άλλους να διαφέρουμε;

Αυτά τα ερωτήματα θα μπορούσατε να συζητήσετε παίρνοντας ερεθίσματα από το υλικό αυτού του βιβλίου. Τα κείμενα που έγραψαν συνομήλικοί σας, οι ιστορίες τους, οι φωτογραφίες και τα video που κατασκεύασαν θα σας δώσουν τη δυνατότητα να σκεφτείτε για αυτά τα θέματα. Μέσα από αυτά τα κείμενα, που συχνά συνομιλούν μεταξύ τους και κάποιες φορές δείχνουν και τη διαφορετική ματιά των ηρώων τους απέναντι στον κόσμο, ίσως μπορούσατε να βιώσετε ανθρώπινα ταξίδια, να βρεθείτε μαζί με τους αφηγητές τους σε κρίσιμα σταυροδρόμια, να τους συνοδεύσετε σε διαδρομές με σημαντικούς σταθμούς αλλά και ανατροπές, να παρακολουθήσετε την προσωπική και οικογενειακή τους διαδρομή. Ταξίδια δηλαδή ζωής συνομηλίκων σας, που, εκτός από τα συναισθήματα, σας προκαλούν σκέψεις, σας γεννούν ερωτήματα για σας, για τους άλλους αλλά και για την ίδια τη ζωή και τις εναλλαγές της. Και ίσως και για τους τρόπους με τους οποίους βιώνετε όλα αυτά και βλέπετε τον κόσμο τον δικό σας και των άλλων.

Ακόμη και εάν οι απαντήσεις που θα δώσετε δεν θα είναι τελικές, ίσως σας βοηθήσουν να γνωρίσετε καλύτερα τον εαυτό σας αλλά και τους άλλους.

Ελληνικό Ηλεκτρονικό Βιβλίο

University of Crete

1st Gymnasio
Avlona

HELLENIC REPUBLIC
National and Kapodistrian
University of Athens

University of Crete

Linköping
Där idéer blir verklighet

1st Gymnasio
Avlona

SERN

HELLENIC REPUBLIC
National and Kapodistrian
University of Athens

CARDET

ATHENE - GRUNDSCHULE

Co-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

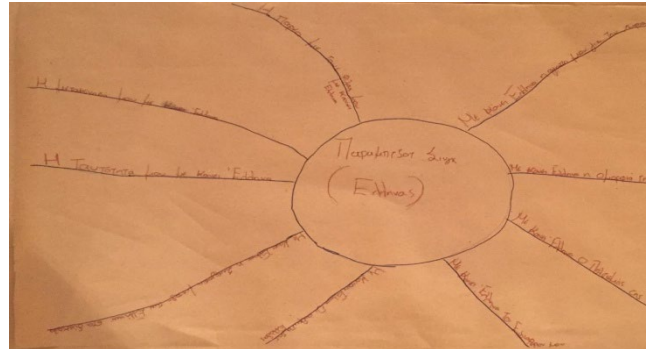
This project has been funded with support from the European Commission. This publication reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein. Project Number: [2017-1-EL01-KA201-036197]

Διαδρομές & ταυτότητες

1. ΠΑΡΝΤΙΠ, ΈΛΛΗΝΑΣ, ΙΝΔΟΣ Η ΣΙΧ;

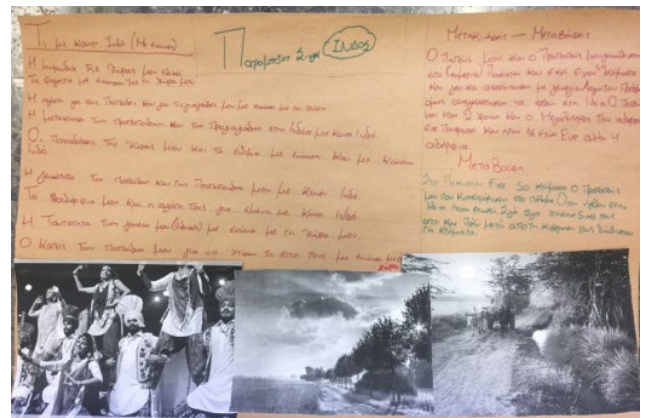
Με κάνει Έλληνα::

- Η αγάπη μου για την χώρα
- Η ομορφιά της Ελλάδας
- Ο πολιτισμός της Ελλάδας
- Το ενδιαφέρον μου
- Οι άνθρωποι της Ελλάδας
- Η συνεργασία των Ελλήνων στα δύσκολα
- Η ταυτότητά μου
- Η μετακίνησή μου
- Η παρέα με τους φίλους μου

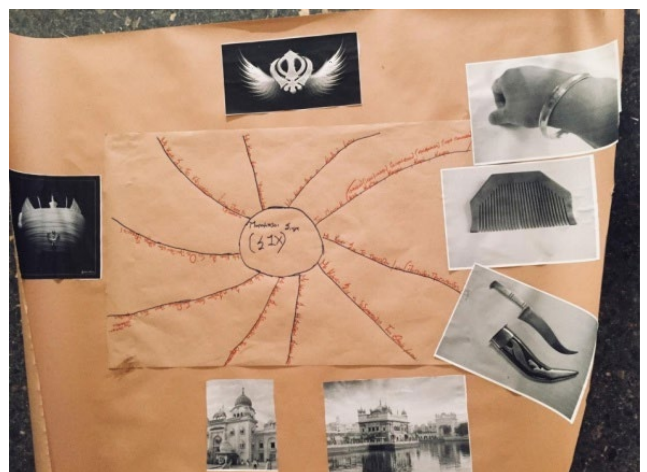
Με κάνει Ινδό:

- Η μυρωδιά της χώρας μου και πιο συγκεκριμένα τα φαγητά
- Η αγάπη για τους παππούδες μου
- Η μετακίνηση των προπαππούδων στην Ινδία
- Οι παραδόσεις, τα ήθη και τα έθιμα
- Η γενναιότητα των προπαππούδων
- Τα ξαδέρφια μου και η αγάπη τους για μένα
- Η ταυτότητα των γονέων μου
- Ο κόπος των παππούδων μου για να χτίσουν το σπίτι

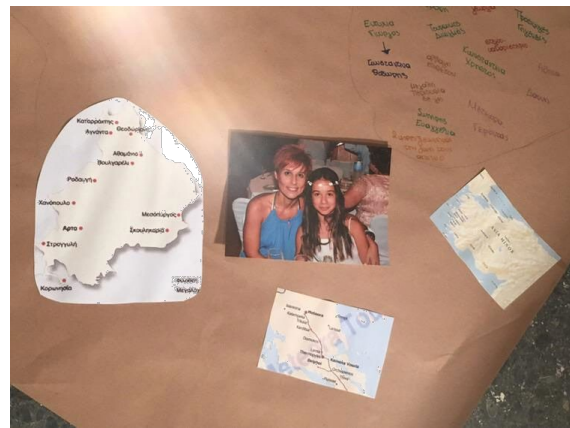
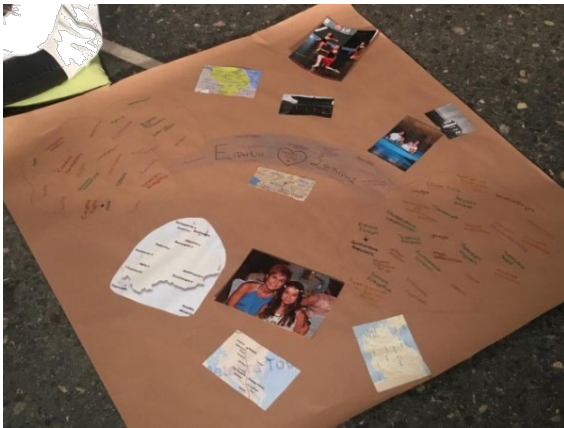
Με κάνει Σιχ:

- Η διδασκαλία του θεού μου
- Το παρελθόν μου
- Τα πέντε κ (μαχαίρι, ιερό βραχιόλι, χτένα, πανωφόρι, μαλλιά)
- Η καρδιά μου
- Η υπομονή μου
- Το ενδιαφέρον μου προς τη θρησκεία μου
- Το όχι που λέω στην αλλαγή της θρησκείας
- Η σταθερή στάση των θεών στους ανθρώπους που αντιστάθηκαν
- Η σταθερή στάση μου
- Η διδασκαλία της οικογένειάς μου

Άμα με ρωτάνε τι είσαι πιο πολύ, Ινδός ή Σιχ, απαντάω είμαι Έλληνας. Ευτυχώς έχω πάρει ελληνική υπηκοότητα και δεν είμαι μέσα σε όλα αυτά. Τώρα αν με ρωτήσει κάποιος: Αφού είσαι Ινδός, γιατί δεν είσαι Ινδουιστής και είσαι Σιχ, τότε θα του πω: Είμαι Έλληνας, δεν έχω σχέση με αυτά. Οπότε γλύτωσα το μπέρδεμα.

2. ΛΗΤΩ, ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΕΣ ΔΙΑΔΡΟΜΕΣ

Εδώ έχω σχεδιάσει δύο νησιά που το κάθε νησί απεικονίζει τις δύο πλευρές της οικογένειάς μου. Το ένα νησί είναι η οικογένεια της μαμάς και το άλλο του μπαμπά μου. Στη μέση έχω σχεδιάσει μία γέφυρα που αντιπροσωπεύει τους γονείς μου, εμένα και τον αδερφό μου. Στο κάθε νησί έχω γράψει κάποια χαρακτηριστικά και κάποιες περιοχές.

Από την πλευρά της μαμάς μου βλέπουμε κάποιες μετακινήσεις των γονέων της από Άρτα σε Θεσσαλία. Οι παππούδες μου ασχολιόντουσαν με τη γεωργία και την κτηνοτροφία.

Από την πλευρά του μπαμπά, μπορούμε να διακρίνουμε αρκετές δυσκολίες στην προσαρμογή των παππούδων μου, καθώς η γιαγιά μου κατάγεται από το Κέδε της Μικράς Ασίας και κατά την μικρασιατική καταστροφή, χρειάστηκε να αφήσει πολλά πράγματα πίσω (αναμνήσεις, χαμένους φίλους, το σπίτι, τα σοκάκια της πόλης, πολύτιμα αγαπημένα αντικείμενα), ενώ ο παππούς μου έχει καταγωγή από τα Μετέωρα. Και οι παππούδες μου από την πλευρά του μπαμπά μου ασχολιόντουσαν με τη γεωργία και την κτηνοτροφία, καθώς είχαν πολλά κτήματα. Ύστερα οι παππούδες μου ήρθαν στη Δάφνη στην Αθήνα, όπου εκεί μεγάλωσε και ο μπαμπάς μου. Όσον αφορά τους γονείς μου, γνωριστήκαν στα Φάρσαλα όταν ο μπαμπάς μου είχε πάει διακοπές. Σπούδασαν στην Αθήνα και μετά ήρθαν να ζήσουν στον Αυλώνα

Μία συμπεριφορά που είναι πολύ έντονη εδώ στον Αυλώνα, δεν ξέρω σε άλλα μέρη, πάντως στα Φάρσαλα δεν υπάρχει, είναι ότι μπορεί να έχεις έρθει εδώ και 50 χρόνια και σε θεωρούν ακόμα ξένο. Δηλαδή, εμείς ζούμε εδώ 13 χρόνια και θεωρούμαστε ξένοι. Επίσης και ηλικιωμένες κυρίες που δεν είναι από δω και έχουν έρθει από προξενιό, ακόμα τις θεωρούν ξένες. Δε θεωρείσαι ποτέ ντόπιος αν δεν έχεις γεννηθεί εδώ.

Οι παππούδες πήραν μαζί τους από την Μικρασία:

- Μικρασιώτες → πολλὰ μικρασιώτ
- Φαγέτια → τσιγές
→ υποσώματα
- Εκπαιδευτές → υγιείς βίβλι την καταστροφή
- Τραγούδια → Μικρασιώτικα
→ Δίεως, ντέρ
- Αυτοέλεμα → παραδοσιακή μουσική περιοχή
- Απέκτησαν υγιείς γιόκατες μέσα από την
Εμπειρία της βεβαιότητας;
- Μαχαλάτορας - αγράμτες δουλειές - έχασαν
υποσώματα τέρμα
- ταλαιπωρία
άσκήση ευημερίας από τους άλλους

3. ΔΙΟΝΥΣΗΣ, ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΕΣ ΔΙΑΔΡΟΜΕΣ

Εγώ γεννήθηκα του Αγίου Διονυσίου. Και επειδή Διονύση λέγανε και έναν θείο του πατέρα μου με βγάλαν Διονύση.

Το χωριό μου στην Αλβανία είναι χωρισμένο στα δύο, όπως και πολλά χωριά. Στο πάνω μέρος ζουν μουσουλμάνοι και στο κάτω χριστιανοί. Εμείς είμαστε χριστιανοί. Έχουμε καλές σχέσεις μεταξύ μας. Ένας συγγενής μου παντρεύτηκε μουσουλμάνο. Γίνονται δηλαδή και γάμοι. Δεν είναι φανατικοί οι άνθρωποι με τη θρησκεία. Σε μερικά χωριά δεν υπάρχει ούτε εκκλησία ούτε τζαμί.

Το χωριό μου είναι κοντά στα Βλόρε, δηλαδή στον Αυλώνα. Από τον Αυλώνα της Αλβανίας ο πατέρας μου ήρθε στον Αυλώνα της Ελλάδας. Ήταν ο πιο μικρός. Πρώτα είχαν έρθει τα αδέλφια του, είχαν βρει δουλειά. Τότε ήταν δύσκολα. Ερχόντουσαν με τα πόδια, από το βουνό, τους πιάνανε, τους ξαναστέλναν πίσω ... Ο πατέρας μου ήρθε να μείνει εδώ στον Αυλώνα. Του άρεσε που ήταν βουνό και ήταν κοντά στην πόλη, χωρίς τη φασαρία της. Ίσως του θύμιζε το χωριό του, που ήταν έτσι.

Ο παππούς μου είχε πολλά παιδιά. Ήταν δύσκολο να τα μεγαλώσει. Είχε 8 αγόρια και 8 κορίτσια από 2 διαφορετικούς γάμους. Τα πιο πολλά έχουν φύγει από την Αλβανία. Τα αγόρια είναι στην Ελλάδα και τα κορίτσια στην Ιταλία. Τον άλλο μου παππού τον λένε Σταύρη στα αλβανικά και Σταύρο στα Ελληνικά. Και την προγιαγιά μου Αλεξάνδρα, επειδή ήταν από ελληνόφωνο χωριό.

Καταγωγή

Αυτή την χώρα δε θα την ξεχάσω γιατί είναι η πατρίδα μου το παρελθόν μου

Τόπος διαμονής

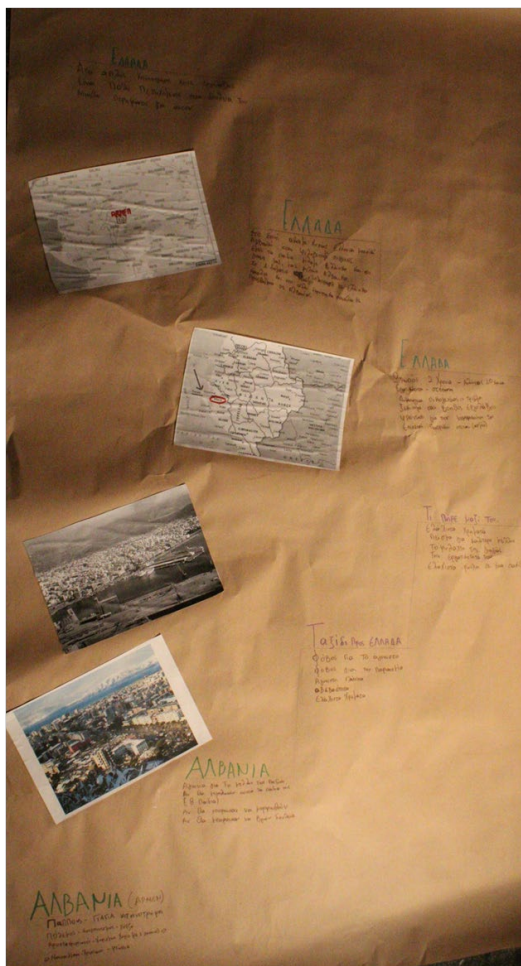
Αυτή τη χώρα την ξεχωρίζω. Εδώ μεγαλώνω, μαθαίνω πράγματα, έχω φίλους και γενικά εδώ θα ζήσω και θα μεγαλώσω τα παιδιά μου (όποτε κάνω), ότι κι αν γίνει.

Αυτή την χώρα δε θα την ξεχάσω γιατί είναι η πατρίδα μου το παρελθόν μου.

Αυτή την χώρα ξεχωρίζω. Εδώ μεγαλώνω, μαθαίνω πράγματα, έχω φίλους και γενικά εδώ θα ζήσω και θα μεγαλώσω τα παιδιά μου (όποτε κάνω), ότι κι αν γίνει.

Έχω σχεδιάσει μια σκάλα που δείχνει τις δυσκολίες που είχαν από την αρχή της ζωής τους οι παππούδες μου και αργότερα οι γονείς μου έως σήμερα που τα πράγματα συγκριτικά με το ξεκίνημα έχουν αλλάξει δραματικά.

Το πρώτο σκαλί είναι στην Αλβανία όπου ο παππούς και η γιαγιά μου έζησαν εκεί ως κτηνοτρόφοι, ενώ ζούσαν τον πόλεμο επί Χότζα. Ήταν χριστιανοί και ζούσαν σε ένα χωριό που ήταν χωρισμένο στα δύο: στη μουσουλμανική περιοχή και τη χριστιανική.

Δεύτερο σκαλοπάτι είναι πάλι στην Αλβανία όπου οι παππούδες μου αγωνιούσαν για το μέλλον των παιδιών τους, αν θα μεγαλώσουν σωστά, αν θα μορφωθούν και αν θα βρουν δουλειά αργότερα.

Το τρίτο σκαλοπάτι είναι το ταξίδι που αποφάσισαν να κάνουν προς την Ελλάδα ο πατέρας μου και τα αδέρφια του. Το ταξίδι ήταν φόβος για αυτούς καθώς δεν ήξεραν τι θα αντιμετωπίσουν, φόβος για την παρανομία, δεν γνώριζαν την γλώσσα, είχαν ελάχιστα χρήματα.

Το τέταρτο σκαλοπάτι είναι το τι πήρε ο πατέρας μου μαζί του: ελάχιστα χρήματα, πείσμα για ένα καλύτερο

μέλλον για εμάς, την οικογένεια δηλαδή που θα έφτιαχνε εδώ στην Ελλάδα, το φυλαχτό της γιαγιάς μου, την εργατικότητα του και ελάχιστα ρούχα σε ένα σακίδιο.

Το πέμπτο σκαλοπάτι είναι όταν ήρθε ο πατέρας μου εδώ στην Ελλάδα. Στην αρχή ήταν στην Αθήνα και μετά ήρθε στον Ωρωπό για δύο χρόνια, ενώ μετά εγκαταστάθηκε μόνιμα στον Αυλώνα. Το πρώτο που έκανε ήταν να βρει μια δουλειά ξεκινώντας σαν βοηθός εργολάβου. Μετά έφτιαξε μια πενταμελή οικογένεια με τρία τρίδυμα παιδιά και φρόντισε την νομιμοποίησή του.

Το έκτο σκαλοπάτι είναι εδώ, στο σήμερα, πώς είναι η ζωή μας στην Ελλάδα. Στο σπίτι ακούμε κυρίως ελληνική μουσική, ενώ αλβανική όταν έχουμε φιλοξενούμενους συγγενείς από την Αλβανία. Εμείς τα παιδιά μιλάμε Ελληνικά, ενώ οι γονείς μας μας μιλούν αλβανικά. Σε ένα δωμάτιο η τηλεόραση έχει ελληνικά, ενώ στο δεύτερο αλβανικά. Το έχει κάνει κυρίως ο πατέρας μου για να αρχίσουμε να μπαίνουμε στο κλίμα της Αλβανίας, δηλαδή να μάθουμε να μιλάμε και να ακούμε.

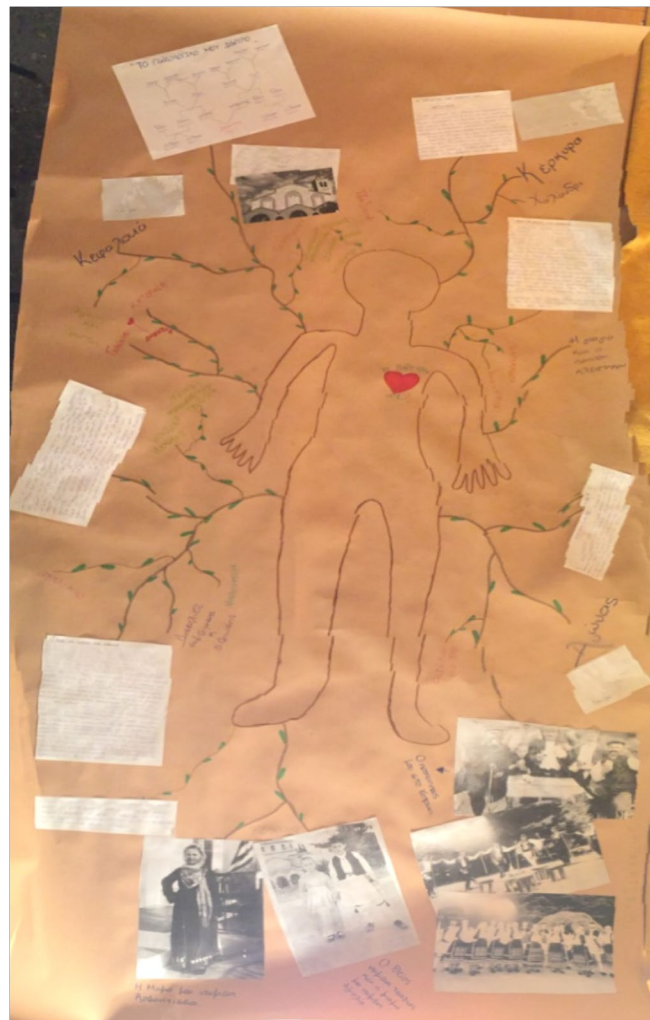
Το έβδομο σκαλοπάτι είναι ο πατέρας μου ο οποίος από απλός κτηνοτρόφος που βοηθούσε τους παππούδες μου στην Αλβανία ήρθε στην Ελλάδα, έγινε εργολάβος, έχει δική του επιχείρηση και νιώθω πολύ περήφανος για αυτόν καθώς είναι πολύ πετυχημένος στην δουλειά του.

4. ΔΕΣΠΟΙΝΑ, ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ - ΔΕΝΤΡΟ

Έχω ζωγραφίσει ένα ανθρωπάκι το οποίο είναι εγώ. Στη μέση υπάρχει μια καρδιά, είναι το παρελθόν μου, γιατί μέσα στην καρδιά μας έχουμε ότι έχει προηγηθεί και μας έφερε στο τώρα. Γύρω γύρω έχω ζωγραφίσει κλαδιά τα οποία, πάνω τους έχουν λέξεις κλειδιά, κείμενα και φωτογραφίες. Οι λέξεις κλειδιά συμπυκνώνουν όλη την ιστορία της οικογένειάς μου και από τις δύο μεριές. Δυσκολίες επιβίωσης και συμβίωσης, φόβος για το άγνωστο, δύσκολα χρόνια, απώλειες, αγάπη και έρωτες, αισιοδοξία, αφοσίωση, εμπιστοσύνη, κατανόηση και βοήθεια.

Ας αρχίσουμε από την μεριά της μητέρας μου. Είναι Αρβανίτισσα και Σαρακατσάνα. Οι Σαρακατσαναίοι κάνανε κάθε χρόνο πανηγύρια για να αναβιώσουν τα έθιμά τους στο Μόλο της Πάρνηθας και γίνονται ακόμα και τώρα. Οι φωτογραφίες είναι από αυτά τα πανηγύρια.

Περνάμε τώρα στην οικογένειά του μπαμπά: Ο μπαμπάς μου είναι από τη Κέρκυρα και λέγεται Σαρακηνός. Για την προέλευση του επιθέτου υπάρχουν δύο απόψεις: η μία είναι ότι ήταν πειρατές και η άλλη ότι ήταν Ανατολίτες. Ο μπαμπάς μου είναι περήφανος για το επίθετό του και του αρέσει να λέει την ιστορία του.

5. ANNA, FISHING

Έχω ζωγραφίσει ένα φεγγάρι στο οποίο δίπλα έχει αστέρια και είναι σαν να ψαρεύω τα αστέρια, δηλαδή τις αναμνήσεις μου, και έχω γράψει πάνω τους κάποιες από τις αναμνήσεις μου.

6. ΟΙ ΜΕΤΑΒΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ

Εγώ άλλαξα σπίτι πριν από δύο χρόνια και αυτή ήταν η δική μου μετάβαση. Δηλαδή φύγαμε από το χωριό και πήγαμε στην πόλη. Το χωριό που μέναμε ήταν σε ένα βουνό και δεν μπορούσαμε να κινηθούμε εύκολα. Εκεί μπορεί να ήταν πιο ωραία η φύση και να παίζαμε πολλές ώρες στην εξοχή, όμως τώρα στην πόλη τα πράγματα είναι πιο ωραία. Μπορείς να πας όπου θέλεις με τα πόδια. Μένω στο κέντρο του Ρεθύμνου και μπορώ έτσι να κάνω ατελείωτες βόλτες με τις φίλες μου στην αγορά και να χαζεύουμε τις βιτρίνες. Βέβαια, στην αρχή που ήρθα τα πράγματα δεν ήταν έτσι. Επειδή μιλούσα χωριάτικα, κάποια παιδιά στο σχολείο με κορόιδευαν. Σιγά σιγά άλλαξα την προφορά μου γιατί συνήθισα να μιλάω με τον τρόπο που μιλούσαν τα παιδιά της πόλης κι έτσι όλα ήταν μια χαρά. Ευτυχώς που στις φίλες μου αρέσουν τα κρητικά τραγούδια και οι χοροί και έτσι δε χρειάστηκε να αλλάξω συνήθειες. Εμένα μου αρέσουν πολύ τα κρητικά τραγούδια και γράφω και μαντινάδες. Γενικά, αν και δυσκολεύτηκα λίγο στην αρχή, τώρα όλα είναι μια χαρά και περνάω θαυμάσια στην πόλη. Μαζί μου, για να θυμάμαι το χωριό μου, πήρα μια οικογενειακή φωτογραφία από τον γάμο της αδερφής μου. Είχα πάρει και ένα κουβερτάκι που είχα από μωρό, αλλά δεν ξέρω τι το έχω κάνει, ακόμα το ψάχνω...

7. Η ΜΕΤΑΒΑΣΗ ΤΟΥ ΈΡΛΑΝΤ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η μετάβαση που παρέμεινε έντονη στη μνήμη μου ήταν όταν έφυγα από την Αλβανία και ήρθα στην Ελλάδα. Αυτό έγινε πριν από 8 χρόνια, δηλαδή όταν ήμουν 7 ετών. Όταν έφυγα ήμουν λίγο λυπημένος, γιατί πήγαινα κάπου που οι φίλοι και οι συγγενείς μου δε θα ήταν μαζί μου. Όταν πήγα εκεί (στην Ελλάδα) νόμιζα πως θα μείνω για λίγο καιρό και πως θα επιστρέψω πίσω, για αυτό και δε σκεφτόμουν πολύ για τη νέα ζωή μου. Όταν πήγα ήταν πολύ δύσκολα για μένα, γιατί δεν είχα φίλους, δεν ήξερα κανέναν, μόνο τον θείο μου και δεν ήξερα τη γλώσσα. Σιγά σιγά τα πράγματα άρχισαν να καλυτερεύουν... με τη βοήθεια του σχολείου μου έμαθα να μιλάω ελληνικά και βρήκα πολλούς φίλους, που ακόμη και οι φίλοι μου με βοηθάνε για ό,τι έχω ανάγκη.

Συνέντευξη με τον πατέρα του Έρλαντ

Έφυγα από την Αλβανία πριν από 20 χρόνια. Έφυγα γιατί τότε γινόταν πόλεμος. Στην αρχή ήμουν τρομαγμένος, γιατί δεν ήξερα τι θα με περιμένει, αλλά ήμουν σίγουρος πως θα ήταν καλύτερη η ζωή μου. Η ζωή μου έγινε καλύτερη, αλλά όλοι μου οι συγγενείς ήταν στην Αλβανία. Όταν έφυγα δεν πήρα κάτι το ιδιαίτερο, μόνο ρούχα και φυσικά λεφτά. Εκείνο που μου λείπει πιο πολύ είναι οι φίλοι μου και οι συγγενείς.

8. Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΣΤΗΝ ΚΡΗΤΗ

Εμείς οι Κρητικοί είμαστε κάπως διαφορετικοί από τους άλλους Έλληνες. Πίνουμε πολύ, τσακωνόμαστε πολύ, αλλά είμαστε και πολύ φιλόξενοι... σε όλα είμαστε «πολύ». Το ίδιο νιώθω κι εγώ, δηλαδή ότι πολλές φορές τα κάνω όλα πολύ. Άρα, αν και είμαστε διαφορετικές προσωπικότητες και διαφορετικοί χαρακτήρες την ίδια στιγμή έχουμε και κάποια κοινά στοιχεία που όμως πάλι αυτά μας ξεχωρίζουν από όλους τους Έλληνες. Επίσης, αν και είμαστε από διαφορετική χώρα όλοι νοιαζόμαστε για το καλό του πλανήτη και προσπαθούμε να τον προστατεύσουμε και αυτό είναι πραγματικά πολύ σπουδαίο.

Συνέντευξη με τη μητέρα της

Με λένε Γεωργία και έχω γεννηθεί στην Αθήνα, αλλά εδώ και δώδεκα χρόνια κατοικώ στο Ρέθυμνο. Το 2006 ήρθα εδώ σε ηλικία 36 ετών. Ο λόγος που μετακινήθηκα ήταν για προσωπικούς και οικογενειακούς λόγους. Αρχικά, ένιωσα φόβο, αγωνία, λύπη, νοσταλγία, αλλά μόνο για τις πρώτες δέκα μέρες. Πάρα πολλά γιατί βασιάνιζαν το μυαλό μου στο πρώτο διάστημα που έμεινα εδώ. Σε μικρό χρονικό διάστημα παντρεύτηκα και έκανα οικογένεια.

Τα παιδικά μου χρόνια, η φοιτητική μου ζωή και οι πρώτοι μου έρωτες καθώς και οι δυνατές μου φιλίες ήταν αυτά τα πράγματα που πολλές φορές νοσταλγώ. Πραγματικά, από όλα αυτά μου λείπουν περισσότερο ακόμη και σήμερα, οι φίλοι μου.

9. ΚΩΣΤΑΣ, Ο ΠΑΠΠΟΥΣ ΕΦΥΓΕ ΓΙΑ ΤΗ ΛΙΒΥΗ

Ο παππούς μου γεννήθηκε το 1952 και έχει μέχρι τώρα μια ζωή γεμάτη δυσκολίες.

Το 1975 μόλις 23 ετών ταξίδεψε στη Λιβύη για να δουλέψει. Εκεί άρχισε να εργάζεται στους εκσκαφείς, στους γερανούς, στα φορτηγά κλπ. κάνοντας πολλά έργα. Είχε πάρει πάρα πολλά διπλώματα οδήγησης για πολλά οχήματα. Είχε δουλέψει στη θάλασσα με τεράστιους γερανούς για την κατασκευή λιμανιών. Ακόμη ταξίδεψε και σε πολλές ερήμους αντιμετωπίζοντας αφόρητη ζέστη.

Το 1978 επέστρεψε στην Ελλάδα και έκανε το πρώτο του παιδί, τον πατέρα μου Κωνσταντίνο, παντρεύτηκε τη γιαγιά μου Αντωνία και μετά γύρισε στη Λιβύη. Μετά από μερικά χρόνια επέστρεψε και πάλι στην Ελλάδα και έκανε τρία παιδιά: Τον Γιώργο, την Αθηνά και την Πένυ.

Από τότε ζει στο Πέραμα με την γυναίκα του και τη δικιά του δουλειά.

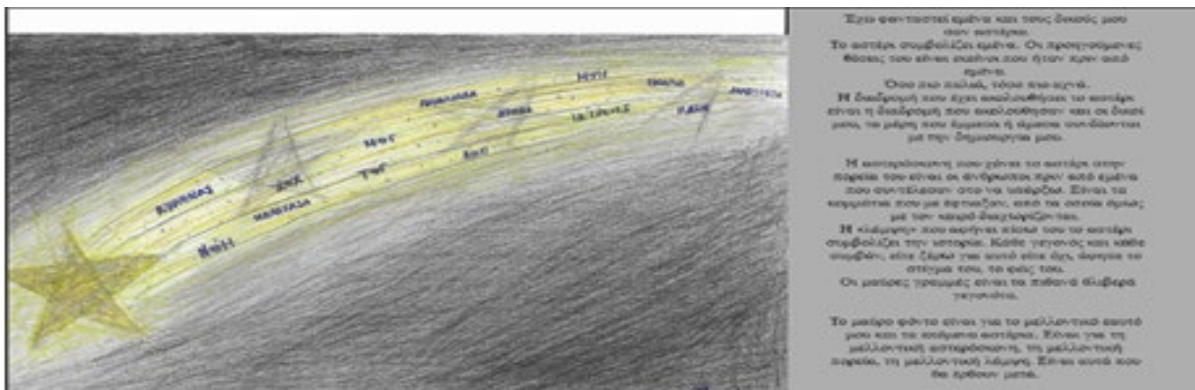
10. ΓΙΑΝΝΗΣ, Η ΜΕΤΑΒΑΣΗ ΤΗΣ ΜΑΜΑΣ ΜΟΥ ΓΙΑ ΣΠΟΥΔΕΣ

Η μαμά μου όταν πήγαινε Λύκειο ένιωθε πιο άνετα, πιο ασφαλής, δεν είχε πολλές έννοιες στο κεφάλι της, δεν έκανε άλλη δουλειά παρά μόνο το διάβασμα. Δεν πλήρωνε λογαριασμούς γιατί ήταν με τους γονείς. Όταν ήταν η ώρα να φύγει για το Πανεπιστήμιο στο Ρέθυμνο, δεν ένιωθε ασφαλής γιατί έφευγε από την Χίο. Όταν νοίκιασε ένα διαμέρισμα, είχε περισσότερες έννοιες. Είχε χάσει τις φίλες της και την οικογένειά της. Έπρεπε να γίνει υπεύθυνη για το σπίτι και τους λογαριασμούς. Η μετάβαση ήταν στην αρχή δύσκολη, αλλά καθώς περνούσε ο καιρός συνήθιζε και σιγά σιγά μέχρι το τέλος της πρώτης χρονιάς, όλα είχαν μπει στο δρόμο τους.

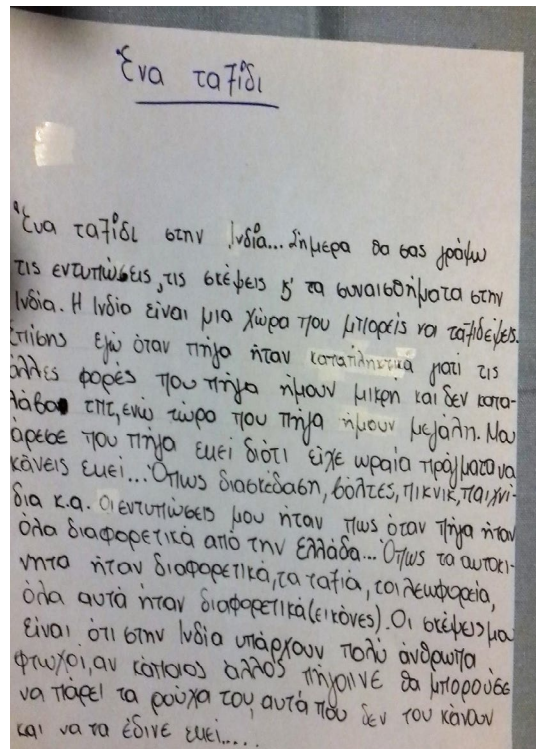
11. ΔΑΝΑΗ: Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΝΟΣ ΑΣΤΕΡΙΟΥ

Το αστέρι συμβολίζει εμένα. Οι προηγούμενες θέσεις του είναι εκείνοι που ήταν το αστέρι πριν από εμένα. Όσο πιο παλιά τόσο πιο αχνά. Η διαδρομή που έχει ακολουθήσει το αστέρι είναι η διαδρομή που ακολούθησαν οι δικοί μου, τα μέρη που, έμμεσα ή άμεσα, συνδέονται με τη δημιουργία μου. Η αστερόσκονη που χάνει το αστέρι στην πορεία του είναι οι άνθρωποι πριν από εμένα που συνετέλεσαν να υπάρξω. Είναι τα κομμάτια που με έφτιαξαν, από τα οποία όμως με τον καιρό διαχωρίστηκαν. Η λάμψη που αφήνει πίσω του το αστέρι συμβολίζει την ιστορία. Κάθε γεγονός και κάθε συμβάν είτε ξέρω για αυτό είτε όχι, άφησε το στίγμα του, το φώς του. Οι μαύρες γραμμές είναι τα πιθανά θλιβερά γεγονότα.

Το μαύρο φόντο είναι για τον μελλοντικό εαυτό μου και τα επόμενα αστέρια. Είναι για τη μελλοντική απεραντοσύνη, την μελλοντική πορεία την μελλοντική λάμψη. Είναι αυτά που θα έρθουν μετά.

12. ΚΙΡΑΝΤΙΠ, ΤΑΞΙΔΕΥΟΝΤΑΣ ΣΤΙΣ ΙΝΔΙΕΣ

13. ΤΟ ΦΙΔΙ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ

Δεν έχουν αλλάξει πολλά πράγματα στη ζωή μου, αλλά το πιο έντονο που θυμάμαι ήταν όταν μετακόμισα. Δεν ήθελα να φύγω από το χωριό, γιατί θα άφηνα πίσω τους φίλους μου. Όμως, έτσι έπρεπε να γίνει. Εγώ δεν το ήθελα καθόλου. Έπρεπε να κάνω καινούριες παρέες και να πάω σε καινούριο σχολείο. Ήταν κάτι που ποτέ δε θα ήθελα να κάνω. Το μυαλό μου ήταν πολύ μπερδεμένο ... αυτή η μετάβαση μου άλλαξε όλη μου τη ζωή.

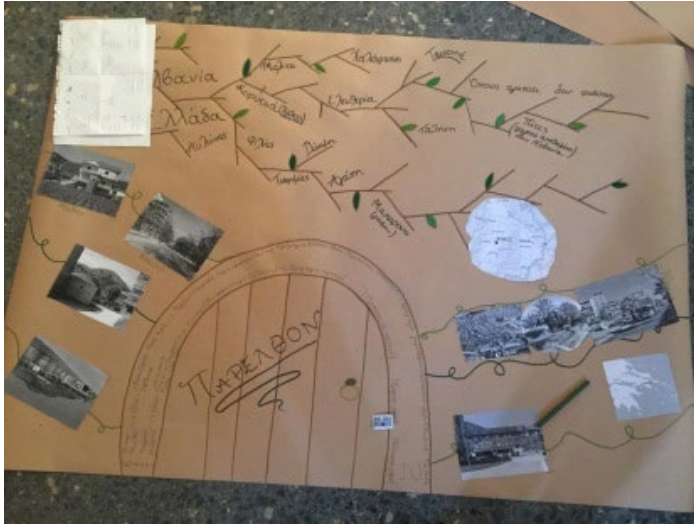

(περιγράφει την μετακόμιση)...

Βράδιασε και αποφάσισα να φτιάξω ένα τοστ και να πάω στο δωμάτιό μου. Ήταν αργά το βράδυ πια και οι γονείς μου δεν μου είπαν ούτε μια λέξη. Η πόρτα του δωματίου τους ήταν κλειστή. Γύρισα στο δωμάτιό μου και δεν με έπαιρνε ο ύπνος, καθώς όποτε προσπαθούσα να κοιμηθώ ξυπνούσα από εφιάλτες...

Ρίζες & δεσμοί της οικογένειας και της κοινότητας

14. ΆΝΝΑ, ΜΙΑ ΠΟΡΤΑ ΣΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

Έχω σχεδιάσει μία πόρτα η οποία οδηγεί στο παρελθόν και από έξω είναι το τι πρόκειται να δεις μπαίνοντας. Πάνω - πάνω έχω γράψει τις αναμνήσεις μου από Αλβανία και Ελλάδα. Π.χ. Στην Αλβανία είναι το χωριό Μαλίτς, όπου μεγάλωσαν οι παππούδες μου, και η Κορυτσά όπου κάναμε βόλτες και ήταν πολύ ωραία... Επίσης έχω γράψει και τη λέξη ελευθερία, καθώς ένιωθες πολύ χαλαρός και ελεύθερος σε σχέση με τη φασαρία της πόλης, όπως είναι η Αθήνα. Έχω γράψει τη λέξη γειτονιά καθώς βγαίναμε και παίζαμε στα σοκάκια, ήταν

πολύ ωραίες στιγμές. Από την Ελλάδα και πιο συγκεκριμένα τον Αυλώνα που μένω έχω πάρει διάφορα όπως φιλίες, γνωριμίες, δύναμη, αγάπη κ.α. Σχετικά με τις φωτογραφίες: Στην πρώτη απεικονίζεται το χωριό Μαλίτς όπου μεγάλωσαν οι παππούδες μου. Στη επόμενη φωτογραφία είναι η Κορυτσά. Λίγο πιο κάτω είναι μία φωτογραφία που τραβήχτηκε στο Καρπενήσι στους νομούς της μαμάς μου. Και εδώ πάλι Καρπενήσι, εδώ στο χωριό Μαλίτς. Και επίσης έχω βάλει και κάποιες φωτογραφίες από τη Νίκαια όπου είναι το μέρος στο οποίο γεννήθηκα.

Πάμε τώρα στο γενεαλογικό μου δέντρο. Πρώτα από τη μεριά της μαμάς. Είναι η Ντορέλα. Έχω δύο θείες, την Άννα και την Αλκέτα. Από την Άννα έχω ξαδέλφια: την Έρικα, τον Μάριο και τον Άντι. Ο παππούς μου λέγεται Ζαφείρης και η γιαγιά μου Σταυρούλα. Η προγιαγιά μου από τον παππού Φεϊμέ και ο προπάππος Τσένε. Η προγιαγιά από τη μεριά της γιαγιάς μου Ασμπιέ και ο προπάππος Φατμέ.

Από τη μεριά του μπαμπά μου του Ανδρέα έχω 3 θείες: την Αναστασία, την Ελένη και την Εύα. Από την Ελένη έχω ξάδελφο τον Στέφανο και από τη Εύα την Έλσα και τον Τάνι. Τον παππού μου τον λένε Κώστα και τη γιαγιά μου Ελένη.

15. ΓΕΩΡΓΙΑ, ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΟΥ ΣΤΗΝ ΟΡΕΙΝΗ ΚΡΗΤΗ

Το χωριό μου είναι μικρό με λίγα σπίτια και λίγους κατοίκους. Εκεί έχει πολλά φυτά δηλαδή πορτοκαλιές, κυπαρίσσια και έχουμε πολλά βουνά, από τη μία μεριά είναι ο Κουλούκωνας και από την άλλη ο Ψηλορείτης. Αυτό το χωριό ήταν πολύ μεγάλο και λεγόταν Κλεψίμιο. Τώρα οι πιο πολλοί έχουν φύγει ή έχουν πεθάνει. Το καλοκαίρι όμως το χωριό ζωντανεύει γιατί έρχονται αυτοί που έχουν φύγει και κάνουν τις διακοπές τους.

Και η άλλη εικόνα είναι το σχολείο. Εκεί υπάρχουν πολλά δέντρα και έχει ένα μεγάλο βουνό από πίσω. Το σχολείο αυτό παλιά ήταν και αυτό δημοτικό αλλά ήταν το πιο παλιό σχολείο από το άλλο. Εκεί πήγαινε ο παππούς μου με τη γιαγιά μου.

16. ΆΝΝΑ, Η ΑΛΛΑΓΗ ΕΝΟΣ ΕΠΙΘΕΤΟΥ

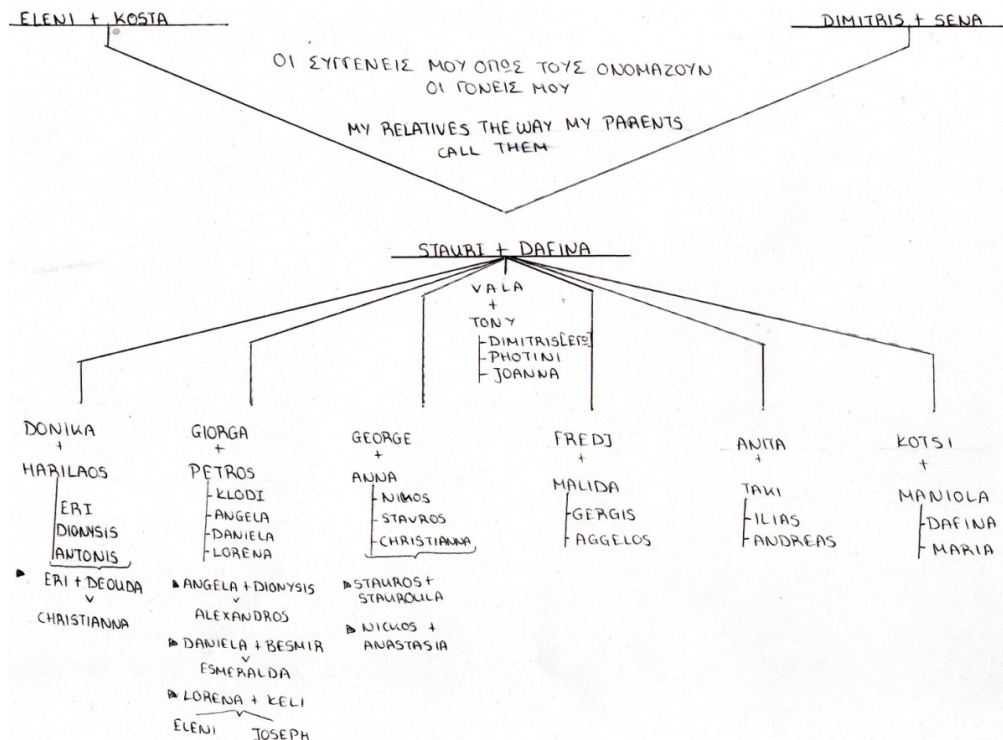
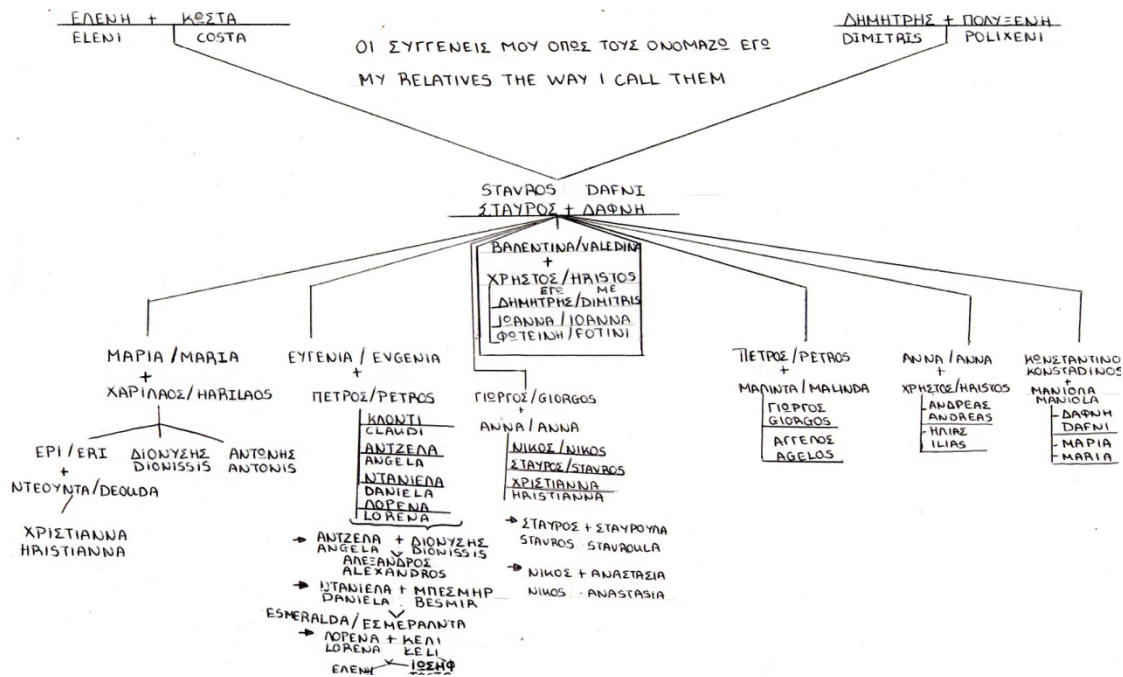
Το επίθετό μου είναι Νίκα. Δεν έχω μάθει κάποια πράγματα σχετικά με το επίθετο. Απλά θέλαμε να το αλλάξουμε σε ελληνικό. Πήραμε του μπαμπά μας που το έχει αλλάξει σε ελληνικό γιατί η καταγωγή μας είναι από την Αλβανία. Απλά το αλλάξαμε και το κάναμε Νίκα. Το παλιό, αν θυμάμαι καλά ... Βασικά είχε και η μαμά μου ένα ελληνικό, αλλά επέλεξε του μπαμπά. Μαντά ήταν νομίζω. Και το αλβανικό μας, της μαμάς ήταν Τζεκελίρι νομίζω, κάπως έτσι. Του μπαμπά δεν ξέρω. Της μαμάς ξέρω μόνο, δεν ξέρω του μπαμπά, αλλά θα τον ρωτήσω.

Τη μαμά μου τη λένε Ντορέλα και τον μπαμπά μου Μάριο. Εμένα με λένε Άννα και Αγγελική. Δεν ξέρω πώς πήρα αυτά τα ονόματα. Δεν είναι κάποιος γιαγιάς. Νομίζω ότι το ένα το διάλεξε ο νονός και το άλλο άρεσε στον ξάδελφό μου.

17. ΤΟ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟ ΔΕΝΤΡΟ ΤΗΣ ΚΙΡΑ

18. ΤΟ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟ ΔΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΗ

19. ΤΟ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟ ΔΕΝΔΡΟ ΤΗΣ ΚΙΡΑΝΤΙΠ

- Ο μεγαλύτερος στην οικογένειά μου είναι ο παππούς, που τον λένε Μπακχσίς. Ο παππούς μου είναι καλός, αλλά και αστείος. Γενικώς ασχολείται με τα παιδιά γιατί του αρέσει να παίζει με τα παιδιά. Ειδικότερα τα παιδιά τα θεωρεί γλυκά.
- Η γιαγιά μου είναι δεύτερη μεγαλύτερη στην οικογένεια και τη λένε Αμάρ-Τζασμίν. Έχει δύο ονόματα, αλλά περισσότερο τη φωνάζουν Αμάρ. Η γιαγιά μου είναι επίσης καλή, αλλά λίγο αυστηρή γιατί όλη την ώρα φωνάζει. Ασχολείται με τις δουλειές του σπιτιού.
- Μετά πάμε στους θείους μου που τον μεγαλύτερο τον λένε Μπαλβίρ και τον άλλον τον λένε Σαλβίντερ. Στον έναν αρέσει να εργάζεται και να βλέπει ταινίες, ενώ στον άλλον να κάνει αστεία και βόλτες.
- Οι θείες μου είναι πάρα πολύ καλές. Τη μία τη λένε Καλβίντερ και την άλλη Ματζίτ. Ασχολούνται και οι δύο με τις δουλειές. Τους αρέσει να κάνουν βόλτες και να τρώνε παγωτό.
- Τώρα οι γονείς μου. Οι γονείς μου είναι επίσης καλοί, αλλά και αυστηροί. Ο μπαμπάς μου εργάζεται και ασχολείται με τη δουλειά, ενώ η μαμά είναι νοικοκυρά και μαγειρεύει.
- Έχω πολλά ξαδέρφια, μεγαλύτερα είναι όλα. Ονομάζονται: Καρπρίτ, Παρμίντερ, Μανού, Σιμράν και Ταρανβίρ.
- Ο Χαρπρίτ είναι καλός. Είναι σαν τον μπαμπά μου, ασχολείται με τη δουλειά και εργάζεται. Το μόνο που τον ενδιαφέρει είναι να είμαστε όλοι καλά.
- Ο Παρμίντερ είναι λίγο αργοπορημένος. Ασχολείται με το κινητό του και του αρέσει να βλέπει ταινίες και να κάνει βόλτες. Τον αγαπάω πάρα πολύ.
- Η Μανού είναι έξυπνη και καλή. Μιλάει με ωραίο τρόπο σε όλους. Ασχολείται με το διάβασμα περισσότερο.
- Η Σιμράν είναι καλή και αστεία. Μιλάει πάρα πολύ σαν κι εμένα. Είναι επίσης έξυπνη. Ασχολείται λιγότερο με το make-up και περισσότερο με το διάβασμα.
- Ο Ταρανβίρ είναι αστείος και ζωηρός. Δε διαβάζει καθόλου. Είναι αγράμματος σαν τους άλλους. Ασχολείται με τα παιχνίδια, κάρτες και να παίζει παιχνίδια στο κινητό.
- Τέλος, εγώ με τον αδερφό μου. Ο αδερφός μου ασχολείται με τα παιχνίδια. Τον λένε Μανβίρ και του αρέσει το παγωτό. Εγώ είμαι η πολυλογού. Με λένε έτσι, γιατί μιλάω πάρα πολύ. Μου αρέσει να ακούω τραγούδια και να τραγουδάω.

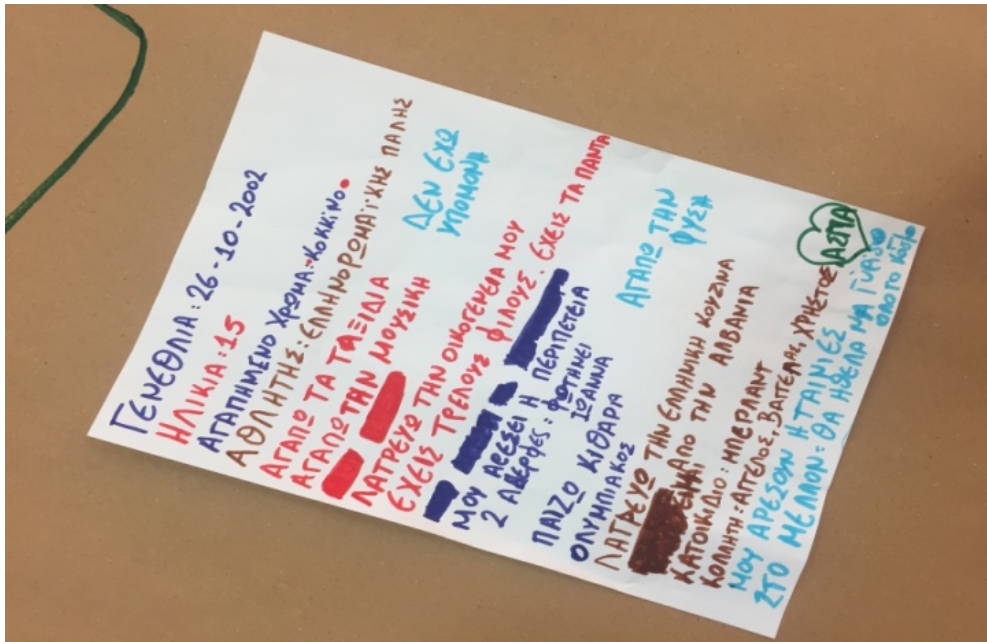

20. ΛΗΤΩ, ΕΠΙΛΕΓΟΝΤΑΣ ΟΝΟΜΑΤΑ

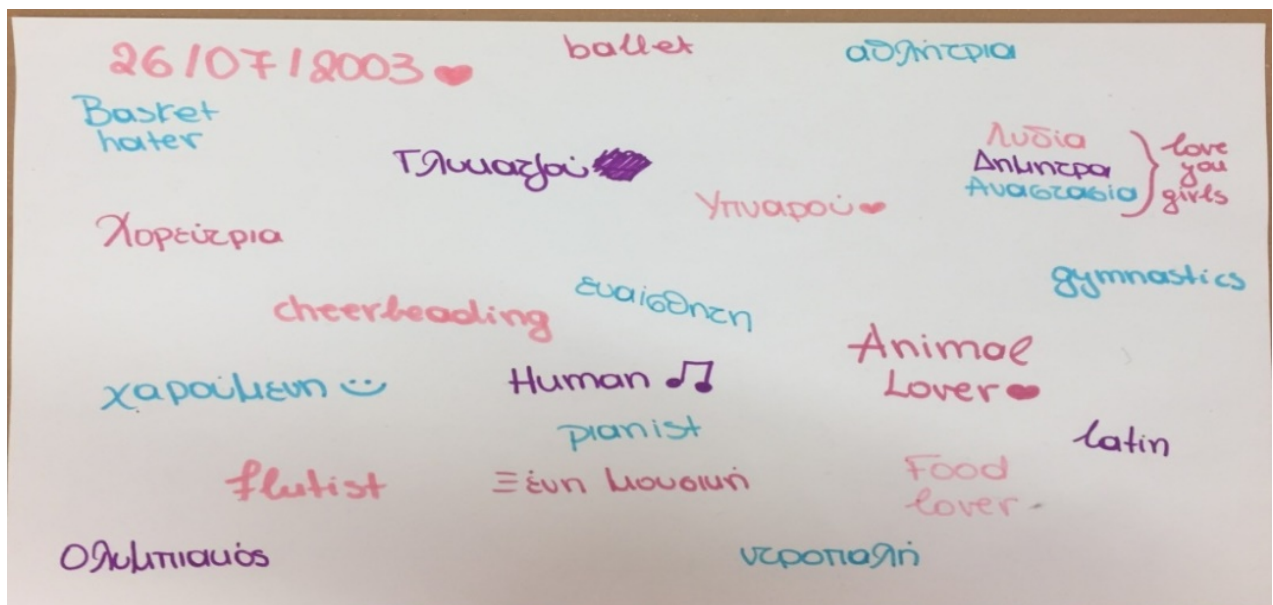
Δεν έχω κάποια γιαγιά που να τη λένε Λητώ, αλλά ήταν να με βγάλουν ή Λητώ ή Δανάη, επειδή τα ονόματα των γιαγιάδων μου δεν τους κάνανε. Η μία δε γιορτάζει, είναι πολύ χάλια όνομα και δεν τους άρεσε και της άλλης θα το 'παιρνε η ξαδέλφη μου. Οπότε ήταν να πάρω ένα από τα δύο. Το Δανάη δε γιορτάζει, οπότε πήρα το Λητώ. Μου αρέσει, γιατί είναι σπάνιο και ωραίο.

Το επίθετό μας ξέρω ότι το άλλαξε ο προπάππους μου. Δεν ήταν έτσι το επίθετο. Νομίζω ότι το κανονικό ήταν Τσάλας. Δεν ξέρω γιατί το άλλαξε. Δεν μπορώ να μάθω. Δεν ξέρει κάποιος.

25. ΔΙΟΝΥΣΗΣ, ΔΕΛΤΙΟ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑΣ

26. ΛΗΤΩ, ΔΕΛΤΙΟ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑΣ

27. ΠΑΡΝΤΙΠ, ΚΡΙΚΕΤ - ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ: 1 -1

(Αθλήματα που μου αρέσουν.)

Κρίκετ

Ποδόσφαιρο.

Το Κρίκετ είναι αγαπημένο μου άθλημα επειδή μου αρέσει να το παίζω και μου αρέσει το ποδόσφαιρο επειδή μέσω από αυτό αθλούμαι και έχω και κοινά στους φίλους μου.

(Αγαπημένοι ποδοσφαιριστές.)

Φορτούνης

Μιράντας

Ρονάλντο

Glenn Maxwell.

Το Κρίκετ με κάνει ίδιο με κάποιους φίλους μου που θέρουν Κρίκετ και διαφορεικά με κάποιους που δε θέρουν. Αυτοί οι παίκτες με έκαναν να παίζω για Κρίκετ σε μια χώρα που δε γνωρίζουν καν αυτό το άθλημα.

28. ΚΙΡΑΝΤΙΠ, ΎΜΟΙΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΗ

Ερωτήσεις

Τι με κάνει ίδιο με άλλους συμμαθητές μου;

Τι με κάνει διαφορετικό με άλλους συμμαθητές μου;

Αυτό που με κάνει διαφορετικό από κάποιους συμμαθητές με ποιους άλλους με κάνει ίδιο;

Απαντήσεις:

Αυτό που με κάνει ίδιο με τους άλλους συμμαθητές μου είναι ότι είμαι μια μαθήτρια που διαβάζω σαν τους άλλους, παρόλο που είμαι από ξένη χώρα, αλλά προσπαθώ. Γράφουμε στα θρανία αλλά τα σβήνουμε μετά, επίσης βρίσκουμε όλοι δικαιολογίες για να βγαίνουμε από την τάξη, προετοιμαζόμαστε για τη μεγάλη φυγή πριν το κουδούνι και χαιρόμαστε αν κάποιος συμμαθητής είχε γενέθλια και χωρίζουμε το θρανίο μας όταν τσακωνόμαστε με τον διπλανό μας.

Αυτό που με κάνει διαφορετικό από τους άλλους συμμαθητές μου είναι ότι εγώ είμαι από ξένη χώρα, ενώ τα άλλα παιδιά είναι από την Ελλάδα. Όχι μόνο επειδή είμαι από ξένη χώρα, αλλά εγώ είμαι μαθήτρια που έχω πρόβλημα, κάνω εκφραστικά λάθη, ενώ τα άλλα παιδιά δεν κάνουν εκφραστικά λάθη σαν κι εμένα. Επίσης, αυτό που με κάνει διαφορετικό είναι το χρώμα και η θρησκεία που έχουμε.

Αυτό που με κάνει ίδιο με την Αλεξάνδρα και γενικώς με τα κορίτσια είναι πως συζητάμε μαζί, ενώ τα αγόρια πάντα παίζουν.

29. Η ΣΒΕΤΛΑΝΑ ΚΑΙ ΟΙ ΓΟΝΕΙΣ ΤΗΣ

1. Τσακώνομαι κι εγώ συχνά με τους γονείς μου, όπως και πάρα πολλοί από τους συμμαθητές μου, γιατί με θεωρούν μικρή, αλλά την ίδια στιγμή λένε πως είμαι αρκετά μεγάλη για να αναλάβω τις υποχρεώσεις μου. Αυτό είναι κάτι που σ'εμάς τους νέους δημιουργεί πολλά προβλήματα και δεν μπορούμε να επικοινωνήσουμε με τους γονείς μας και γενικά με τους μεγάλους.

2. Επειδή οι γονείς μου είναι από άλλη χώρα, μιλάμε στο σπίτι δύο γλώσσες. Αυτό είναι πολύ ωραίο γιατί αν είναι μπροστά κανέναν και δε θέλουμε να μας καταλάβει μιλάμε τη δική μας γλώσσα.

30. Ο ΣΗΦΗΣ ΚΑΙ ΤΑ ΒΙΝΤΕΟΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

1. Παίζω ηλεκτρονικά παιχνίδια και το ίδιο πράγμα κάνουν και άλλοι συμμαθητές μου, αλλά και φίλοι μου που πηγαίνουν σε άλλα σχολεία ή ζουν σε άλλες πόλεις.

2. Νομίζω ότι εμείς οι κρητικοί είμαστε διαφορετικοί από τους άλλους Έλληνες. Μιλάμε διαφορετικά και χορεύουμε διαφορετικά, όμως είμαστε όλοι Έλληνες.

31. ΤΑ ΧΟΜΠΙ ΤΟΥ ΜΑΝΟΥ

1. Μοιάζω πολύ με τους φίλους μου. Ακούμε την ίδια μουσική και παίζουμε τα ίδια, σχεδόν, ηλεκτρονικά παιχνίδια.
2. Εγώ όμως διαφέρω λίγο από αυτούς γιατί μου αρέσουν και τα κρητικά. Πηγαίνω στο χορό δύο φορές την εβδομάδα και είμαι πολύ καλός. Η υπόλοιπη παρέα μου δεν είναι και τόσο των κρητικών χορών. Προτιμούν πιο πολύ τη rap μουσική.
3. Μου αρέσει να βλέπω και να χορεύω παραδοσιακούς χορούς, το ίδιο κάνουν και άλλα παιδιά στην ηλικία μου, όχι όμως η παρέα μου. Μια μέρα είδα στην τηλεόραση και κάποιους ξένους, μάλλον από τη Ρωσία, να χορεύουν τους δικούς τους χορούς και μου άρεσε πολύ. Έμοιαζαν και λίγο με τα δικά μας βήματα. Αυτό μου άρεσε πολύ όταν το είδα.

32. Η ANNA ΧΟΡΕΥΕΙ

Νομίζω ότι είμαι πιο ευαίσθητη και συγκινούμαι πολύ εύκολα. Κλαίω όταν βλέπω μια συγκινητική ταινία. Σε κάποιους αυτό δεν αρέσει, αλλά δε με νοιάζει, έτσι είμαι εγώ.

Νομίζω ότι δεν είμαι η μόνη στον κόσμο που είναι ευαίσθητη. Σίγουρα υπάρχουν και άλλοι πολλοί. Κάτι άλλο είναι ότι οι περισσότεροι συμμαθητές μου πηγαίνουν και μαθαίνουν κρητικούς χορούς. Εγώ προτιμώ να χορεύω πιο μοντέρνους χορούς. Μαζί με την κολλητή μου μαθαίνουμε latin. Θα ήθελα πολύ να πάρω μέρος σε παγκόσμιους αγώνες χορού latin και να αγωνίζομαι με αθλητές από όλο τον κόσμο. Αυτό θα μου άρεσε πολύ και θα με έκανε να νιώθω ξεχωριστά.

33. Η ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΑΠΟ ΤΑ ΑΝΩΓΕΙΑ

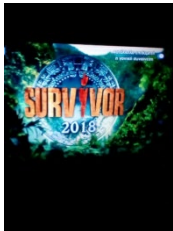
Έχω πολλά κοινά με τις φίλες μου. Μας αρέσει να κάνουμε βόλτες και να πηγαίνουμε για ψώνια. Κυρίως μας αρέσει να βλέπουμε τις ίδιες εκπομπές στην τηλεόραση και μετά συζητάμε για αυτές. Επίσης, κάποιοι μου λένε ότι μοιάζω πολύ με Γερμανίδα, ίσως επειδή είμαι ψηλή και ξανθιά. Αλλά εμένα δε μου αρέσει να μου το λένε αυτό. Νομίζω ότι έχω πάρει από τον παππού μου που είναι από τα Ανώγεια. Εκεί οι περισσότεροι είναι ξανθοί και έχουν γαλανά μάτια. Εγώ δεν έχω γαλανά μάτια.

34. Ο ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΤΑΕΚ WON DO, ΠΕΡΑΜΑ

Αυτή είναι μία στολή την οποία φοράμε στο τάε κβο ντο και ονομάζεται τομπόκ. Πάνω της είναι γραμμένα με μαύρα έντονα γράμματα το όνομα του τάε κβο ντο στα Αγγλικά και στα κορεάτικα.

35. Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΓΑΠΗΜΕΝΟ ΤΟΥ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Βλέπω με όλη την οικογένειά μου Survivor 2018.

36. ΤΑ ΑΓΑΠΗΜΕΝΑ ΦΑΓΗΤΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ

Σουτζουκάκια με σάλτσα ντομάτας

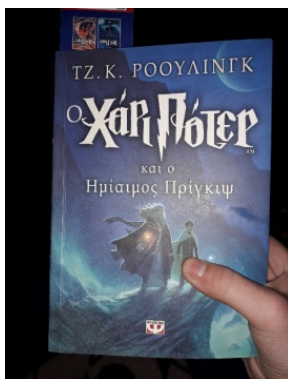

Κατσαρόλα με γεμιστά

37. ΔΑΝΑΗ, ΜΟΥ ΑΡΕΣΕΙ / ΔΕ ΜΟΥ ΑΡΕΣΕΙ...

αυτός σου είναι ο δρόμος. Θύες, αγόρια, φίλους, όλα ποτέ δεν γράβει μόνος. Δεξον δρόμο για το σπίτι, περναίνοντας όπως είχα και την ζέση και το φαγητό έχουσε, προσέχοντας με όλη τη δύναμη της ψυχής μου να έχει φεύγει η κακιά μου ριζόω με ματαιόφρα. Οι προσευχές μου όμως συχνά απορροφούνται από κάποια αιμορροίση, όταν μαθαίνω την αιτία. Το χειρότερό μου είναι τα όνειρα, ειδικά αν είναι σε βελούδο.

38. ΤΟ ΑΓΑΠΗΜΕΝΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΑΣ

Χάρι Πότερ

39. ΤΑ ΑΓΑΠΗΜΕΝΑ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΑ ΤΟΥ ΡΑΜΙ

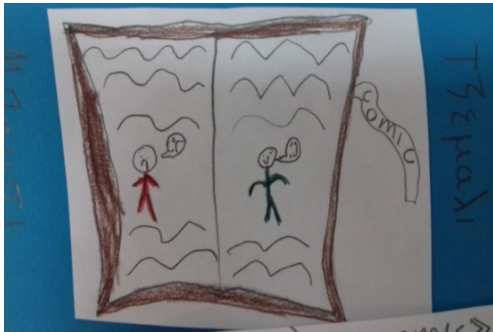
Το αγαπημένο μου αντικείμενο είναι το τηλέφωνο. Αυτό το τηλέφωνο το έχω δύο χρόνια. Το τηλέφωνο μου για εμένα είναι πάρα πολύ σημαντικό, επειδή έχω τις φωτογραφίες και τα παιχνίδια. Αυτό το τηλέφωνο κάνει 250 ευρώ από ένα μαγαζί. Εγώ έβγαλα μια φωτογραφία με τους φίλους μου και τώρα πια δεν τους βλέπω. Το τηλέφωνό μου δεν το χρησιμοποιώ και τόσο πολύ. Εγώ έχω πάρα πολλά παιχνίδια στο τηλέφωνο: Clash Royal και Dream League.

40. Ο ΝΑΝΤΙΜ ΚΑΙ Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ

Το αγαπημένο μου παιχνίδι είναι η μπάλα. Μου την αγόρασε η μαμά μου πριν πολλά χρόνια και ακόμα παίζω μπάλα. Αγαπώ την μπάλα επειδή μόνο με αυτό το παιχνίδι μπορώ να παίζω με τους φίλους μου. Άλλα τώρα παίζουμε με τα κινητά, επειδή βαριόμαστε να παίζουμε μπάλα κάθε μέρα.

41. ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΟΥ ΖΑΜΙΡ

Όταν ήμουν πολύ μικρός, είχα ένα κόμικ που ο τίτλος ήταν «το κόκκινο παιδί και το πράσινο παιδί». Αυτό το κόμικ μου άρεσε πολύ. Όταν μια μέρα ο αδερφός μου ο μικρός έσκισε το ωραίο βιβλίο μου, εγώ μετά πήρα ένα άλλο κόμικ από το βιβλιοπωλείο. Εγώ το κόμικ μου το διαβάζω πολύ και το αγαπάω πολύ γιατί έχει πολλές εικόνες.

Το σακίδιό μου

42. ANNA, ΤΑΞΙΔΕΥΟΝΤΑΣ

We travel not escape life but for life not to escape us! Ταξιδεύουμε όχι για να ξεφύγουμε από την ζωή αλλά για την ζωή να μην ξεφύγει από εμάς.

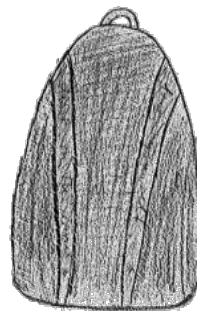
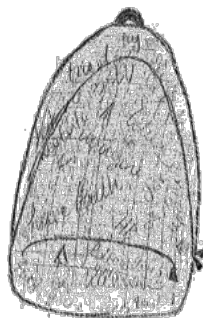
Όταν αφορά την οφθαλμία σου

- Πολλοί λένε ότι η ζωή είναι ένας τρόπος διαφυγής. Η αλήθεια είναι ότι το να ταξιδεύεις δεν είναι ποτέ μια απόδραση, αντιθέτως είναι μια αργή σε ένα café, στο κέλλον το οποίο έχω απεριόριστες υπαίριες. Όταν εσύ οφθαλμίατρος ο κόσμος είναι διαδίδει για ανάκαμψης και μπορείς να πας όπου έχεις συνήθει. Ήδη η ζωή είναι για να την ζήνεις και να την απολαύσεις.

43. ΔΑΝΑΗ, ΤΟ ΣΑΚΙΔΙΟ ΜΟΥ

Το σακίδιό μου

Το σακίδιό μου θα ήταν παλιό και λίγο φθαρμένο, με μεγάλη χρησιμότητα και ανθεκτικό όσο ένα αξιόλογο ζώο. Θα ήταν μάλλον πολύχρωμο, με τα χρώματά του όμοια λίγο ζωγραφισμένα. Κοιτώντας το, θα σου δεικνυγόταν η επιθυμία που δεν μπορείς να απήξεις το έργο παλιών πραγμάτων. Το σακίδιό μου θα είχε μια βαθύτη γέφυρα, από τα απομεινάρια της χρησιμότητάς η οποία κάποια στιγμή ορισμένα μικρά μέρη της επιθυμίας του. Το σακίδιό μου θα ήταν τότε ανάμεσα σε γραμμάριο και μεδούλα. Και θα ήταν δικό μου, με μόνο χέρι και ανατολίτικα στίγματα.

[illegible]

Αν έπρεπε να πάω σε μια ξένη χώρα θα έπαιρνα στην τσάντα μου το Playstation 4 μου για να παίζω Fortnite με τους φίλους μου και να ξεχνιέμαι, μετά θα έπαιρνα το κινητό μου για να μπορώ να επικοινωνώ με την οικογένειά μου, μετά μια φωτογραφία που είμαι μαζί με την οικογένειά μου για να τους θυμάμαι, ένα βιβλίο για να διαβάζω, τη φωτογραφική μου μηχανή για να βγάλω φωτογραφίες και το ρολόι μου για να βλέπω την ώρα.

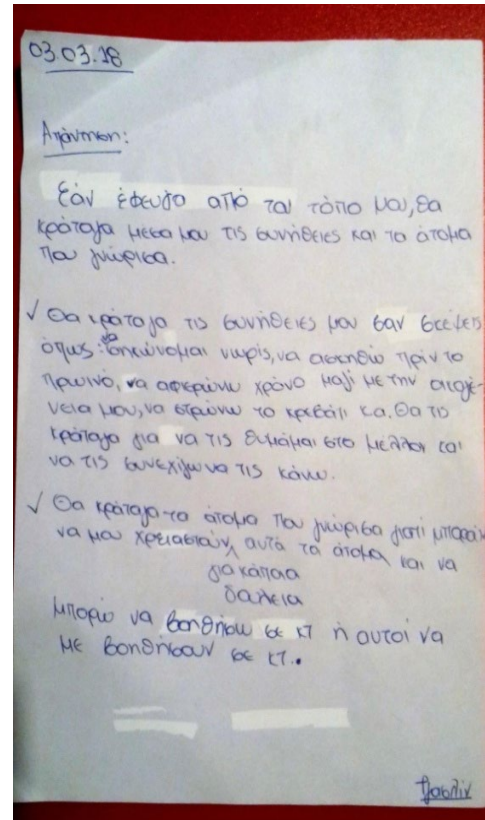
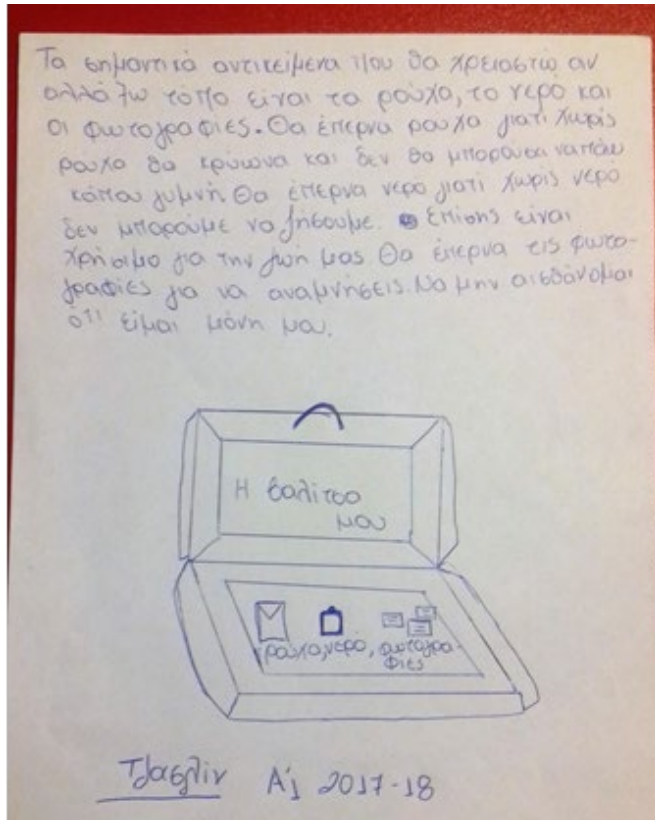
46. Ο ΜΙΧΑΛΗΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΡΗΤΗ ΕΤΟΙΜΑΖΕΙ ΤΟΝ ΣΑΚΟ ΤΟΥ

Στις μέρες μας φεύγουν πολλοί άνθρωποι για καλύτερο τρόπο ζωής ή γίνεται πόλεμος στην πατρίδα τους. Εγώ αν έφευγα θα έπαιρνα το ηχείο μου για να ακούω τραγούδια του τόπου μου για να θυμάμαι τον τόπο μου (π.χ. Ξεφάντωμα στην Κρήτη). Ακόμη, θα έπαιρνα τα κλειδιά του σπιτιού μου για να θυμάμαι το σπίτι μου. Θα έπαιρνα και μια χούφτα χώμα από το χωριό μου για να φυτέψω εκεί που θα πήγαινα με αυτό το χώμα. Και τελευταίο, θα έπαιρνα τον εξοπλισμό του καράτε για να θυμάμαι τη σχολή του καράτε και τους συναθλητές μου.

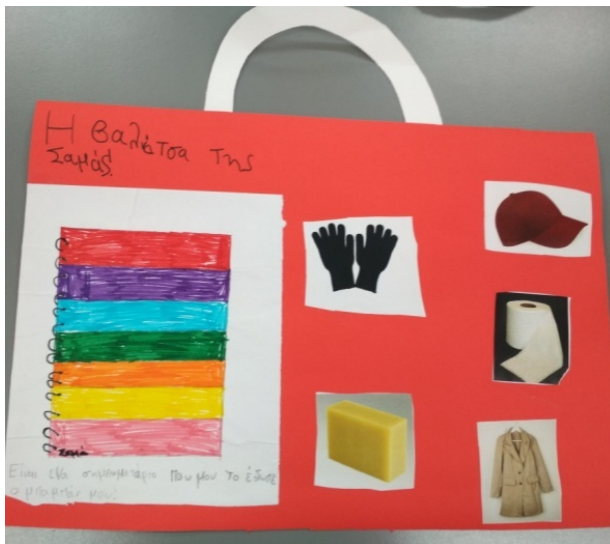
47. Η ΓΕΩΡΓΙΑ ΕΤΟΙΜΑΖΕΙ ΤΗ ΒΑΛΙΤΣΑ ΜΕ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΤΗΣ

Αν έπρεπε να πάρω εφτά πράγματα μη χρηστικά στο ταξίδι μου θα έπαιρνα τα εξής: Την αγαπημένη μου κουβερτούλα από όταν ήμουνα μικρή, τα δυο μου μαξιλαράκια που δεν αποχωρίζομαι ποτέ επειδή τα είχα από όταν γεννήθηκα, το εισιτήριο από την πρώτη μου φορά που μπήκα σε αεροπλάνο, ένα βιβλιαράκι που πήρα από τη Γερμανία και μου θυμίζει το ταξίδι μου, κάτι δραχμές που έχω για να μου θυμίζουν την Ελλάδα, κάτι παλιές φωτογραφίες με τους παλιούς μου φίλους για να τους θυμάμαι, θα έπαιρνα ένα τσιμπιδάκι που μου είχε κάνει δώρο μια φίλη μου από την Αγγλία και τέλος θα έπαιρνα μαζί μου όλες τις καλές αναμνήσεις.

48. ΚΙΡΑΝΤΙΠ, ΘΑ ΚΡΑΤΑΓΑ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ

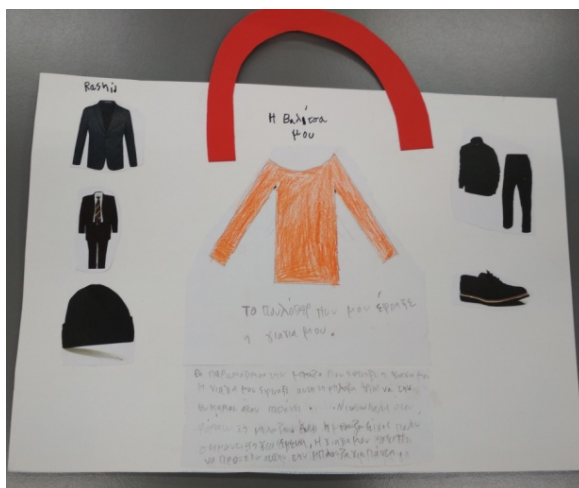

49. ΤΟ ΤΕΤΡΑΔΙΟ ΤΗΣ ΜΠΟΣΡΑ

Θα πάρω μαζί μου στη βαλίτσα το τετράδιο. Είναι σημαντικό για μένα γιατί μου θυμίζει τον μπαμπά μου από την πρώτη φορά που μου το έδωσε χαμογελώντας. Όταν μου το έδωσε ήμουν ευτυχισμένη πάρα πολύ. Μπορώ να σημειώσω ό,τι πράγματα θέλω. Είναι όμορφο τετράδιο και τέλειο, το αγαπώ πάρα πολύ γιατί μου το έδωσε ο μπαμπάς μου.

50. ΤΟ ΠΟΥΛΟΒΕΡ ΤΟΥ ΟΜΑΡ

Θα πάρω μαζί μου την μπλούζα που έφτιαξε η γιαγιά μου. Η γιαγιά έφτιαξε αυτή την μπλούζα για να τη θυμάμαι όταν πεθάνει. Νιώθω καλά όταν φοράω τη μπλούζα. Αυτή η μπλούζα είναι πολύ σημαντική για εμένα. Η γιαγιά μου, μου έχει πει να προσέχω αυτήν την μπλούζα για πάντα.

51. Η ΚΟΥΚΛΑ ΤΗΣ ΕΛΙΡΑΣ

Θα πάρω μαζί μου την κούκλα. Η κούκλα είναι σημαντική για εμένα. Μου την έδωσε η μαμά μου όταν έφυγα στην Ελλάδα. Όταν έφτασα, η κούκλα μου θύμιζε πολλά. Όμως μου έλειπε η μαμά μου. Όταν κοιμόμουν αγκαλιά με την κούκλα έβλεπα ωραία όνειρα. Για αυτό την αγάπησα πολύ. Όταν ήμουν θυμωμένη έπαιρνα την κούκλα και την αγκάλιαζα και ένιωθα χαρούμενη. Έπαιζα μαζί της γιατί δεν είχα φίλους και ένιωθα μόνη μου, μιλούσα μαζί της, σαν να είναι η φίλη μου.

52. ΤΑ ΚΛΕΙΔΙΑ ΤΟΥ ΑΜΙΡ

Εγώ θα πάρω μαζί μου στη βαλίτσα ρούχα και κλειδιά. Εγώ διάλεξα τα κλειδιά επειδή μου θυμίζουν τη Συρία. Μου τα έδωσε η μαμά μου. Όταν βλέπω τα κλειδιά νιώθω πολλή χαρά και αγάπη και σκέφτομαι ότι είμαι στη Συρία και ανοίγω την πόρτα.

Ιταλικό Ηλεκτρονικό Βιβλίο

University of Crete

1st Gymnasio
Avlona

HELLENIC REPUBLIC
National and Kapodistrian
University of Athens

Co-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

This project has been funded with support from the European Commission. This publication reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein. Project Number: [2017-1-EL01-KA201-036197]

ΤΖΙΑΚΟΜΟ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΜΟΥ

Γεια σε όλους, Τζιάκομο εδώ, αυτό είναι το όνομά μου. Θα προτιμούσα να με έλεγαν Αλέσσιο, Αλεσσάντρο, επομένως... γιατί αυτό το όνομα; Λοιπόν... Ο ξάδερφος μου είχε έναν φίλο που λεγόταν Τζιάκομο και ήταν πολύ καλός, οπότε πρότεινε αυτό το όνομα για μένα και οι γονείς μου το δέχτηκαν. Τζιάκομο σημαίνει “Ακόλουθος του Θεού” ή “ο Θεός σας προστατεύει” ή, όπως το Ιάκωβος, “αποτύπωμα του Θεού”). Κάπου διάβασα ότι ο τυχερός αριθμός που σχετίζεται με αυτό το όνομα είναι το πέντε. Γιορτάζω στις 25 Ιουλίου και ο πολύτιμος λίθος μου είναι το ρουμπίνι.

Το επώνυμό μου είναι Πιγκορίνι και δεν ξέρω πολλά γι’ αυτό... Ξέρω μόνο ότι υπήρχε ένας διάσημος αρχαιολόγος που γεννήθηκε στην Πάρμα, αλλά ήταν γνωστός σε όλο τον κόσμο για τα ευρήματά του και υπάρχει ένα μουσείο και ένας δρόμος στο κέντρο της πόλης που έχουν αφιερωθεί σε αυτόν. Όταν σκέφτομαι το επώνυμό μου – δεν ξέρω γιατί – μου έρχεται στο μυαλό ότι το “Πιγκορίνι” θα μπορούσε να είναι ένα παλιό τυροκομείο που παρήγαγε κυρίως τυρί πεκορίνο, λόγω της ομοιότητας μεταξύ των λέξεων “Πιγκορίνι” και “πεκορίνι”... Όταν ψάχνω για το όνομα “Πιγκορίνι” στο διαδίκτυο, βρίσκω κάποιες ειδήσεις για ανθρώπους με αυτό το επώνυμο, που έχουν μεταναστεύσει στην Αμερική ή το Ηνωμένο Βασίλειο.

Έχω έναν αδελφό που ονομάζεται Φεντερικό, το όνομα της μητέρας μου είναι Λίζα και του πατέρα μου Ματέο. Τα ονόματα των γονιών της μητέρας μου είναι Λεονέλο και Στεφανία, και έχω και μία προγιαγιά που λέγεται Σεβερίνα. Οι γονείς του πατέρα μου ονομάζονται Μαρία και Αντενόρε. Έχω πολλά ξαδέλφια: Φραντσέσκα, Νταβίντε, Μαρτίνα. Έχω έναν πολύ καλό θείο που επιτρέπει σε εμάς τα παιδιά να κάνουμε πολλά πράγματα και έχει ένα σκυλί που λέγεται Μίλο, το οποίο υπακούει στις εντολές όλων μας.

Υπάρχουν δύο τραγούδια που θα συσχετίζα με τη ζωή μου και είναι το “Counting stars” (“Μετρώντας τα αστέρια”) των One Republic ή το “A sky full of stars” (“Ένας ουρανός γεμάτος αστέρια”) των Coldplay. Διάλεξα αυτά τα τραγούδια επειδή σε κάποια σημεία είναι γρήγορα και γεμάτα ρυθμό και σε άλλα είναι αργά και γεμάτα αγωνία...

Τζιάκομο

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΣ ΗΓΕΤΗΣ

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας στρατιώτης που λεγόταν Ντομένικο Μπερνάρντι. Ήταν παντρεμένος με μια γυναίκα που λεγόταν Μαριάννα Μαρτζόκι. Ο Ντομένικο και η Μαριάννα ήταν λίγα χρόνια παντρεμένοι και δεν ήξεραν ότι σύντομα θα αποκούσαν έναν γιο.

Μια μέρα ο Ντομένικο αποφάσισε να πάει να επισκεφτεί τους γονείς του και ξεκίνησε να περπατάει στην ύπαιθρο. Θα πρέπει να γνωρίζετε ότι οι γονείς του Ντομένικο ήταν αγρότες και ήταν κι εκείνος αγρότης πριν γίνει στρατιώτης.

Δεν ήξερε ακριβώς γιατί είχε γίνει στρατιώτης, ίσως επειδή οι γονείς του ήταν φτωχοί, αλλά καταλάβαινε ότι κάποιος είχε πληρώσει την αμοιβή του στην στρατιωτική ακαδημία. Ήθελε να πάει να επισκεφθεί τους γονείς του και για να μάθει περισσότερα για αυτή την ιστορία...

Όταν έφτασε στο μικρό σπίτι που ήταν φτιαγμένο από πέτρες, ήρθαν στο μυαλό του πολλές αναμνήσεις από την παιδική του ηλικία και έτρεξε ένα μικρό δάκρυ πέρασε στο πρόσωπό του... Όμως, επειδή ήταν στρατιωτικός ηγέτης έπρεπε να είναι σκληρός και δεν μπορούσε να κλαίει για κανέναν λόγο. Χτύπησε την πόρτα και του άνοιξε μια κοντή κυρία, λεπτή και με λευκά μαλλιά και ανοιχτόχρωμη επιδερμίδα, γεμάτη ρυτίδες.

Ανναλόρι

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΤΣΕΖΑΡΕ

Γεια, με λένε Τσεζάρε και θα σας πω την ιστορία μου!

Είμαι 12 χρονών και γεννήθηκα στην Πάρμα στις 29 Ιουνίου 2006. Η μητέρα μου είναι η Άννα και ο πατέρας μου ο Τζιανκάρλο. Δε θυμάμαι την πρώτη μέρα της ζωής μου, αλλά υποθέτω ότι έκλαιγα 24 ώρες την ημέρα.

Την τελευταία ημέρα εκείνης της εβδομάδας (όταν γεννήθηκα) γνώρισα λίγους από την οικογένεια μου: τη θεία Πάολα, τον θείο Τζιόρτζιο, τη γιαγιά Σιλβάνα και τις ξαδέρφες μου, Φραντσέσκα, Σάρα, Κιάρα και Καρλότα.

Σχετικά με την οικογένεια της μητέρας μου: ο πατέρας της μητέρας μου είναι ο Πιερλουίτζι Μούτι και η γιαγιά μου είναι η Σιλβάνα Τεμπάλντι. Ο παππούς μου ήταν αρχιτέκτονας και διαχειριζόταν την εταιρεία του πατέρα του, η γιαγιά μου ήταν δασκάλα στο νηπιαγωγείο.

Σχετικά με την οικογένεια του πατέρα μου: Δεν γνώρισα ποτέ τους παππούδες μου, γνώρισα μόνο τη θεία μου αλλά, δυστυχώς, έχει πια πεθάνει.

Με ονόμασαν “Τσεζάρε” από τον “Γάιο Ιούλιο Καίσαρα”, τον διάσημο αυτοκράτορα της αρχαίας Ρώμης. Τσεζάρε σημαίνει “αρχηγός”, “βασιλιάς” και “σπουδαίος”.

Το όνομα μου επιλέχτηκε ανάμεσα σε έξι ονόματα που άρεσαν στους γονείς μου: Φραντσέσκο, Μάρκο, Τσεζάρε, Τζούλιο, Τζιοβάνι και Τζιουζέπε. Γνωρίζετε ότι το επώνυμό μου είναι το ίδιο με του Σάντρο, του διάσημου Ιταλού τηλεπαρουσιαστή, και πρώην ποδοσφαιριστή της Α εθνικής;

Τσεζάρε

Η ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΟΥ ΟΝΟΜΑΤΟΣ ΜΟΥ

Το όνομα Τζούλια προέρχεται από τη λατινική λέξη “iulius”, που ήταν το εθιμοτυπικό όνομα μιας αρχαίας οικογένειας ευγενών στη Ρώμη, της “Ιουλίας γενιάς”, στην οποία ανήκε επίσης και ο διάσημος Ρωμαίος ηγέτης Ιούλιος Καίσαρας.

Το όνομα ίσως προέρχεται από την αρχαία μορφή Ιώβηλος, που σημαίνει “Ιερό για τον Δία”. Έτσι, το όνομα Τζούλια σημαίνει “που κατάγεται από τον Δία” ή “αφοσιωμένη στον Δία” ή “αφιερωμένη στον Δία”.

Το όνομά μου είναι αρκετά διαδεδομένο σε πάνω από 130.000 δήμους στην Ιταλία, κυρίως στην περιφέρεια της Λομβαρδίας, στο Λάτσιο και την Καμπανία.

Και ως προς την προέλευση του επωνύμου μου;

Το επώνυμο “Κόστα” μπορεί να προέρχεται από κάποια τοπωνύμια, όπως το “Κόστα καλτσινάρα”, “Κόστα ντ’ Αρτσέβια”, ή από το αρχαίο “Costans” (που σημαίνει “μένω ακίνητος”), ή και από τον λατινικό όρο “costa”, που σημαίνει “μεριά”, ή “πλευρό”.

Το επώνυμο Κόστα είναι πολύ διαδεδομένο σε όλη την Ιταλία, αλλά ξεπερνάει σε αριθμό τα άλλα επώνυμα στη Γένοβα και τη Μεσίνα.

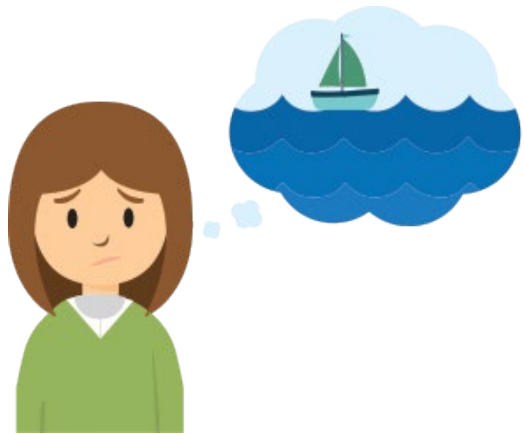
Τζούλια

ΡΕΒΕΚΚΑ

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια νέα κοπέλα που λεγόταν Ρεβέκκα και ποτέ δεν είχε δει τη θάλασσα. Ο πατέρας της ήταν ο καπετάνιος ενός εμπορικού πλοίου και, παρόλο που η κόρη του του ζητούσε συνεχώς να την πάρει στο πλοίο, αν και ήταν γενναία από τότε που γεννήθηκε, ποτέ δεν την είχε πάρει μαζί του. “Είσαι υπερβολικά πολύτιμη για μένα”, της έλεγε, “δεν θα άντεχα να σε χάσω”. “Αλλά αντέχεις να με βλέπεις λυπημένη και στεναχωρημένη!” του απαντούσε, “Όλοι στο χωριό μας έχουν ταξιδέψει στη θάλασσα, όλοι μα όλοι! Εγώ γιατί όχι;” ρωτούσε η Ρεβέκκα, και έφευγε τρέχοντας από το δωμάτιο.

Λίγες μέρες αργότερα, ο πατέρας της έπρεπε να φύγει και, όπως συνήθως, πήγε στο δωμάτιό της για να τη χαιρετήσει, αλλά μόλις βγήκε, η Ρεβέκκα, έξυπνη κοπέλα, ντύθηκε σαν ναύτης και, λίγο πριν βγει από το παράθυρο κρατώντας ένα σκοινί που είχε προετοιμάσει από πριν, κοίταξε τον καθρέφτη: Δεν έβλεπε πια ένα λυπημένο κορίτσι, αλλά έναν ναύτη έτοιμο για κάθε είδους περιπέτεια. Κατέβηκε από το παράθυρο και έτρεξε όσο πιο γρήγορα μπορούσε για να φτάσει στο λιμάνι: κατόρθωσε να επιβιβαστεί στο πλοίο πάνω στην ώρα, και τη μάλωσε ο καπετάνιος, τον οποίο ήθελε πραγματικά να αγκαλιάσει, αλλά έτσι θα αποκάλυπτε

την πραγματική της ταυτότητα και θα αναγκαζόταν να επιστρέψει στο σπίτι της. Η Ρεβέκκα επέλεξε το ψεύτικο όνομα “Περβίνκα” και άρχισε να εκπληρώνει τα καθήκοντά της: να ξεφλουδίζει πατάτες, να καθαρίζει το κατάστρωμα, να μαγειρεύει μεσημεριανό και βραδινό, να συγυρίζει τη βιβλιοθήκη, κτλ. Εκπλήρωνε τα καθήκοντά της σωστά, και τραγουδώντας σαν πουλί. Η παρουσία της ήταν ευλογία για το πλήρωμα, μετέδιδε ευτυχία στον αέρα. Αλλά, προφανώς, δεν τη συμπαθούσαν όλοι, και είχε έναν τρομερό εχθρό: τη Βιόλα, τη σύμβουλο του καπετάνιου, που μισούσε την Περβίνκα για το ταλέντο και την αισιοδοξία της. Αποφάσισε ότι η Περβίνκα έπρεπε να εξαφανιστεί και βρήκε μια στρατηγική για να το πετύχει.

Μια μέρα, ο καπετάνιος είχε πολύ κακή διάθεση γιατί σκεφτόταν την κόρη του, που πίστευε ότι βρισκόταν μακριά του. “Αχ, μακάρι να ήταν εδώ η Ρεβέκκα!”, έλεγε με θλίψη, “Αν και η Περβίνκα της μοιάζει πολύ!”... “Καπετάνιε, καπετάνιε!”, είπε η Βιόλα, “Τι θα λέγατε να κάνουμε πάρτι στο πλοίο; Σίγουρα θα βελτιωθεί η διάθεση! Αν και εγώ ποτέ δεν θα καλούσα την Περβίνκα!” “Και γιατί αυτό;” ρώτησε ο καπετάνιος, “Αυτό το κορίτσι δουλεύει πολύ σκληρά και κρατάει το πλήρωμα χαρούμενο”. “Επειδή δεν έχει τα σωστά ρούχα: θα φαινόταν πολύ άσχημα!”, είπε η Βιόλα. “Αν αυτό είναι το πρόβλημα, τότε δεν έχουμε πρόβλημα! Θα της δανείσω ένα από τα φουστάνια που έχω εδώ για την κόρη μου. Με αυτόν τον τρόπο θα νιώθω σαν να την έχω κοντά μου”, απάντησε ο καπετάνιος. “Και τώρα πήγαινε να πεις στο πλήρωμα για το πάρτι! Πρέπει να έρθουν όλοι! Βιάσου!”. Ενώ η Βιόλα έλεγε στο πλήρωμα για το πάρτι, ο καπετάνιος πήγε να βρει την Περβίνκα. Της έδωσε το φόρεμα και της είπε για το πάρτι. Εκείνη ένιωσε άσχημα: αν άλλαζε τα μαλλιά της ή την εμφάνισή της, ο πατέρας της θα συνειδητοποιούσε ποια ήταν στην πραγματικότητα, και η στρατηγική της θα είχε αποτύχει.

“Σας ευχαριστώ για την πρόθεση, κύριε, αλλά νομίζω ότι δεν θέλω πραγματικά να συμμετέχω στο πάρτι! Μου αρέσει να διαβάζω μόνη μου στο δωμάτιό μου, όχι να περιβάλλομαι από άλλους ανθρώπους και να αναγκάζομαι να χορεύω!”, προσπάθησε να πει η Περβίνκα. “Σας παρακαλώ, κυρία Περβίνκα, μου θυμίζετε την κόρη μου, που είναι τόσο μακριά μου! Αχ, αν δεν ήταν τόσο επικίνδυνη η θάλασσα, θα την έφερα μαζί μου! Θα της άρεσε τόσο πολύ...”, είπε ο καπετάνιος. “Εντάξει, θα έρθω”, είπε τελικά η Ρεβέκκα, “Αλλά μη μου ζητήσετε να πλέξω τα μαλλιά μου, γιατί δεν μπορώ να το κάνω”.

“Ευχαριστώ, και σας παρακαλώ να έρθετε στην ώρα σας, κυρία Περβίνκα, το πάρτι θα ξεκινήσει στις 7 μ.μ. Τα λέμε απόψε!”. Και έφυγε χαρούμενος και ικανοποιημένος. Η Περβίνκα ένιωσε ανακούφιση και κοίταξε την ώρα: ήταν 6 μ.μ.! Έκανε ντους, ντύθηκε γρήγορα και κοιτάχτηκε στον καθρέφτη: πραγματικά έμοιαζε με αυτήν που ήταν πριν επιβιβαστεί στο πλοίο. Έτσι, έβαψε το πρόσωπό της πιο σκούρο και ανέβηκε στο κατάστρωμα. Όταν έφτασε στον καπετάνιο, εκείνος της είπε ειρωνικά: “Σίγουρα δεν είστε η κόρη μου;”. “Σίγουρα” του απάντησε, λίγο ανήσυχη. Απομακρύνθηκε: μετά από τόσο καιρό που φορούσε ναυτικό σορτσάκι, δεν αισθανόταν άνετα με αυτή τη φούστα... Συνέχισε να μένει σιωπηλή.

Το πάρτι ξεκίνησε και η Περβίνκα δεν μπορούσε να σταματήσει να τραγουδάει και να χορεύει, αφού όλοι ήθελαν να χορέψουν μαζί της. Στο τέλος του πάρτι ήταν πολύ κουρασμένη και έκασε, και έτσι μπόρεσε τελικά η Βιόλα να πραγματοποιήσει την στρατηγική της. Μάλιστα η Βιόλα, ενώ συνέχιζε το πάρτι, σκότωσε έναν ναύτη και έβαλε το πτώμα κάτω από το κρεβάτι της Περβίνκα. Μετά βγήκε έξω φωνάζοντας: “Ελάτε! Υπάρχει ένας νεκρός κάτω από το κρεβάτι της Περβίνκα! Σας παρακαλώ ελάτε!”.

Μόλις σταμάτησε να φωνάζει, τελείωσε η μουσική και ο χορός, και ξεκίνησε ένα είδος αγωνίας. Όλοι κοίταξαν την Περβίνκα που πήγε γρήγορα στο δωμάτιό της για να ντυθεί και να ξεκαθαρίσει την υπόθεση. Το πλήρωμα την ακολούθησε και, καθώς βρήκαν το σώμα, την καταδίκασαν σε θάνατο. Έτρεξε προς τον καπετάνιο, του έδωσε πίσω στο φόρεμα που της είχε δανείσει, και είπε: “Όλοι πρέπει να γνωρίζουν ποια είμαι πραγματικά!”, και έτρεξε στην τουαλέτα για να πλύνει τη σκούρα μπογιά από το πρόσωπό της, ενώ ο καπετάνιος φώναζε.

Συνειδητοποίησε ποια πραγματικά ήταν και τη ρώτησε τι είχε συμβεί.

“Δε σκότωσα κανέναν. Δε θα μπορούσα ποτέ να το κάνω και το ξέρεις. Όμως, είδα τη Βιόλα νωρίτερα, πριν έρθω εδώ στο κατάστρωμα, να μιλάει στον άνθρωπο που μετά βρέθηκε νεκρός. Νομίζω ότι τον δολοφόνησε μόνο και μόνο για να απαλλαγεί από μένα”. “Λοιπόν, τώρα θα την τιμωρήσω», φώναξε ο πατέρας και βγήκε από την αίθουσα όπου βρισκόταν με τη Ρεβέκκα, για να εξηγήσει στο πλήρωμα τι πραγματικά συνέβη.

Αλλά υπήρχε ένα μεγαλύτερο πρόβλημα: το πλοίο είχε δεχτεί επίθεση από ένα γιγαντιαίο χταπόδι! Ο καπετάνιος προσπάθησε να προστατέψει την κόρη του φέρνοντάς την κάτω κάτω από το κατάστρωμα, αλλά εκείνη ήδη ανέβαινε στο κεντρικό κατάρτι. Έκπληκτο, το πλήρωμα κοίταζε τη σκηνή. Όταν έφτασε στην κορυφή, με τη βοήθεια ενός σχοινιού, άρχισε να στρέφεται γύρω από το κεντρικό κατάρτι και να χτυπάει το χταπόδι με το σώμα της, τραυματίζοντάς το. Ο καπετάνιος κατέβασε τις σωσίβιες λέμβους για το πλήρωμα. Η Βιόλα έμεινε έξω από τις σωσίβιες λέμβους, για εκδίκηση. Όταν η Ρεβέκκα είδε ότι οι σωσίβιες λέμβοι ήταν σχεδόν γεμάτες, πήδηξε στο κατάστρωμα και πήγε στη σωσίβια λέμβο που ήταν ο πατέρας της. Ενώ όλοι έφευγαν από το πλοίο, τη Βιόλα την έφαγε το χταπόδι.

Η Ρεβέκκα έγινε καπετάνιος του πλοίου μετά τον πατέρα της. Έζησε ευτυχισμένη και πέθανε όταν ήρθε η ώρα της, φεύγοντας γλυκά και απαλά σαν τη θαλασσινή αύρα.

Ρεβέκκα

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΩΝ ΑΓΡΟΤΩΝ

- Γεια σου πατέρα! Πώς ήταν η μέρα σου; - είπε η Τζιώρτζια. Ήταν ένα μικρό κοριτσάκι αλλά έπρεπε να δουλεύει από τότε που ο πατέρας της αρρώστησε.
- Ήταν φανταστική, γλυκιά μου, ξέρεις ότι δεν πρέπει να ανησυχείς για μένα! - Είπε ο πατέρας της, ο Φραντσέσκο Σιρόκι.
- Πήρες τα φάρμακά σου;-
- Φυσικά και τα πήρα, θέλεις να σε βοηθήσω να μαγειρέψεις το δείπνο;
- Ω, όχι, πατέρα, πρέπει να ξεκουραστείς και δε χρειάζεται να σηκωθείς, μην ανησυχείς για το δείπνο, θα έχουμε την ειδική μου σούπα.

Έτσι, πήγε στην κουζίνα και ενώ έφτιαχνε τη σούπα της, άκουσε κάποιον να χτυπάει την πόρτα...

- Έρχομαι!-
- Καλημέρα, κυρία Σιρόκι, θέλαμε να σας ενημερώσουμε ότι απολύεστε.-

- Ω, μα αυτό δεν είναι δυνατό! Ελάτε μέσα παρακαλώ να το συζητήσουμε. - Έτσι οι άντρες μπήκαν μέσα και άρχισαν να μιλάνε.
- Λοιπόν... Μου λέτε ότι το αφεντικό θέλει να με απολύσει μόνο και μόνο επειδή είμαι γυναίκα;-
- Λυπάμαι, κυρία Σιρόκι, αλλά έτσι ακριβώς είναι.-
- Τι συμβαίνει, Τζιώρτζια; - Ρώτησε ο πατέρας της από το άλλο δωμάτιο.
- Τίποτα, πατέρα, μην ανησυχείς! Η σούπα είναι σχεδόν έτοιμη! Θα θέλατε να γευματίσετε μαζί μας; - Ρώτησε ευγενικά τους άντρες.
- Ω, όχι πραγματικά, ευχαριστούμε πολύ, αλλά δε θα θέλαμε να σας ενοχλήσουμε με οποιονδήποτε τρόπο. –
- Δε με ενοχλείτε, κύριοι!-
- Λοιπόν... Για να δούμε αν είναι αλήθεια όσα ακούσαμε για τη σούπα σου. - Απάντησαν. Μόλις το δείπνο τελείωσε, τα φώτα έσβησαν.

Μόλις το δείπνο τελείωσε, τα φώτα έσβησαν.

Την επόμενη μέρα, όταν λάλησε ο κόκορας, η Τζιώρτζια έπρεπε να σηκωθεί, παρόλο που είχε χάσει τη δουλειά της και σε λίγο θα έχανε και το σπίτι της, αφού ήταν μέρος ενός αγροκτήματος.

Ενώ έκανε τη μπουγάδα της, είχε μια ιδέα. Πήγε στον κήπο και έστειλε την αγελάδα σε μια γωνία όπου το χορτάρι ήταν ψηλό, έτσι ώστε να το φάει και να είναι πιο εύκολο μετά να καθαρίσει το χώμα.

Όταν πήγε στην αγορά, όλοι την κοίταζαν και έλεγαν: -Καημένη Τζιώρτζια!- Ή: - Τι κρίμα! Και είναι άρρωστος και ο πατέρας της! - Κάποιος άλλος είπε: -Πώς θα τη γλιτώσει; Θα χάσει ακόμα και το σπίτι της, καημένη Τζιώρτζια!-

Αλλά εκείνη δε νοιαζόταν για αυτές τις φωνές και πήγε κατευθείαν στο κατάστημα που πουλούσε κάθε είδος σπόρου. Πήρε σπόρους από πραγματικά παράξενα και σπάνια φυτά, που κανείς δεν είχε ξαναδεί στο χωριό.

Όταν επέστρεψε στο σπίτι, η αγελάδα είχε φάει σχεδόν όλο το ψηλό χορτάρι, με τη βοήθεια μερικών κουνελιών. Η Τζιώρτζια έστειλε εκεί και τα γουρούνια. Τα γουρούνια θα έσκαβαν και θα έκαναν τρύπες, για να φυτέψει τους σπόρους που είχε αγοράσει. Γύρισε πίσω στο σπίτι και συνέχισε να κάνει δουλειές του σπιτιού. Κατά τις 3 μ.μ. κοίταξε έξω από το παράθυρο για να δει τι δουλειά είχαν κάνει τα ζώα. Τα είχαν καταφέρει! Έτσι, άρχισε να φυτεύει τους σπόρους. Κάθε μέρα, πότισε τον κήπο με τη βοήθεια ενός γαϊδουριού, μέχρι να μεγαλώσουν τα φρούτα και μετά πήγε στην αγορά με το καρότσι της για να τα πουλήσει.

Ανησυχούσε πραγματικά γιατί σε μια εβδομάδα θα έπρεπε να πληρώσει τους φόρους και δεν είχε χρήματα... Έτσι κινδύνευε να χάσει το σπίτι της! Στην αγορά, οι κυρίες ήταν περίεργες και κοιτούσαν αυτά τα νέα προϊόντα, αλλά επειδή δεν είχαν ξαναδεί κάτι τέτοιο, δεν τα αγόραζαν.

Την επόμενη μέρα προσπάθησε ξανά να πουλήσει τα προϊόντα της, και το ίδιο έκανε για την υπόλοιπη εβδομάδα. Όταν ήρθε η επόμενη εβδομάδα, μίλησε στον αρχηγό των αγροτών και του είπε ότι θα πληρώσει τους φόρους και έτσι θα κρατήσει το σπίτι.

Ένα χρόνο αργότερα, είχε πολλή δουλειά, όλοι λάτρευαν τα φυτά της, όταν... όλα τα φυτά αρρώστησαν. Ήταν απελπισμένη, αλλά ο πατέρας της είχε γίνει καλά.

Με τα λίγα χρήματα που είχαν μείνει, ξαναφύτεψε τα πάντα σε χώμα προσανατολισμένο στον νότο, με περισσότερο φως και ζέστη. Ακόμα και οι αγρότες που εργαζόντουσαν μαζί της δεν πληρώθηκαν πλήρως, μόνο αρκετά για να ταΐσουν τις οικογένειές τους, αφού τα πράγματα δεν πήγαιναν καλά...

Η επιχείρηση κινδύνευε να αποτύχει.

- Καλημέρα, κυρία Σιρόκι, ξέρετε ότι κάποιος ήρθε να σας επισκεφτεί από το Λονδίνο;
- Δεν το ήξερα, πόσο καιρό περιμένει εδώ;
- Είναι εδώ από χτες το βράδυ. –
- Και ξέρετε που βρίσκεται τώρα;
- Νομίζω ότι βρίσκεται στο καφενείο - είπε η κ. Τρόλλι. Έτσι η Τζιώρατζια πήγε αμέσως στο καφενείο.

Έτσι η Τζιώρατζια πήγε αμέσως στο καφενείο.

Το βράδυ, η Τζιώρατζια γύρισε σπίτι της με μια νέα, μεγάλη δουλειά από το Λονδίνο. Με αυτόν τον τρόπο, αν και ήταν “γυναίκα”, έγινε ο αρχηγός των αγροτών του χωριού της.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΚΑΙ ΝΑΥΑΓΙΑ

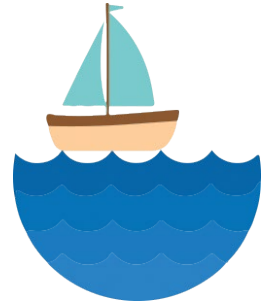

“Γιούπι!” ήταν το σύνθημα του μεσαιωνικού πληρώματος με επικεφαλής τον καπετάνιο Σαλβαντόρ Νταλί. Ήταν ένας διάσημος συγγραφέας ο οποίος, δυστυχώς, εγκατέλειψε τη συγγραφή βιβλίων λόγω της τεράστιας αποτυχίας του βιβλίου του με τίτλο: “Μια νέα ανακάλυψη: ο ιπτάμενος γάιδαρος”. Έτσι, δυστυχώς, κρύφτηκε σε ένα πλοίο και προσποιήθηκε ότι ήταν ο νέος καπετάνιος του, που τον ονόμασε καπετάνιο ο Φαμπουλάρ (ο βασιλιάς της περιοχής)...

Το υπόλοιπο πλήρωμα ήταν: ο Φιλίππιεν, ο Ντιέγκος και ο Τουέλβιο. Ο Φιλίππιεν πάντα ήταν ναυτικός, ήταν σαν παράδοση στην οικογένειά του.

Ο Ντιέγκος ήταν περιπλανώμενος από τότε που γεννήθηκε, δεν είχε βρει ποτέ τίποτα που να του αρέσει και έτσι αποφάσισε να γίνει ναυτικός. Και ο Τουέλβιο δεν έλεγε ποτέ ποιος ήταν ή τι είχε κάνει παλιότερα, ήταν ένας μυστηριώδης άνθρωπος. Στην αρχή ο Φιλίππιεν, ο Ντιέγκος και ο Τουέλβιο πραγματικά παραξενεύτηκαν όταν έφτασε ο Σαλβαντόρ, αλλά στη συνέχεια τον συνήθισαν εύκολα. Ο Σαλβαντόρ δεν τους επέτρεπε να επιστρέφουν στο σπίτι τους, ούτε για λίγο. Ταξίδευαν για να κάνουν νέες εμπειρίες και όταν δεν είχαν τρόφιμα θα τα έκλεβαν από ένα νησί ή μικρά χωριά που θα έβρισκαν στη μέση της θάλασσας.

Μια φορά, κατά τη διάρκεια του χειμώνα η θάλασσα ήταν αγριεμένη και κύματα και σταγόνες θάλασσας έπεφταν στα πρόσωπα... Και, κάποια στιγμή, έσπασε ένα κομμάτι του πλοίου και όλο το πλοίο βυθίστηκε στο νερό. Επικράτησε απόλυτος πανικός και ο Ντιέγκος, που έπασχε από την καρδιά του, βρέθηκε σε πραγματικά δύσκολη κατάσταση. Ο Σαλβαντόρ πήρε μια δύσκολη απόφαση: Ήθελε να ρίξει όλο το πλήρωμα στη θάλασσα για να κολυμπήσουν μέχρι το πρώτο μικρό νησί. Δυστυχώς, ο Φιλίππιεν, ο Ντιέγκος και ο Τουέλβιο δεν ήταν και τόσο καλοί κολυμβητές, οπότε ο Σαλβαντόρ έπρεπε να τους πάρει έναν έναν και να τους φέρει στο νησί. Μετά από λίγο έφτασαν όλοι. Ήταν όλοι βρεγμένοι και, για να στεγνώσουν τα ρούχα τους, τα έβαλαν σε κάποια ξερά κελύφη καρύδας. Έμειναν σε αυτό το νησί για μερικές μέρες μέχρι που ο Τουέλβιο, μία νύχτα, πήρε μερικά κλαδιά δέντρων και έχτισε ένα κανό, ελπίζοντας να πλεύσει και πάλι. Αφού δεν ήταν βέβαιοι ότι θα επιβιώσουν σε αυτό το μικρό νησί, δέχτηκαν να πλεύσουν ξανά και, αν και το κανό ήταν πολύ μικρό για αυτούς, κατάφεραν να φύγουν. Λίγες ώρες αργότερα, ο Φιλίππιεν είδε ένα χωριό κοντά σε ένα βουνό, έμοιαζε με οφθαλμαπάτη, αλλά όταν το πλησίασαν συνειδητοποίησαν ότι ήταν πραγματικό. Άρχισαν να αναζητούν βοήθεια, αλλά αν και υπήρχαν άνθρωποι, δεν μπορούσαν να επικοινωνήσουν μαζί τους. Ήταν ψηλοί και σκληροί και δεν μπορούσαν να μιλήσουν τη γλώσσα τους. Ο Σαλβαντόρ είπε στο πλήρωμα να μην ανησυχεί, γιατί είχε καταλάβει ποια γλώσσα ήταν. Αλλά, ακόμη και αν ήξεραν ποια γλώσσα ήταν, δεν μπορούσαν να μιλήσουν με τους κατοίκους, που τους κοίταζαν περίεργα. Ο Ντιέγκος φώναξε το πλήρωμα και τον Σαλβαντόρ για να τους πει ότι είχε βρει ένα μικρό πλοίο κοντά σε ένα σπίτι. Οι ναυτικοί καταλάβαιναν τι σχεδίαζε να κάνει πριν καν το πει, και δέχτηκαν την ιδέα χωρίς δισταγμό..

Όταν έδυσε ο ήλιος και εμφανίστηκε το φεγγάρι στον ουρανό, έσπρωξαν το πλοίο στο νερό και πήδησαν πάνω του. Ο Ντιέγκος, αν και έπασχε από την καρδιά του, έσπρωχνε με όλη του τη δύναμη, και σε λίγα λεπτά το πλοίο έφτασε στο νερό. Πολύ σύντομα, εγκατέλειψαν το νησί. Αργά τη νύχτα, το πλήρωμα είχε πέσει για ύπνο και ξύπνησε από έναν μεγάλο θόρυβο... Πρώτος ξύπνησε ο Φιλίππιεν, και ξύπνησε και το υπόλοιπο πλήρωμα, μόλις συνειδητοποίησε ότι δεν ονειρευόταν.

Βρισκόντουσαν μπροστά σε μια λευκή, τεράστια έκταση γης με κάποιους κρατήρες. Ήταν έκπληκτοι με το περίεργο αυτό τοπίο και πήγαιναν από εδώ και από εκεί χωρίς κατεύθυνση. Μέχρι που ο Τουέλβιο είπε ότι ήταν απαραίτητο να καταλάβουν τι ήταν αυτή η περίεργη, λευκή έκταση... Στην αρχή κανείς τους δεν κατάφερνε να καταλάβει τι ήταν αυτό, αν ήταν λευκή λάβα που έγινε λευκή για κάποιο παράξενο λόγο ή από μαγεία...

Για έναν περίεργο λόγο, ο Σαλβαντόρ πίστευε ότι βρισκόντουσαν στο φεγγάρι.

Κανείς δεν είχε καταφέρει ποτέ να φτάσει στο φεγγάρι, οπότε το πλήρωμα ήταν χαρούμενο, μέχρι που ο Ντιέγκος ρώτησε τον Σαλβαντόρ πώς θα μπορούσαν να ξεφύγουν από εκεί.

Αφού δεν ήξεραν πώς είχαν φτάσει εκεί, δεν μπορούσαν να επιστρέψουν. Έμειναν εκεί για πολλές μέρες, κοιμόντουσαν στο έδαφος και είχαν κάποια πρακτικά προβλήματα επιβίωσης: πείνα, δίψα, πόνο... Είχαν κολλήσει σε μια δύσκολη κατάσταση. Μέχρι που μια μέρα, ο Φιλίππιεν, ο Ντιέγκος και ο Τουέλβιο είδαν μια γυναίκα να τους πλησιάζει. Είχε μακρά, ξανθά μαλλιά και γαλάζια μάτια... Θαμπωμένοι από την ομορφιά της, στεκόντουσαν εκεί ακίνητοι και την κοίταζαν, μέχρι που ξύπνησε ο Σαλβαντόρ και τους είδε, και αναρωτιόταν γιατί ήταν ακίνητοι. Εκείνη τη στιγμή κατάλαβε ότι η γυναίκα ήταν η αδελφή του!

Η λευκή έκταση ήταν η παραλία πίσω από τη βίλα τους και βρήκε επίσης το ατελιέ του σε απόλυτο χάος. Εκείνη έψαχνε για τον Σαλβαντόρ, και τον φώναζε με δυνατή φωνή, και γι' αυτό ξύπνησε το πλήρωμα. Νιώθοντας ντροπή, ο Σαλβαντόρ εξήγησε τα γεγονότα στους άλλους, και φοβόταν ότι θα τον κρίνουν. Αντιθέτως, το πλήρωμα αμέσως έδειξε κατανόηση και, μετά από λίγο καιρό, αγόρασαν ένα νέο πλοίο για να φύγουν και να έχουν νέες περιπέτειες.

Μετά από σχεδόν έναν χρόνο περιπέτειας, το πλήρωμα ήταν σαν μια οικογένεια. Δεν είχαν ονόματα αλλά ψευδώνυμα.

Ο Φιλίππιεν λεγόταν «Κατ», γιατί συνέχεια κατέβαινε στα υπνοδωμάτια να πάει νερό. Συνέχεια πήγαινε «κάτω».

Ο Τουέλβιο λεγόταν «Ρομπ», σαν το χρυσόψαρό του, που το είχε χάσει στη θάλασσα.

Ο Ντιέγκος λεγόταν «Σόβοφ», γιατί φοβόταν τα πάντα. Στην αρχή λεγόταν «Φόβος» αλλά σιχαινόταν το ψευδώνυμο αυτό και έτσι οι φίλοι του το άλλαξαν σε «Σόβοφ».

Ο Σαλβαντόρ ήταν ο μόνος που κράτησε το όνομά του, επειδή ήταν τόσο υπερήφανος για τον εαυτό του, και του άρεσε πολύ για να το αλλάξει.

Πιέτρο

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΜΟΥ, ΟΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΜΟΥ

Μουσική... Υπάρχουν πολλοί τρόποι για να την περιγράψεις. Μπορεί να είναι τρόπος διαφυγής, συναίσθημα ή απλώς μια διασκεδαστική δραστηριότητα. Μπορεί επίσης να σχετίζεται με αναμνήσεις από την παιδική μας ηλικία, από κάτι ευχάριστο που συνέβη στο παρελθόν. Επειδή μουσική δεν είναι μόνο να παίζεις τραγούδια σε ένα MP3 player: είναι ένας μυστικός κήπος που μπορείς να πας μόνος, όταν κανείς δεν σε καταλαβαίνει. Αυτό είναι η μουσική για μένα. Το όνομά μου είναι Ελεονόρα και είμαι 12 χρονών. Θα προσπαθήσω να περιγράψω τη ζωή μου μέσα από τη μουσική που αγαπώ. Η μουσική πάντα έπαιζε τεράστιο ρόλο στη ζωή μου και συντροφεύει πολλές αναμνήσεις μου από όταν ήμουν πολύ μικρή. Όταν ήμουν τεσσάρων χρονών, τρελαινόμουν να ακούω τη μουσική από μια σειρά κινουμένων σχεδίων που έβλεπα, που λεγόταν «Μάγια η μέλισσα». Θυμάμαι ότι έβλεπα το ίδιο επεισόδιο κάθε βράδυ για έναν μήνα, και λεγόταν: «Μια μέρα με αέρα». Κάθε βράδυ μετά το φαγητό, πλησιάζα στη θέση μου κοντά στην τηλεόραση και άρχιζα να βλέπω την αγαπημένη μου σειρά,

τραγουδώντας τη μουσική της, που την ήξερα απέξω! Το λάτρευα γιατί μπορούσα να καταλάβω τις λέξεις και με γέμιζαν χαρά. Έχω μια άλλη ανάμνηση που σχετίζεται με τη μουσική: μόλις είχε γεννηθεί η αδερφή μου, ήμουν 5 ή 6 χρονών, και η μητέρα μου κι εγώ χορεύαμε στις νότες του τραγουδιού μιας Ιταλίδας συνθέτριας, που λέγεται Ελίζα. Δε θυμάμαι ακριβώς πιο τραγούδι ήταν, αλλά θυμάμαι ότι ήταν γλυκό και με έκανε να αισθάνομαι ασφαλής. Θυμάμαι επίσης ότι η αδερφή μου πετούσε την πιπίλα της στο πάτωμα, και η μητέρα μου κι εγώ αναγκαζόμασταν να σταματήσουμε να χορεύουμε. Χρειαζόταν την προσοχή μας!

Τώρα έχω ανακαλύψει κάποιους άλλους καλλιτέχνες, όπως ο Sfera Ebbasta, ο Ghali, κυρίως τραγουδιστές “τραπ”. Υπάρχει ένα τραγούδι που μου αρέσει περισσότερο, και που είναι διαφορετικό από όλα τα υπόλοιπα: “Vivere a colori” (“Ζώντας με χρώμα”), της Αλεσάντρα Αμορόζο. Ερωτεύτηκα αυτό το τραγούδι από την πρώτη φορά που το άκουσα! Ίσως επειδή τα λόγια του με περιγράφουν... δεν ξέρω. Ξέρω μόνο πως όταν το ακούω, νιώθω απίστευτα χαρούμενη, νιώθω ευτυχισμένη, ξεχνάω

πού είμαι και σκέφτομαι μόνο να χορέψω και να τραγουδήσω δυνατά! Οι στίχοι που μου αρέσουν περισσότερο από αυτό το τραγούδι, είναι οι εξής: “Και νομίζω ότι είσαι ένα λουλούδι, με σπάνιο χρώμα, που μπορεί να μένει ακίνητο και να κοιτάζει αλλού, και πάνω από αυτά που βλέπεις, πάνω από αυτά που ακούς...”. Είναι απλά φανταστικό: μιλάει για την αγάπη, αλλά όχι με συνηθισμένο τρόπο, μιλάει για όνειρα που γίνονται φιλοδοξίες. Μιλάει για μια αγάπη που δεν φοβάται να την ανακαλύψουν και να γίνει γνωστή στον κόσμο. Η μουσική θα είναι πάντα ο “μυστικός μου κήπος”, πάντα θα είναι εκεί όποτε τη χρειαστώ, και ξέρω ότι πάντα θα με βοηθάει, πάντα θα είναι τμήμα της ζωής μου. Ακούμε μουσική για να ακούσουμε τις λέξεις που ποτέ κανείς δεν μας έχει πει. **Eleonora**

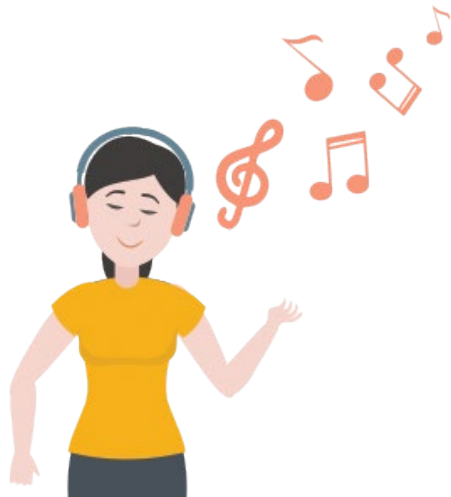
ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΜΟΥ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

Γεια σε όλους! Είμαι η Ροζέλλα και θέλω να συστηθώ μέσα από τη μουσική. Η μουσική πάντα ήταν κομμάτι μου: με βοηθούσε να υποφέρω λιγότερο σε δύσκολες στιγμές, με έκανε πιο ευτυχισμένη και πιο ενθουσιασμένη σε ευτυχισμένες στιγμές.

Ένα από τα τραγούδια που είναι πιο σχετικά με τη ζωή μου είναι το “Who’s lovin’ you” (“Ποιος σε αγαπάει”) των Jackson 5. Το άκουσα για πρώτη φορά όταν γνώρισα την καλύτερή μου φίλη, σε διακοπές κοντά στη θάλασσα, και είναι ένα από τα πράγματα που μας έφερε πολύ κοντά: συμβολίζει τη φιλία μας, η οποία πρέπει να αντιμετωπίζει μεγάλη γεωγραφική απόσταση.

Είναι πολύ σημαντικό, γιατί είμαστε μακριά η μία από την άλλη, και αυτό το τραγούδι μας επιτρέπει να αισθανόμαστε κοντά. Μάλιστα, κάθε φορά που μου λείπει, ακούω αυτό το τραγούδι, και νιώθω δυνατά συναισθήματα, σαν να ήταν η πρώτη φορά που το ακούω. Με γοήτευσε ο ρυθμός του και τα λόγια του, από την πρώτη φορά που το άκουσα, αν και ήμουν πολύ μικρή για να καταλαβαίνω αγγλικά. Πραγματικά το είχα ερωτευτεί αυτό το τραγούδι, αλλά πέρσι ανακάλυψα ότι το αγαπώ ακόμα περισσότερο: το “Who’s lovin’ you” ήταν το αγαπημένο τραγούδι του ειδώλου μου, που το τραγουδούσε σε μια τηλεοπτική εκπομπή όταν ήταν 13. Έτσι, το τραγούδι αυτό δεν αντιπροσωπεύει

μόνο τη σχέση ανάμεσα σε μένα και την καλύτερή μου φίλη, αλλά είναι και σύνδεσμος με το είδωλό μου.

Όταν πήγαινα δημοτικό, το μουσικό μου είδωλο ήταν η “Βιολέττα”, και είχα πει στους γονείς μου να με πάνε σε μια συναυλία της. Ήξερα απέξω όλα τα τραγούδια της στα Ιταλικά και τα Ισπανικά, και συνήθιζα να τα τραγουδάω δυνατά, αν και ενοχλούσα την αδερφή μου, γιατί τα μισούσε! Συνήθιζα επίσης να τραγουδάω τα τραγούδια της Βιολέττα για να παρηγορηθώ όταν ήμουν θύμα εκφοβισμού. Όταν τελείωσε η τηλεοπτική σειρά, άρχισα να ακούω πολλούς διαφορετικούς τύπους μουσικής. Τώρα υπάρχουν πολλά τραγούδια που με αντιπροσωπεύουν, όπως το “In my blood” (“Στο αίμα μου”) του Shawn Mendes. Σε αυτό το τραγούδι, ο τραγουδιστής είναι μπερδεμένος και νιώθει ότι είναι μόνος. Λέει ότι καμιά φορά του έρχεται να φύγει και να

αφήσει τα πάντα αλλά δεν μπορεί. Νομίζω ότι αυτό το τραγούδι με αντιπροσωπεύει, επειδή μερικές φορές νιώθω ότι είμαι μόνη, παρόλο που είμαι περικυκλωμένη από ανθρώπους. Κι εμένα, μερικές φορές, μου έρχεται να αφήσω τα πάντα και να πάω αλλού, αλλά δεν μπορώ να το κάνω, δεν θα ήταν στη φύση μου, γιατί πιστεύω ότι πρέπει να είμαστε δυνατοί και να αντιμετωπίζουμε κάθε πρόβλημα.

Ένα άλλο τραγούδι είναι το “Non ridere di me” (“Μη γελάτε μαζί μου”) του Thomas. Στο ρεφρέν λέει ότι δεν μπορεί να φύγει χωρίς ένα συγκεκριμένο άτομο, και ότι μόνο με αυτό το άτομο αισθάνεται καλά. Το άτομο για το οποίο μιλάει, για μένα δεν είναι μόνο ένα άτομο αλλά όλοι οι άνθρωποι που αγαπώ.

Τώρα θα προσπαθήσω να δώσω τον ορισμό της μουσικής: μουσική είναι να μπορείς να εκφράσεις συναισθήματα και ταυτότητα, να γνωρίζεις άλλους ανθρώπους, **να είσαι ο εαυτός σου.**

Ροζέλλα

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΟΥ

Γεια σε όλους! Λορέντσο εδώ!

Ονομάζομαι Λορέντσο Όρι και η μουσική πάντα ήταν κομμάτι της ζωής μου, από τότε που ήμουν μικρό παιδί.

Όταν ήμουν μωρό, οι γονείς μου μου τραγουδούσαν τραγούδια για να με κάνουν να κοιμηθώ, ή μου έδιναν παιχνίδια που έπαιζαν πασχαλινά ή χριστουγεννιάτικα παιχνίδια.

Στην παιδική μου ηλικία, μετά το σχολείο, η μητέρα μου με πήγαινε στο σπίτι της γιαγιάς μου, και έμενα εκεί όλο το απόγευμα. Στο σπίτι της, συνήθιζα να βλέπω τα αγαπημένα μου κινούμενα σχέδια: “Σαμ ο πυροσβέστης”, “Ντόρεμον”, “Ντετέκτιβ Κόναν”, “Πίμπα”, και ήξερα απέξω όλα τα τραγούδια τους!

Εκτός από τα τραγούδια των κινουμένων σχεδίων και τον ύμνο της Γιουβέντους, δεν άκουγα άλλη μουσική, και έτσι δεν είχα αγαπημένο τραγουδιστή. Άκουγα μουσική σπάνια, για παράδειγμα όταν άνοιγα την τηλεόραση, όταν με καλούσαν σε πάρτι γενεθλίων ή όταν ήμουν διακοπές στην παραλία και χόρευα με άλλα παιδιά.

Τώρα, όλα έχουν αλλάξει. Ανακάλυψα πολλά διαφορετικά είδη μουσικής, και συχνά μου συμβαίνει να ακούω μουσική: σε εμπορικά κέντρα, στο δρόμο, σε δημόσια μέρη. Επίσης, υπάρχουν νέες εφαρμογές για να ακούω μουσική στο έξυπνο κινητό μου.

Το αγαπημένο μου τραγούδι θα είναι πάντα η μουσική από το “Ντετέκτιβ Κόναν”, γιατί μου θυμίζει την παιδική μου ηλικία και χαρούμενες στιγμές.

Λορέντσο

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΜΟΥ ΚΑΙ Η ΖΩΗ ΜΟΥ

Γεια! Το όνομά μου είναι Ελένα Σοφία και είμαι 12 χρονών, σχεδόν 13. Η μουσική είναι κομμάτι της ζωής μου από πριν γεννηθώ. Μάλιστα, η μαμά μου συνήθιζε να βάζει ακουστικά στην κοιλιά της όταν ήταν έγκυος και έτσι με έβαζε να ακούω τα είδωλά της. Ήταν οι Genesis, Paolo Nutini, Pino Daniele, U2... Για μένα, η μουσική δεν ήταν μόνο αυτή της μητέρας μου, αλλά επίσης και κάποια τραγούδια από κινούμενα σχέδια, όπως το “Λα Πίμπα”, “Σαμ ο πυροσβέστης”, “Τόμας το Τρενάκι”, και κυρίως τα “Τελετάμπις”, το “Μπεν και Χόλυ” και το “UFO Robot”... Αυτά τα τραγούδια με τρέλαιναν! Τα άκουγα με τον αδερφό μου τον Πιερ, γιατί ο Στέφανο, ο άλλος αδερφός μου, δεν είχε γεννηθεί ακόμα, αλλά τώρα του αρέσουν κι εκείνου. Μια φορά, αφού είδαμε ένα επεισόδιο από τη σειρά “Μπεν και Χόλυ”, ο Πιερ κι εγώ προσπαθήσαμε να μιμηθούμε δύο παίκτες ποδοσφαίρου και τραγουδούσαμε το τραγούδι της σειράς όλο και πιο δυνατά.

Επίσης μου αρέσει ένα τραγούδι του Prince που λέγεται “Kiss” (“Φιλί”), και είναι κάπως ερωτικό τραγούδι... Ξέρω ότι πολλοί άνθρωποι θα με έκριναν για τους στίχους αυτού του τραγουδιού, αλλά δε με νοιάζει και πολύ. Ας πούμε ότι ήταν το πρώτο αληθινό τραγούδι που άκουσα ποτέ. Όταν το άκουσα για πρώτη φορά, ήμουν τεσσάρων χρονών, και το τραγούδι είχε γραφτεί πολύ παλιότερα, το 1986.

Τα αγαπημένα μου τραγούδια είναι 2:

1. “The man who can’t be moved” (“Ο άντρας που δεν μπορεί να μετακινηθεί” των The Script
2. “Thrift shop” (“Κατάστημα μεταχειρισμένων”) των Macklemore & Ryan Lewis και Wanz.

Δεν το φανταζόμουν ότι το πρώτο τραγούδι θα γινόταν το αγαπημένο μου τραγούδι, και δεν ξέρω γιατί μου αρέσει τόσο πολύ, αφού οι στίχοι του δεν με αντιπροσωπεύουν και τόσο. Αυτό το τραγούδι είναι για μια σπουδαία ιστορία αγάπης. Ο τραγουδιστής επιστρέφει εκεί που πρωτογνώρισε την πρώην κοπέλα του και περιμένει εκεί μέχρι να επιστρέψει. Τα λόγια είναι: “Οι άνθρωποι μιλάνε για αυτόν τον τύπο που περιμένει ένα κορίτσι. Δεν έχει τρύπες στα παπούτσια του, αλλά έχει μια μεγάλη τρύπα στην καρδιά.” Το δεύτερο τραγούδι είναι πολύ διαφορετικό.

Το μήνυμα που θέλει να επικοινωνήσει ο Macklemore (ο τραγουδιστής) είναι ότι μπορείς να είσαι “κουλ” ακόμα και χωρίς να φοράς ακριβά ρούχα και αξεσουάρ. “Thrift shop” στην Αμερική λέγεται το μαγαζί που μπορείς να αγοράσεις πράγματα με πολύ λίγα χρήματα, μόνο 99 λεπτά.

Μου αρέσει αυτό το τραγούδι επειδή μου δίνει δύναμη και τη θέληση να χαμογελώ σε δύσκολες στιγμές. Οι τραγουδιστές με τους οποίους μεγάλωσα και τους αγαπώ είναι: Eminem, Shawn Mendes, Ed Sheeran, J Balvin, Bee Gees, U2, Duran Duran, Wham!, Sam Smith... και πολλοί άλλοι! Το αγαπημένο μου συγκρότημα είναι οι U2 και το τραγούδι που προτιμώ είναι το: "Song for someone" ("Τραγούδι για κάποιον"), επειδή μιλάει για τη διαφορετικότητα και μου αρέσει. Ο αγαπημένος μου τραγουδιστής είναι ο Charlie Puth. Είναι ένας νέος άνδρας, που γεννήθηκε το 1991, αλλά τα τραγούδια του είναι πραγματικά εκπληκτικά. Αυτά που μου αρέσουν περισσότερο είναι: "One call away" ("Μια κλήση μακριά"), "See you again" ("Θα σε ξαναδώ") και "Dangerously" ("Επικίνδυνα"). Δεν ξέρω γιατί, αλλά νιώθω ότι μου ανήκει. Όπως ίσως έχετε καταλάβει, δεν μου αρέσει η Ιταλική μουσική. Μου αρέσουν μόνο δύο Ιταλοί τραγουδιστές: ο Jovanotti και ο Erma Meta. Οι αδελφοί μου κι εγώ συνηθίζαμε να ακούμε Jovanotti πριν πάμε σχολείο, όταν πηγαίναμε δημοτικό, και νιώθαμε χαρούμενοι και ευτυχισμένοι όταν ακούγαμε τα τραγούδια του Jovanotti. Μου αρέσει και ο Erma Meta: έχει καταπληκτική φωνή και οι στίχοι των τραγουδιών του είναι όμορφοι. Νομίζω ότι το τραγούδι του Erma Meta που με αντιπροσωπεύει περισσότερο είναι το "Non mi avete fatto niente" ("Δεν μου κάνατε τίποτα"). Μιλάει για μια τρομοκρατική επίθεση και για τον φόβο για αυτή: ο τραγουδιστής λέει στους τρομοκράτες ότι δεν άλλαξαν τίποτα στην καθημερινή του ζωή.

Η μουσική έχει δύο ρόλους για μένα: με παρηγορεί και με κάνει να ονειρεύομαι, και επίσης με ευχαριστεί. Είναι και πάντα θα είναι μεγάλο κομμάτι μου.

Ελένα Σοφία

Η ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΑΛΙΤΣΕ

Γεια! Το όνομά μου είναι Αλίτσε και είμαι ένα μοναχοπαίδι δεκατριών χρονών.

Η οικογένειά μου είναι από...

Οι γονείς μου γεννήθηκαν στην Πάρμα, αλλά ο πατέρας μου έζησε στο Γκαϊάνο, κοντά στο Κολλέκιο, και η μητέρα μου στη Σάλα Μπαγκάντσα.

Ζω στο...

Τώρα ζω στο Γκαϊάνο, κοντά στους γονείς του πατέρα μου, τους παππούδες μου. Το Γκαϊάνο δε μου αρέσει και τόσο, αλλά νομίζω ότι δεν το άφηνα. Είναι λίγο βαρετό, και έχει λίγους έφηβους σαν και μένα, αλλά προσπαθούμε να περνάμε καλά μαζί ούτως ή άλλως. Για παράδειγμα, μια φορά κάλεσα όλους τους ανθρώπους της ηλικίας μου στο σπίτι μου να παίξουμε μαζί και να δούμε ταινίες. Το σπίτι μου είναι σε έναν όροφο, έχει δύο μπάνια, δύο υπνοδωμάτια, ένα γραφείο, μία κουζίνα, ένα σαλόνι και δύο ντουλάπες αποθήκευσης. Είναι αρκετά μεγάλο για εμάς. Όταν ήμουν ακόμα στην κοιλιά της μαμάς μου, οι γονείς μου ζωγράφισαν το δωμάτιό μου μαζί με κάποιους φίλους τους, οπότε τώρα, στον τοίχο του δωματίου μου θα βρείτε όλους τους ήρωες του κινούμενου σχεδίου "Νέμο". Θα ήθελα να το ξανασχεδιάσω με κάτι πιο προσωπικό, όπως φωτογραφίες δικές μου και των φίλων μου.

Όταν ήμουν παιδί...

Ήμουν ένα υπέροχο, περίεργο και τεμπέλικο μωρό. Όταν ήμουν μικρό παιδί, συνήθιζα να λέω ότι δεν θέλω καθόλου αδέρφια, γιατί φοβόμουν ότι οι γονείς μου θα τα αγαπούσαν περισσότερο από μένα.

Περίληψη...

Όταν ήταν εννιά μηνών άρχισε να μπουσουλάει, και την ημέρα των πρώτων της γενεθλίων άρχισε τα πρώτα της βήματα. Τον πρώτο χρόνο της ζωής της η μητέρα της δεν εργαζόταν, και πάντα έμενε μαζί της, έκαναν βόλτες μαζί, πήγαιναν στην παραλία, και η μικρή Αλίτσε μισούσε την άμμο αλλά αγαπούσε το νερό, και έτσι η μητέρα της την έφερνε στην πισίνα όταν δεν μπορούσαν να πάνε στη θάλασσα.

Στον παιδικό σταθμό, η Αλίτσε ήταν ντροπαλή μέχρι που γνώρισε την Κιάρρα Ρόλλο. Κάθε βράδυ, πριν κοιμηθεί, έβλεπε το αγαπημένο της κινούμενο σχέδιο, την "Αρκούδα": το μικρό κοριτσάκι, η πρωταγωνίστρια αυτής της σειράς, έκλαιγε όταν έπρεπε να φυσήξει τα κεριά για τα γενέθλιά της, γιατί δεν ήθελε να μεγαλώσει, και εξαρτιόταν από τη μητέρα της. Άρχισε να λέει τα πρώτα της λόγια (μαμά, μπαμπά, Μπέπι, που ήταν η Μπέσι, το πρώτο της σκυλάκι) και την ίδια περίοδο βαφτίστηκε, εκεί που γεννήθηκε. Όταν έγινε τριών χρονών γράφτηκε στο προνήπιο, που της άρεσε να πηγαίνει, και ξεκίνησε να κάνει μαθήματα κλασικού μπαλέτου.

Συνήθιζε να μη χαιρετάει τους ανθρώπους, ακόμα και όσους ήξερε, και οι γονείς της δεν ήταν χαρούμενοι για αυτό. Φορούσε μόνο φούστες και τώρα, αντίθετα, φοράει μόνο παντελόνια.

Στην ηλικία των έξι ετών άρχισε να πηγαίνει στο δημοτικό σχολείο, και ακόμα έχει ωραίες αναμνήσεις από αυτό. Εκεί γνώρισε πολλούς καλούς ανθρώπους, αλλά επίσης άρχισε να μη συμπαθεί κάποιον.

Ήταν καλή στο σχολείο και οι γονείς της ήταν περήφανοι για αυτήν, είχε καλές σχέσεις με τους συμμαθητές της, και σήμερα επίσης είναι έτσι.

Θλιβερά πράγματα...

Όταν ήμουν έξι χρονών, ο σκύλος μου, η Μπέσι, πέθανε. Την αγαπούσα, πηγαίναμε βόλτες μαζί και παίζαμε και την οδηγούσα με το λουρί της, γιατί δεν με τραβούσε στο έδαφος, ήμουνα μικρούλα και το καταλάβαινε.

Ήταν πολύ θλιβερό όταν πέθανε, έζησα πολλές ωραίες στιγμές μαζί της, όπως όταν πήγαμε στο Γκαρφανιάνα (βουνά) όλοι μαζί με τους γονείς μου.

Τώρα που είμαι κορίτσι...

Είναι αλήθεια ότι είμαι μοναχοπαίδι... αλλά υπάρχει ένα άτομο που γνωρίζω από τότε που γεννήθηκα και είναι σαν αδερφός μου, με βοηθάει, με στηρίζει, με κάνει χαρούμενη όταν είμαι λυπημένη. Έχουμε περάσει πολλές όμορφες στιγμές μαζί, αν και τσακωνόμασταν πολύ όταν είμασταν μικροί, αλλά, όσο μεγαλώναμε, σταματήσαμε να τσακωνόμαστε και γίναμε καλοί φίλοι. Είμαι γενναιόδωρη και κοινωνική κοπέλα.

Έχω δύο φανταστικούς γονείς, είναι σοβαροί όταν πρέπει να είναι σοβαροί και αστείοι άλλες φορές. Το όνομα του πατέρα μου είναι Λούκα, είναι αστείος, τρυφερός, του αρέσει να παίζει με παιδιά, όταν ήμουν παιδί μου αγόραζε πολλά παιχνίδια που μου άρεσαν και μου τα έφερνε όταν γυρνούσε από τη δουλειά, με κακομάθαινε λιγάκι. Είναι συνθέτης τραγουδιών και γράφει θεατρικά έργα. Το όνομα της μητέρας μου είναι Κοστάντσα, με στηρίζει και με παρηγορεί, με βοηθάει, είναι υπέροχη και στοργική, είναι ο σωτήρας μου. Είναι πολύ καλή, αλλά όταν έχει νεύρα όμως, δεν μπορείς ούτε να της μιλήσεις! Τώρα πάω γυμνάσιο και παίζω βόλεϊ, μου αρέσει πολύ αυτό το άθλημα! Έχει γίνει πραγματικό πάθος για μένα! Μου άρεσε η ομάδα μου από την πρώτη φορά και εκεί βρήκα καινούριες φίλες, και τους λέω τα μυστικά μου. Ο προπονητής μας είναι μπαμπάς συμμαθητή μου και είναι πολύ καλός προπονητής που μας ενθαρρύνει και μας βοηθάει.

Η ζώνη άνεσής μου...

Το μέρος που νιώθω πιο ασφαλές και πιο άνετα είναι το κρεβάτι μου, επίσης εκεί γράφω τις εντυπώσεις μου από την ημέρα, πριν κλείσω το ημερολόγιό μου μέσα σε ένα ντουλάπι στο γραφείο μου.

Το σχολείο μου...

Πάντα πήγαινα σχολείο στο Κολλέκιο, παρόλο που είμαι από το Γκαϊάνο. Μου αρέσει να πηγαίνω σχολείο, αν και υπάρχουν μερικές μέρες που θα προτιμούσα να μείνω στο κρεβάτι, αλλά... δεν μπορώ, είναι υποχρεωτικό να πηγαίνω σχολείο! Αν και μπορεί να ακούγεται παράξενο, παραδέχομαι ότι μου αρέσει να μελετάω, κυρίως τα μαθήματα που αγαπώ. Η τάξη μου είναι μια καταπληκτική ομάδα, ακόμα και αν δε μοιάζει να είναι έτσι. Αναζητούμε ο ένας τον άλλον το απόγευμα, όταν δεν έχουμε σχολείο και, πριν από κάθε είδος σχολικών διακοπών, πάμε όλοι μαζί να φάμε πίτσα.

Στο σακίδιό μου θα βρείτε:

Μου αρέσει η μουσική και η φωτογραφία... Οπότε στο σακίδιό μου θα υπάρχει σίγουρα μια φωτογραφική μηχανή!

Το βράδυ, μου αρέσει να ακούω μουσική... μου αρέσουν σχεδόν όλα τα είδη μουσικής. Ο αγαπημένος μου τραγουδιστής είναι ο Shawn Mendes, πολύ θα ήθελα να πάω σε μια από τις συναυλίες του!

Ένα από τα συνθήματα μου είναι: “Άσε το χαμόγελό σου να αλλάξει τον κόσμο, αλλά μην αφήνεις τον κόσμο να αλλάξει το χαμόγελό σου”. Ένα από τα φυλαχτά μου είναι ένα κολιέ που φοράω από τότε που βαφτίστηκα. Το φοράω πάντα. Καμιά φορά νομίζω ότι εγώ είμαι αυτό το φυλαχτό.

Αλίτσε

ΕΙΜΑΙ Ο ΛΕΟΝΑΡΝΤΟ

Γεια, ονομάζομαι Λεονάρντο και είμαι 13 χρονών. Πηγαίνω γυμνάσιο στο Κολλέκιο, κοντά στην Πάρμα, στην Ιταλία.

Ζούσα στην Πάρμα μέχρι που έγινα 1 έτους, αλλά μετά μετακόμισα στο Κολλέκιο με τους γονείς μου και την αδερφή μου. Οι γονείς μου, η Φεντερίκα και ο Ντανιέλε ζούσαν πάντα στην Πάρμα και αποφάσισαν να μετακομίσουν στο Κολλέκιο μόνο και μόνο για να είναι πιο κοντά στους γονείς τους.

Τώρα ζούμε στην οδό Άλντο Μόρο, σε μια ήσυχη συνοικία, με πολύ πράσινο και καλούς γείτονες.

Όταν ήμουν παιδί έτρωγα πολύ και μεγάλωνα γρήγορα, άρχισα να τρώω μίνι κέικ και γιαούρτι όταν ήμουν πολύ μικρός! Ήμουν τόσο χοντρούλης που τα μάγουλά μου έμοιαζαν έτοιμα να σκάσουν!

Αν και ποτέ δεν μπουσούλησα, ίσως κατακυλούσα λίγο, στην ηλικία των έντεκα μηνών άρχισα να περπατάω. Ήμουν τόσο τεμπέλης που συχνά ήμουν μέσα στην κούνια μου.

Όταν πήγα στον παιδικό σταθμό, δάγκωνα τα άλλα παιδιά για να παίξω μαζί τους.

Μια νύχτα, εκείνη την περίοδο, νομίζω πως είδα ένα όνειρο. Ξύπνησα γύρω στα μεσάνυχτα και πήγα στο κρεβάτι του παππού μου για να του πω ότι πραγματικά ήθελα να μάθω πώς να κάνω ποδήλατο. Και έμαθα να κάνω.

Δύο χρόνια αργότερα άρχισα να πηγαίνω στο δημοτικό σχολείο και να παίζω ποδόσφαιρο, το οποίο εξακολουθεί να είναι το αγαπημένο μου άθλημα.

Τελικά έγινα ένα αστείο παιδί, λίγο άτακτος ίσως.

Δε με ενδιέφερε πολύ το σχολείο, έτσι οι γονείς μου με τιμωρούσαν συχνά για τους κακούς βαθμούς μου.

Όπως όλοι, έτσι και εγώ χρειάστηκε να αντιμετωπίσω μια δυσάρεστη κατάσταση: απέτυχα στην πρώτη τάξη του γυμνασίου. Τα μεγαλύτερα παιδιά με πείραζαν συχνά, και υπέφερα από αυτό, αλλά τώρα έχω λύσει αυτή την κατάσταση.

Υπάρχουν πολλές αναμνήσεις που μοιράζομαι με την οικογένειά μου.

Μια φορά, δεν ξέρω πώς, είχα μαζί μου 20 ευρώ και, γνωρίζοντας ότι η μητέρα μου ανησυχούσε για κάτι που σχετίζεται με τα χρήματα, έβαλα τα 20 ευρώ στο κρεβάτι της και της έγραψα ένα σημείωμα: “Αυτό είναι για σένα, μαμά”.

Μαζί με τις όμορφες στιγμές υπήρχαν και πολλές θλιβερές στιγμές, όπως για παράδειγμα όταν είχα ένα μεγάλο πρόβλημα υγείας, σε ηλικία δύο ετών ή όταν πέθανε η αγαπημένη μου γιαγιά.

Είμαι δεκατριών χρονών, όπως είπα και πριν, και δεν έχω χάσει τις καλύτερες ιδιότητές μου: αφοσίωση, γενναιοδωρία, ευαισθησία.

Το μέρος όπου αισθάνομαι πιο ασφαλής είναι το υπνοδωμάτιό μου, το οποίο μοιράζομαι με την αδερφή μου, αλλά εκείνη ποτέ δεν είναι εκεί!

Είναι ένα αρκετά μεγάλο δωμάτιο, όπου υπάρχει ό,τι επιθυμείς για να διασκεδάσεις: μια τηλεόραση, ένα playstation, ένα καλάθι (για να παίξεις μπάσκετ) και ένα γραφείο με έναν υπολογιστή.

Η τάξη μου βρίσκεται στον δεύτερο όροφο του σχολείου “Ντ. Γκαλαβέρνα” στο Κολλέκιο.

Η τάξη μου είναι μια δυνατή ομάδα και έχουμε επίσης έναν ειδικό συμμαθητή, τον Χαϊτάμ. Έχει σύνδρομο Down και πάντα τον βοηθώ με μεγάλη χαρά.

Με μερικούς από τους καθηγητές μας χρησιμοποιούμε κινητά τηλέφωνα και υπολογιστές για διδακτικούς σκοπούς, και το απολαμβάνω πραγματικά.

Στο ΣΑΚΙΔΙΟ μου μπορείς σίγουρα να βρεις το αγαπημένο μου τραγούδι, “A visor as a beak” (“Γείσο καπέλου σαν ράμφος”) του Sfera Ebbasta, ενός Ιταλού τραγουδιστή. Εδώ είναι ο σύνδεσμος <https://youtu.be/L6piiXrf-hA>, το φυλαχτό μου είναι ένα καπέλο με γείσο, και το σύνθημά μου είναι: “Δεν είμαι κανένας, αλλά θα γίνω ο νούμερο ένα”.

Το ποίημα που θα ήθελα να πάρω μαζί μου είναι αυτό που έγραψε η μητέρα μου για τη μητέρα της που έχει πεθάνει:

Για τη μητέρα μου

*Τι άλλο να σου πω
Που να μην στο έχω ήδη πει;
Πού έχεις πάει
Που δεν μπορώ να σε δω;
Πίσω από τους λόφους
Ο ουρανός γίνεται απέραντος.*

*Ποιος ήταν ο σκοπός της αναχώρησής σου
Αν τα αντίο είναι εισιτήρια χωρίς επιστροφή και δεν μπορούσα να σου πω
Πόσο σε αγαπώ, πια;
Και αν κάτι μου συμβεί, εσύ, που φυλάς τις αναμνήσεις μου, πού θα με περιμένεις;*

*Αυτές οι αλλαγές που διαλύουν τα πάντα, τι μπορεί να θέλουν να μας πουν;
Και εσύ, τις ακούς ακόμα;
Προσπαθείς να δεις την αλήθεια όταν κοιτάω τα αστέρια;*

*Τι έχω να σου πω;
Ότι σε αγαπώ*

*Και το περπάτημά σου, δίπλα μου
Το νιώθω,
Ενώ τα φύλλα πέφτουν στα πόδια μου.
Και η θαλασσινή αύρα με κάνει να πετάω.
Σε σένα.*

Το ταξίδι που θα ήθελα να κάνω;

Θα ήθελα να πάω στο Λονδίνο με τους φίλους μου, επειδή μου αρέσουν τα καταστήματα μόδας στο Λονδίνο και επίσης επειδή η αγαπημένη μου αγγλική ομάδα είναι ο ποδοσφαιρικός σύλλογος της Τσέλσι και θα ήθελα να δω το γήπεδο.

Λεονάρντο

HAITAM MIMI

Γεια!!! Ονομάζομαι Χαϊτάμ Μίμι, είμαι 15 και γεννήθηκα στο Μαρόκο (Καζαμπλάνκα).

Ζω στην Ιταλία εδώ και δύο χρόνια, και ζω στο Κολλέκιο, ένα χωριό κοντά στην Πάρμα.

Εδώ μαζί μου, στην Ιταλία, είναι επίσης η μαμά μου η Καντίτζα, ο αδερφός μου ο Ουαλίντ και η αδερφή μου η Τζασμίνε.

Ο πατέρας μου ζει ακόμα στο Μαρόκο και μου λείπει πολύ, γιατί όταν ήμουν παιδί περνούσα πολλή ώρα μαζί του.

Όμως ήμουν ένα θλιμμένο παιδί, γιατί έβλεπα τη μητέρα μου μόνο το καλοκαίρι, καθώς αναζητούσε δουλειά στην Ιταλία. Τώρα, πηγαίνουμε στο Μαρόκο, η μητέρα μου, η αδερφή μου, ο αδερφός μου κι εγώ, για 3 μήνες κάθε καλοκαίρι.

Είμαι στο 2B, και μου αρέσουν πραγματικά οι συμμαθητές μου. Τους αγαπώ, αλλά μερικές φορές θυμώνω μαζί τους 😊 ...

Λατρεύω να κάνω μάθημα μαζί τους, και όταν είμαι λίγο άτακτος, είναι μόνο επειδή θέλω να παίξω λίγο.

Τώρα είμαι χαρούμενος τύπος, και νιώθω ευτυχισμένος.

Αισθάνομαι ασφαλής και ευτυχισμένος όπου υπάρχει υπολογιστής και ακουστικά, μου αρέσει πολύ να ακούω μαροκινή μουσική, αλλά χάρη στον δάσκαλό μου, άρχισα να ακούω και Ιταλική μουσική. Η αγαπημένη μου τηλεοπτική εκπομπή είναι το "Amici" ("Φίλοι"), μια Ιταλική εκπομπή ταλέντου στην οποία πολλά αγόρια και κορίτσια τραγουδούν και χορεύουν.

ΣΤΟ ΣΑΚΙΔΙΟ ΜΟΥ:

Αυτοί είναι οι σύνδεσμοι για μερικά από τα αγαπημένα μου τραγούδια ^_^

Maluma - Corazón ("Καρδιά") (Επίσημο Βίντεο Κλιπ) ft. Nego do Borel

<https://youtu.be/GmHrjFIWl6U>

Douzi Maryama - ("Μυριάμα") Μετάφραση στα Τουρκικά

<https://youtu.be/cyEkfCca3Wg>

Lorenzo Baglioni - Il Congiuntivo ("Η υποτακτική") (Sanremo 2018)

<https://youtu.be/8bfYQZPLCEA>

Emma - Effetto Domino ("Φαινόμενο του ντόμινο")

<https://youtu.be/YRxZNfLVLLs>

Χαϊτάμ

ΜΠΑΧΙΜ ΠΑΖΙ

Η οικογένειά μου προέρχεται από την Τυνησία, από μια πόλη που ονομάζεται Τραμπέλσια. Είμαι 14 χρονών και γεννήθηκα στις 02/04/2004.

Όλη η οικογένειά μου ζει στην Τραμπέλσια, εκτός από τη θεία μου που ζει στη δυτική Τυνησία. Έχω πολύ μεγάλη οικογένεια, με 8 θείες, 10 θείους και 60 ξαδέλφια, αλλά σύντομα θα γίνουν 63. Ζω στην Ιταλία με τους γονείς μου, τους αδελφούς μου και τον ξάδελφό μου, και μένω σε ένα όμορφο σπίτι κοντά στην Πάρμα, σε ένα χωριό που λέγεται Κολλέκιο. Ζω στο Κολλέκιο εδώ και 13 χρόνια και γνωρίζω πολύ καλά αυτήν την πόλη.

Όταν ήμουν παιδί ήμουν λίγο άτακτος αλλά και αστείος, αλλά μετά, σε ηλικία έξι χρονών άρχισα να είμαι όλο και πιο άτακτος αλλά με περίεργο τρόπο... μέχρι που χρειάστηκε να δω και ψυχολόγο, γιατί ήμουν κάπως επιθετικός. Τώρα που είμαι 14, δεν είμαι πλέον επιθετικός, και παίζω και διασκεδάζω με σχεδόν όλους τους συμμαθητές μου.

Η ζώνη άνεσής μου είναι το υπνοδωμάτιό μου, όπου μου αρέσει να περνάω το μεγαλύτερο μέρος του χρόνου μου.

ΣΤΟ ΣΑΚΙΔΙΟ ΜΟΥ ΘΑ ΒΡΕΙΤΕ:

Το αγαπημένο μου τραγούδι: <https://www.youtube.com/watch?v=bKhpg4MiwZQ>

Την πρόταση του Ουίλιαμ Σαίξπηρ "Να ζει κανείς ή να μη ζει; Ιδού η απορία".

Η αγαπημένη μου σειρά κινουμένων σχεδίων είναι το "Ακαδημία Εκπαίδευσης Ηρώων", μια γαπωνέζικη σειρά στην οποία το 90% των ανθρώπων έχουν υπερδυνάμεις, αλλά ένας τύπος που λέγεται Μιντορίγια Ιζούκου δεν έχει τέτοιες δυνάμεις, και τον βοηθάει το είδωλό του, ο Ολ Μάιτ.

Το φυλαχτό μου είναι ένα νόμισμα των 2 ευρώ.

Μπραχίμ

MIRIAM LEONARDI

Ονομάζομαι Μίριαμ και είμαι 12 χρονών.

Το σχολείο μου:

Πηγαίνω στο σχολείο Γκαλαβέρνα στο Κολλέκιο. Το τμήμα μου είναι το 2B, μου αρέσει η ομάδα μας.

Η οικογένειά μου προέρχεται από:

Ζω στο Γκαϊάνο εδώ και δέκα χρόνια, γιατί μετακόμισα από το Ταρζόνιο, το μέρος όπου γεννήθηκα, όταν ήμουν 2 χρονών. Όταν τελειώσει το σχολείο, τον Ιούνιο, ο αδερφός μου κι εγώ, ή και καμιά φορά χωρίς αυτόν, πηγαίνουμε στο Ταρζόνιο. Έχω έναν αδερφό που ονομάζεται Νταβίντε, ο οποίος τώρα είναι στη Ρωσία για σπουδές, και μια αδερφή, την Φραντσέσκα.

Η ζώνη άνεσής μου:

Η ζώνη άνεσής μου είναι ένα ποτάμι που λέγεται Λουμπιάννα, πηγαίνω εκεί για να σκεφτώ, και το καλοκαίρι αυτό συμβαίνει συχνά.

Όταν ήμουν παιδί:

Όταν ήμουν παιδί ήμουν ντροπαλή με τους ανθρώπους που δεν γνώριζα, αλλά με τους γονείς μου μιλούσα πολύ. Η αδερφή μου κι εγώ είμασταν πολύ άτακτες μαζί!

Ο αδερφός μου με έκανε να ανακαλύψω τα πιο πολλά από τα μεγάλα μου πάθη: να διαβάζω, να βλέπω σειρές στην τηλεόραση, να παίζω κοινωνικά παιχνίδια. Ο πατέρας μου με έκανε να ανακαλύψω τη μουσική και μοιράζομαι τα πάθη μου με τη μαμά μου.

Όταν πηγαίνω στα βουνά, στο Ταρζόνιο, συνηθίζω να παίζω παραδοσιακά παιχνίδια με κάρτες με τους παππούδες μου αλλά και με τους γονείς μου.

Τώρα που είμαι κορίτσι:

Δεν αισθάνομαι τόσο διαφορετική από τότε που ήμουν παιδί, αν και η μητέρα μου τώρα λέει ότι είμαι υπεύθυνο κορίτσι. Η μουσική ακόμα είναι ένα μεγάλο πάθος για μένα, μου αρέσουν πολλά είδη μουσικής, αλλά προτιμώ τα κλασικά τραγούδια. Τα βιβλία είναι το πάθος μου και μου αρέσει να διαβάζω, μάλιστα τα αγαπημένα μου καταστήματα είναι τα βιβλιοπωλεία, τα αγαπημένα μου λογοτεχνικά είδη είναι τα βιβλία τρόμου και φαντασίας, σαν το Χάρι Πότερ.

Στο σακίδιό μου θα βρείτε:

Το αγαπημένο μου τραγούδι "Lucy in the sky with diamonds" ("Η Λούσι στον ουρανό με διαμάντια"), και το φυλαχτό μου, ένα κολιέ που μου έκαναν δώρο τα ξαδέρφια μου στην Αμερική όταν γεννήθηκα.

Μίριαμ

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΑΙ Ο ΑΛΕΣΣΑΝΤΡΟ

Γεια, ονομάζομαι Αλεσσάντρο Μπράνκι και σήμερα θα προσπαθήσω να σας πω την ιστορία μου μέσα από τη μουσική. Η πρώτη μου ανάμνηση είναι από τότε που ήμουν 5 χρονών.

Θυμάμαι ότι ο πατέρας μου, πριν φύγουμε για διακοπές, δημιουργούσε μια λίστα τραγουδιών με τις μεγαλύτερες επιτυχίες του καλοκαιριού. Πηγαίναμε πάντα στην Απουλία, στη Νότια Ιταλία, με κάποιους φίλους, και κατά τη διάρκεια του ταξιδιού, που έπαιρνε περίπου 12 ώρες με το αυτοκίνητο, ακούγαμε όλη τη λίστα τραγουδιών. Το αγαπημένο μου τραγούδι ήταν το “All” (“Όλοι”), του John Legend. Αν και η μελωδία του τραγουδιού είναι λίγο θλιβερή, μου άρεσε να το ακούω και μου έδινε δύναμη. Αυτό το τραγούδι με αντιπροσωπεύει επειδή έχω περάσει πολλές άσχημες στιγμές, όπως ήταν ο θάνατος του παππού μου, ή όταν βίωνα εκφοβισμό... Αυτή η περίοδος της ζωής μου επίσης αντιπροσωπεύεται από το τραγούδι, που γίνεται χαρούμενο μετά από ένα θλιβερό κομμάτι, όπως κι εγώ. Ποτέ δε θέλω να το βάλω κάτω και να παραδοθώ. Είμαι δεκατριών τώρα, και δεν ακούω μουσική και τόσο... Και έτσι δεν έχω αγαπημένο τραγούδι.

Αλεσσάντρο

ΕΔΩ ΙΖΑΜΠΕΛΛΑ

Γεια, ονομάζομαι Ιζαμπέλλα και θέλω να συστηθώ μέσα από τη μουσική. Η μουσική πάντα μου κρατούσε συντροφιά, και στις καλές και στις θλιβερές στιγμές. Η πρώτη μου ανάμνηση σχετικά με τη μουσική είναι ένα τραγούδι, που μου τραγουδούσε ο παππούς μου, και όταν πέθανε, η μητέρα μου και η γιαγιά μου μου το τραγουδούσαν πριν κοιμηθώ. Αυτό το τραγούδι λέγεται “Que sera sera” (“Ό,τι είναι να γίνει, θα γίνει”). Κάθε φορά που πηγαίνω στο νεκροταφείο για να επισκεφτώ τον παππού μου, τραγουδάω αυτό το τραγούδι και μου φαίνεται ότι έρχεται πιο κοντά.

Για μια μεγάλη περίοδο της ζωής μου, μου άρεσε η “Βιολέττα”, μια τηλεοπτική σειρά, και ήξερα όλα τα τραγούδια της, ακόμα και όσα τραγουδούσαν στα Ισπανικά! Μου άρεσε τόσο πολύ που έπεισα τους γονείς μου να με πάνε σε δύο από τις συναυλίες της!

Ένα τραγούδι που με σημάδεψε είναι το “Ulisse” (“Οδυσσέας”) του Lowlow. Το άκουγα όλη μέρα, ειδικά όταν χώρισαν οι γονείς μου και έβρισκα καταφύγιο στη μουσική. Το αγαπημένο μου τραγούδι για αυτήν την περίοδο είναι το “Sogni appesi” (“Όνειρα που κρέμονται”), ενός Ιταλού τραγουδιστή που λέγεται “Ultimo” (“Τελευταίος”).

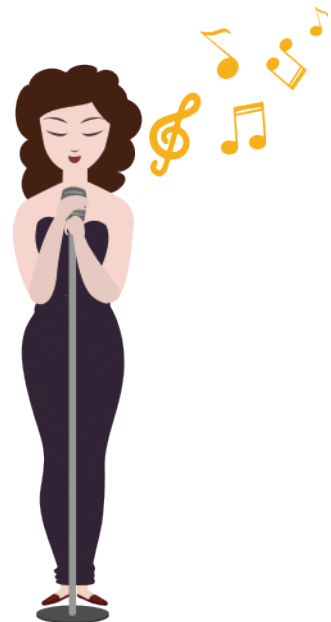
Οι αγαπημένοι μου στίχοι από αυτό το τραγούδι είναι:

«... Από τότε που ήμουν παιδί

Έχω μόνο έναν στόχο:

Να είμαι από την πλευρά των λιγότερο σημαντικών ανθρώπων, και να νιώθω ο πιο σημαντικός για αυτόν τον λόγο.»

Ιζαμπέλλα

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΗΣ ΜΑΤΙΛΝΤΕ

Γεια, το όνομά μου είναι Ματίλντε Φριγκέρι και είμαι 13 χρονών. Είμαι στο τμήμα 2Α και θα προσπαθήσω να σας πω, πώς ήταν πάντα κομμάτι της ζωής μου η μουσική.

Όταν ήμουν παιδί, ένα από τα αγαπημένα μου χόμπι ήταν να ακούω μουσική, και ακόμα είναι. Άκουγα κυρίως τα αγαπημένα μουσικά συγκροτήματα της μητέρας μου, όπως είναι οι Blue. Πραγματικά το απολάμβανα όταν η μητέρα μου και εγώ ακούγαμε δυνατά μουσική στο σαλόνι μας και χόρευα ελεύθερη, κάνοντας ό,τι ήθελα! Μου άρεσε επίσης όταν η μητέρα μου με αγκάλιαζε και χορεύαμε σα ζευγάρι. Πραγματικά το απολάμβανα.

Αργότερα, άρχισα να βλέπω κινούμενα σχέδια και μάθαινα τα τραγούδια όλων των αγαπημένων μου κινούμενων σχεδίων: Μπαρμπαπαπά, Πίνγκου, Πόκεμον και Πίμπα. Έμαθα απέξω το τραγούδι της Πίμπα γιατί ήταν ωραίο και εύκολο να το απομνημονεύσω. Ήταν το αγαπημένο μου!

Σε ηλικία 7 ή 8 χρονών, άρχισα να παρακολουθώ την τηλεοπτική σειρά Βιολέττα και μου άρεσε τόσο πολύ που κάθε βράδυ στεκόμουν μπροστά από την τηλεόραση τρώγοντας πατατάκια και τραγουδώντας δυνατά στα Ισπανικά, και ένιωθα σαν να ήμουν αστέρι.

Αυτήν την εποχή ακούω ένα τραγούδι που μου αρέσει πολύ. Λέγεται “Unstoppable” (“Ασταμάτητη”), και είναι της Sia. Αυτό το τραγούδι σημαίνει πολλά για μένα και μου δίνει κίνητρο, ειδικά εκεί που λέει “Βάζω την πανοπλία μου, σου δείχνω πόσο δυνατή είμαι / Βάζω την πανοπλία μου, σου δείχνω ποια είμαι”.

Αυτοί οι στίχοι με έκαναν να καταλάβω ότι μπορώ να είμαι ασταμάτητη, ότι δε χρειάζεται παραδίνομαι στις δυσκολίες επειδή μπορώ να είμαι δυνατή και ότι μπορώ να φορέσω μια πανοπλία για να προστατεύσω τον εαυτό μου και να δείξω ποια είμαι. Κάθε φορά που ακούω αυτό το τραγούδι, διαβάζω τους στίχους του προσεκτικά, για να καταλάβω κάθε λέξη.

Αυτό το τραγούδι με βοήθησε να αντιμετωπίσω πολλές δύσκολες στιγμές και μου έδωσε θάρρος και δύναμη.

Ματίλντε

ΕΙΜΑΙ Η ΜΑΡΤΙΝΑ

Γεια, το όνομά μου είναι Μαρτίνα και γεννήθηκα στις 17 Ιανουαρίου 2005 στο Μποργκοτάρο, κοντά στην Πάρμα. Έχω έναν αδελφό, τον Αντρέα, μια γάτα και έναν σκύλο που λέγονται Ζάμπα και Πέπε, και είναι πολύ ωραία και αστεία (η γάτα λίγο λιγότερο)...

Είμαι ντροπαλό κορίτσι, αλλά όταν γνωρίσω κάποιον καλύτερα, γίνομαι κοινωνική και γενναιόδωρη.

Οι γονείς μου προέρχονται από δύο διαφορετικά μέρη στην Ιταλία:

Ο πατέρας μου είναι από την Φρανκαβίλλα Φοντάνα, στην Απουλία, στη Νότια Ιταλία.

Η μητέρα μου είναι από το Σολινιάνο, στους λόφους κοντά στην Πάρμα, στην περιοχή Εμίλια Ρομάνια, στη Βόρεια Ιταλία.

Πάντα ζούσα στο Ρικό, ένα μικρό χωριό στον δήμο Φορνόβο ντι Τάρο, κοντά στην Πάρμα. Ο δρόμος που μένω είναι πολύ ήσυχος και όλοι γνωρίζονται μεταξύ τους: διοργανώνουμε μπάρμπεκιου και δείπνα και πολλοί από εμάς έχουν γίνει φίλοι.

Με αυτό τον τρόπο γνώρισα την καλύτερή μου φίλη, με την οποία μοιράζομαι τις περισσότερες αναμνήσεις μου από την παιδική μου ηλικία.

Τώρα πηγαίνω γυμνάσιο στο Κολλέκιο, και έπρεπε να αφήσω πίσω πολλούς από τους παλιούς μου φίλους, αλλά γνώρισα και πολλούς συμπαθητικούς ανθρώπους!

Η ζώνη άνεσής μου είναι σίγουρα το μαλακό μου κρεβάτι, με τα αγαπημένα μου σεντόνια διακοσμημένα με τη σημαία του Ηνωμένου Βασιλείου.

Αισθάνομαι ότι έχω αλλάξει αυτά τα χρόνια, αλλά οι φίλοι μου δεν έχουν αλλάξει.

Μου αρέσει να ακούω μουσική, είναι ένας τρόπος να ξεφεύγω. Έχω διαφορετικό αγαπημένο τραγούδι κάθε μήνα περίπου. Το αγαπημένο μου είδος μουσικής είναι η ΠΟΠ, αντίθετα με όλους τους φίλους και συμμαθητές μου που αγαπούν την ΤΡΑΠ / ΧΙΠ ΧΟΠ. Τον Απρίλιο το αγαπημένο μου τραγούδι ήταν το “Next to me” (“Δίπλα μου”) των Imagine Dragons, ένα πραγματικά όμορφο και ουσιαστικό τραγούδι.

Μαρτίνα

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΟΥ ΚEBIN

Όταν ήμουν παιδί, δεν άκουγα μουσική και τόσο, εκτός από κάποια συγκροτήματα χιπ-χοπ της δεκαετίας του '90, που άκουγε παλιά ο πατέρας μου. Του πατέρα μου του άρεσαν οι 2pac, The notorius B.I.G. και 50 cent. Δύο χρόνια αργότερα, μετακόμισα από το Φορνόβο στο Κολλέκιο και άρχισα να ενδιαφέρομαι για το Dub Step και το Drop Low.

Οι γονείς μου συνειδητοποίησαν ότι ενδιαφέρομαι πραγματικά για τη μουσική, και έτσι μου αγόρασαν ένα beat maker και άρχισα να κάνω μαθήματα για δύο χρόνια. Τώρα παράγω μουσικές βάσεις κάθε είδους. Το μουσικό μου ρεπερτόριο είναι πολύ μεγαλύτερο από ότι ήταν πριν. Ακούω μουσική T-rap, ιταλική και αμερικανική. Το τραγούδι που με σημάδεψε περισσότερο είναι το:

“Quello che voglio” (“Αυτό που θέλω”) του Laioung. Τα λόγια αντιπροσωπεύουν εμένα και την οικογένειά μου.

Ο Laioung λέει ότι έχει φτωχική καταγωγή και ότι δε γνώρισε τους γονείς του επειδή πέθαναν κατά τη διάρκεια ενός πολέμου.

Οι γονείς μου ήταν φτωχοί, ο πατέρας μου ζούσε σε ένα μικρό σπίτι με τις αδελφές και τους αδερφούς του, και κάθε μήνα έπρεπε να πηγαίνει στην Ελλάδα για να δουλέψει και να βγάλει χρήματα για να αγοράσει φάρμακα για τον παππού μου που ήταν άρρωστος, και μάλιστα εκείνος (ο παππούς μου), πέθανε μετά από λίγο καιρό. Η μητέρα μου ξυπνούσε κάθε πρωί πολύ νωρίς, για να πάει με τους αδελφούς της να μαζέψει σταφύλια και μανταρίνια στα χωράφια.

Το κείμενο του τραγουδιού λέει:

*Δουλεύαμε και σκεφτόμασταν το μέλλον,
Δεν άκουγα τα λόγια τους
Επειδή οποίος μισεί ποτέ δε θα γίνει καλύτερα,
Επειδή οποίος μισεί δεν θα ξυπνήσει ποτέ.*

Ο πατέρας μου έφτασε στην Ιταλία στις αρχές της δεκαετίας του '90, ως παράνομος μετανάστης. Έθεσε τη ζωή του σε κίνδυνο πολλές φορές κατά τη διάρκεια του ταξιδιού του στην Ιταλία. Όταν έφτασε στο Λέτσε, πήγε να εργαστεί ως τοιχοποιός, και αργότερα ως αγρότης στη Νάπολη. Μετά από δύο χρόνια πήγε στη Βόρεια Ιταλία και άρχισε να εργάζεται σε ένα εργοστάσιο στη Σάλα Μπαγκάντσα (κοντά στην Πάρμα), και στη συνέχεια μετακόμισε στο Λεμινιάνο (Κολλέκιο) με τους αδελφούς του. Μετά από λίγο ο πατέρας μου και οι αδελφοί του έγιναν γνωστοί ως εξαιρετικοί μάστορες και έτσι αποφάσισαν να ανοίξουν το δικό τους εργοστάσιο στην Πάρμα. Η μητέρα μου έφτασε στην Ιταλία όταν ήταν 18, και εργάστηκε σε πολλά διαφορετικά μέρη ως καθαρίστρια ή ως λαντζέρισσα. Είχε προβλήματα με την Ιταλική γλώσσα, αλλά τελικά την έμαθε και έγινε επαγγελματίας αισθητικός. Τώρα εργάζεται στο Κολλέκιο. Μετά από επτά χρόνια, άνοιξε το δικό της κατάστημα. Η ιστορία της οικογένειάς μας έγινε τόσο διάσημη που δύο τοπικές εφημερίδες πήραν συνέντευξη από τους θείους μου και τον πατέρα μου. Ο πατέρας μου αποφάσισε να κρατήσει τις σελίδες της συνέντευξης.

Για μένα η μουσική περιγράφει πώς είμαστε, εσωτερικά και εξωτερικά, περιγράφει τις πιο όμορφες στιγμές και τα πιο σημαντικά πράγματα της ζωής μου, αλλά επίσης περιγράφει τις θλιβερές στιγμές, όταν υποφέρουμε γιατί μας λείπει κάτι ή κάποιος που αγαπάμε. Η μουσική είναι ένα θεμελιώδες

κομμάτι του ταξιδιού μας, μας βοηθά να πιστεύουμε στον εαυτό μας και να κάνουμε πράγματα που δεν γνωρίζαμε πριν. Νομίζω ότι η μουσική είναι πολύ σημαντική για τη ζωή μου.

Κέβιν

Σουηδικό Ηλεκτρονικό Βιβλίο

Linköping
Där idéer blir verklighet

University of Crete

Linköping
Där idéer blir verklighet

1st Gymnasio
Avlona

HELENIC REPUBLIC
National and Kapodistrian
University of Athens

CARDET

ATHENE - GRUNDSCHULE

Co-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

This project has been funded with support from the European Commission. This publication reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein. Project Number: [2017-1-EL01-KA201-036197]

Η ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΜΟΧΑΝΑΝΤ

Δεν υπάρχει διαφορά ανάμεσα σε εμένα και σε άλλους, κάποιοι λένε ότι ο πατέρας μου είναι νεκρός και άλλοι λένε ότι δεν έχω καθόλου πατέρα. Δεν έχει σημασία... Δεν είχα πατέρα στη ζωή μου, εξαιτίας του εθισμού και της κακοποίησης που μας επηρέασε όλους στην οικογένεια. Πριν από τέσσερα χρόνια, οι γονείς μου αποφάσισαν να χωρίσουν, και μετά από αυτό η ζωή μου έγινε πολύ πιο δύσκολη. Πήγαινα σχολείο και ταυτόχρονα

εργαζόμενοι ως ράπτης τα απογεύματα. Η μητέρα μου εργαζόταν ως καθαρίστρια, και έτσι εξασφαλιζόταν η οικογένεια. Ήταν πολύ δύσκολο, αλλά έμαθα πολλά πράγματα και έχω μεγαλύτερη κατανόηση για τους ανθρώπους που έχουν περάσει δύσκολα. Αυτό μας έκανε να αποφασίσουμε να ζητήσουμε βοήθεια από τον ΟΗΕ και μετά από μερικά χρόνια μετακομίσαμε στη Σουηδία.

Εργαζόμουν και έραβα στο Ιράν, η μαμά μου εργαζόταν ως καθαρίστρια και ο μπαμπάς μου ήταν μηχανικός. Μετακομίσαμε γιατί η οικονομική μας κατάσταση δεν ήταν καλή. Η μαμά μου χώρισε τον πατέρα μου και για αυτό πήγαμε στη Σουηδία. Ανησυχούσα για όλες τις ερωτήσεις στο Ιράν, και κάποιοι άνθρωποι τραυματίστηκαν που με έβλαψαν. Ήταν πολύ δύσκολο να καταφέρνουμε να πληρώνουμε το νοίκι κάθε μήνα, και είμασταν 4 χρόνια χωρίς μπαμπά και δεν είχαμε επικεφαλής να μας φροντίσει. Ο καιρός κάνει πολύ κρύο. Εδώ έχουν μυστήρια ξινά φαγητά. Φέραμε μαζί άλμπουμ και αναμνήσεις από φίλους και γνωστούς.

Η μεγαλύτερη κοινή ομοιότητα ανάμεσα σε μένα και τους συμμαθητές μου είναι η φτώχεια. Όλοι με κάποιο τρόπο πέρασαν δύσκολα στην πατρίδα τους.

Είμαι Αφγανός αλλά γεννήθηκα και μεγάλωσα στο Ιράν. Δε θέλω να μιλήσω για μερικά άσχημα πράγματα στο Ιράν αλλά δεν είχα ωραίες και δίκαιες εμπειρίες στο Ιράν από συμπεριφορά απέναντι στους μετανάστες. Σου φερόντουσαν χωριστά, και αν ήθελες να έχεις καλύτερες επιδόσεις για μια καλύτερη θέση στην κοινωνία, σε ζήλευαν και σου φερόντουσαν άσχημα. Η μεγαλύτερη ευχή μου ήταν ένα πλεονέκτημα για καλύτερο οικονομικό κεφάλαιο, για να βοηθήσω άλλους μετανάστες που πέρασαν δύσκολα στη ζωή τους, ανεξάρτητα από την εθνικότητά τους και το πού ανήκουν, αν είναι μουσουλμάνοι ή μη-μουσουλμάνοι... αυτές είναι κάποιες από τις σκέψεις μου. Εγώ και η οικογένειά μου αναζητήσαμε να πάμε στη Σουηδία μέσα από τον ΟΗΕ για να ξεφύγουμε από τη φτώχεια.

Η οικογενειακή μας ιστορία. Στις 16/2 1397 ξεκινήσαμε το ταξίδι μας. Στις 23:00 φύγαμε από το σπίτι μας στην Τεχεράνη. Εξαιτίας διοικητικών προβλημάτων, μείναμε στην Τεχεράνη για μια εβδομάδα. Πετάξαμε για Κωνσταντινούπολη στις 24/3 1397, και φτάσαμε το πρωί της 25/3, Έφυγα από την Κωνσταντινούπολη στις 8:00 π.μ. και μετακόμισα στην πόλη μου. Στις 14:00 φτάσαμε στον τελικό προορισμό μας. Αυτή ήταν η ιστορία της μετανάστευσής μας από το Ιράν στη Σουηδία. Στο Ιράν πήγαινα σχολείο. Ο μπαμπάς μου εργαζόταν ως οικοδόμος, η μητέρα μου εργαζόταν ως οικονόμος. Η μαμά και ο μπαμπάς αποφάσισαν να μετακομίσουμε επειδή δεν ήταν καλό μέρος για πρόσφυγες και για ένα καλύτερο μέλλον. Χωρίς χρήματα και χωρίς ασφάλεια. Δεν φοβόμουν κάτι συγκεκριμένο. Ήταν πολύ δύσκολο να είσαι μακριά από φίλους και συγγενείς. Μου έλειπαν οι φίλοι μου, τα φρούτα και τα παραδοσιακά τρόφιμα. Τα πράγματα που πήρα μαζί μου ήταν ένα αναμνηστικό μπουφάν, αναμνηστικά παπούτσια και μια αναμνηστική μπλούζα.

سلام! اسم من شما است ما از ایران می آیم چه سوئدی می شویم در سوئد چیزهای
پیشرفتتری دارد. من و برادر من مادر من از ایران به سوئد آمدیم از کرمان
سازمان ملل. من 12 ساله. من در ایران نامم که می را ندا شدیم ولی در
ایران مادر بزرگ و چند نفر دیگر هستند. اسم من را مادر من پدر من گذاشته
اند. چون اسم من هیچ معنی ندارد دوست داشتیم اسم مصر باشد چون اسم
یک از اجداد من است. در سوئد مادر من بزرگم خیلی سفت بود این بود
مادر ایران به مدرسه میرفتیم مدرسه داشت خیلی بزرگ بود و تاز با
اخلاق بودند و هیچ هابی مدرسه در ایران هر روز یک دعوی بود
ایجاد میکردن. ولی من خوراکی هر روز میدادیم و هر روز میخوردیم
میشستم و خوراکی هم را می خوردیم این بود داستان زندگی من
پایان

تفاوت های ما این که بعضی از دوستان از آمدن به سوئد
را از بین و بعضی ها هم ناراضی بعضی ها پدر داری و بعضی ها نداشتن
بعضی ها خوشحالن و بعضی ها ناراضی هستند و بعضی ها نامم که

Η ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΝΙΝΟΣ

Jag gick i skolan i Iran.
min pappa jobbade som byggnadsarbetare.
min mamma jobbade som hushållerska.

Varför flyttade du/ ni?
för vidare framsteg. mamma och pappa bestämde.
det var inte andra plats för flyktiga. no mani.

Vad var du/ ni oroliga/ rädda för?
Har inte säkerhet
Jag var inte rädd för något speciellt.

Vad var riktigt svårt att klara av och hur tog ni er igenom detta?
bortsett från vännar och släktingar.

Vad saknade ni?
vän - frukt Väll - Ups -
Traditionella livsmedel.

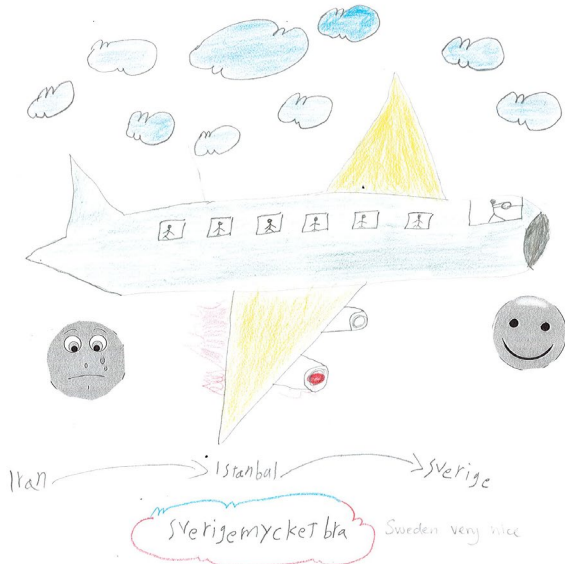
Vad fick ni med er?
pappa - skor - skjorta - t-shirt - byxor -
minne jacka - minne skor - minne skjorta.

Το όνομά μου είναι Νίνος και είμαι από το Ιράν. Οι γονείς μου διάλεξαν το όνομά μου. Εγώ ήθελα το όνομα Μοχάμαντ, γιατί είναι ένα όνομα του προφήτη, το οποίο μου αρέσει. Δεν υπάρχουν πολλοί που να λέγονται έτσι. Εγώ, ο αδερφός μου και η μητέρα μου μετακομίσαμε στη Σουηδία με τη βοήθεια του ΟΗΕ. Είμαι 12 χρονών και πήγαινα σχολείο στο Ιράν. Υπήρχαν πάντα πολλές συγκρούσεις που συνέβαιναν στο Ιράν. Οι μαθητές φώναζαν, ο δάσκαλος και ο διευθυντής δεν ήταν καλοί στο σχολείο. Στο σχολείο είχα μαζί μου το φρούτο μου στον σχολικό πάγκο. Η μετακόμιση από το Ιράν ήταν δύσκολη, γιατί της μητέρας μου της λείπει η μητέρα της. Υπάρχουν διαφορές ανάμεσα σε μένα και τους συμμαθητές μου εδώ στη Σουηδία. Κάποιοι είναι ευτυχισμένοι και χαρούμενοι, και σε κάποιους λείπει ο μπαμπάς τους από τη ζωή τους. Ο αδερφός μου εργαζόταν ως μηχανικός. Μετακομίσαμε επειδή μας μετακίνησε ο ΟΗΕ. Ανησυχούσα για τη μαμά μου. Ήταν πολύ δύσκολο να πούμε αντίο στη γιαγιά μου.

Μου λείπει ο θείος μου. Η μαμά μου έχει αναμνήσεις από τη γιαγιά μου και τον μπαμπά μου, που πέθανε. Στο Ιράν, πήγαινα στο γυμναστήριο, και στο σπίτι έκανα εξάσκηση στην πυγμαχία.

ما تاول از سازمان ملل کجاست؟ این سازمان در عمل بحال دویزه تابانجا رسیدیم. من فکر دارم
منطقه مادر که در مادر قرار دارد و این کار هم در سازمان ملل نیست که ماه
دیگر از حرکت بگیرد. ما هم باید که در سازمان ملل قرار بگیرد و اگر ساعت
ساعت نرو که ما هم هستیم. وقتی که در سازمان ملل قرار بگیرد که این کار هم
و من هم به خانم پوران مارا نگاه دارم و در سازمان ملل قرار بگیرد که این کار هم
و من هم به خانم پوران مارا نگاه دارم و در سازمان ملل قرار بگیرد که این کار هم

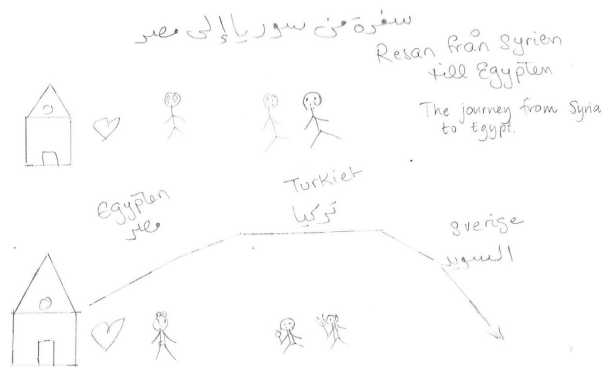

vi gav våra vänner ett minne i form av ett
vi tog en bild tillsammans och vi glädte oss
vid klockan 8 gav vi en bil och gav min vän en bil
Hon gav mig också en ring.

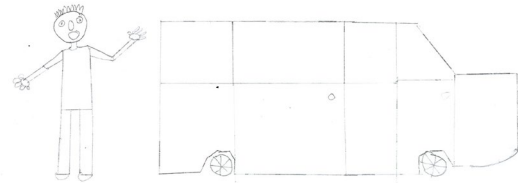
Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΕΤΑΒΑΣΗΣ ΤΟΥ ΛΑΦΙΦ

12.2.2012

LAFI

Πήγα στην Αίγυπτο στις 12 Φεβρουαρίου 2012, και από εκεί πήγα στην Τουρκία. Στις 24 Απριλίου έφυγα για Σουηδία. Ήμουν στεναχωρημένος γιατί έπρεπε να αφήσω τους φίλους μου..

Lih Köping

12.2.2012

24.4.2018

كان باصو جالساً

سفرة السويد

24.4.2018

كان باصو جالساً

في
Egypten

Ο μπαμπάς μου ήταν μηχανικός και η μαμά μου ήταν... εγώ πήγαινα σχολείο. Μετακομίσαμε εξαιτίας του πολέμου. Φοβόμουν τον πόλεμο και τον θάνατο στη Συρία. Φοβόμασταν ότι θα μας σκοτώσουν. Ήταν πολύ δύσκολο να τα καταφέρουμε σε αυτήν την κατάσταση. Και να αφήσουμε τη χώρα μου και τους συγγενείς μου. Μου λείπουν οι φίλοι και οι συγγενείς μου. Πήραμε μαζί μας τη γλώσσα, τις παραδόσεις, και την προσωπική μας ιδιοκτησία. Μας

βοηθάνε οι αναμνήσεις, τις σκεφτόμαστε και κρατάμε επαφή. Αυτό που κέρδισα από την εμπειρία της μετακόμισης είναι ότι πρέπει κανείς να είναι δυνατός και υπομονετικός.

Vilka yrken har du haft och var (vilka platser/ länder) hade du dem?

Pappa mekanik och mamma

Hon var maus på

dag i skolan

Varför flyttade du/ ni?

På grund av kriget

Vad var du/ ni oroliga/ rädda för?

Varisyrisk och döden

vi var rädda för att bli dödade

Vad var riktigt svårt att klara av och hur tog ni er igenom detta?

Situationen var och kha

att lämna mitt land och stadt i

mar

5. Vad saknade ni?

nehade du och mat

mina vänner och släktingar

6. Vad fick ni med er?

sitt skap och tradition

privata ägodelar

Blev ni hjälpta av minnen, i så fall hur?

Att tänka på de som kommer

dem

Vilka egenskaper fick ni genom erfarenheten av att flytta?

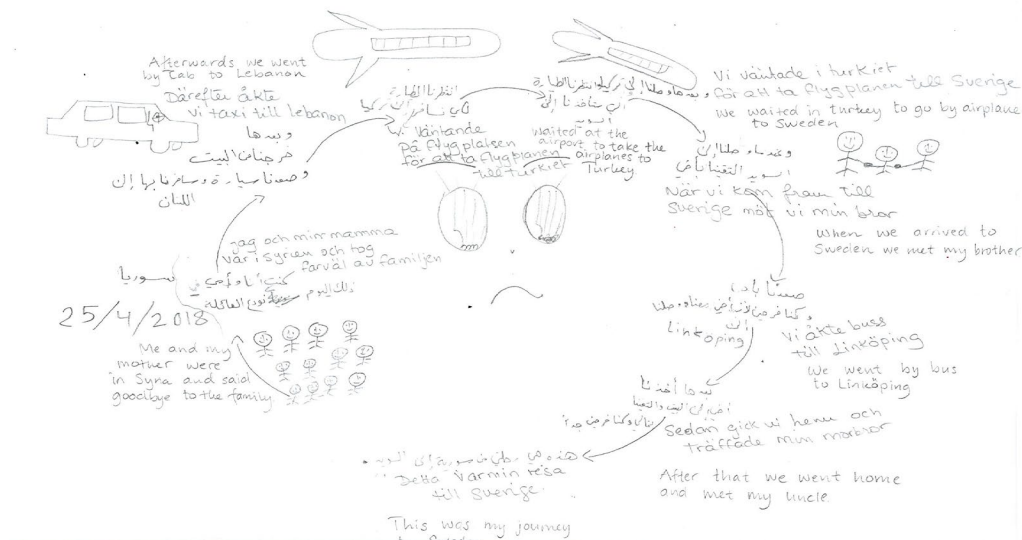
Att man var stark och att

naturligt

وَأَنَا أُعْبِدُ اسْمَهُ كَثِيرًا
أَنَا رَجِيءٌ مِنْ أَيْتِيهِ مِنَ الْبَيْتِ نَا وَنَا لِي أَتَيْتُ بِهِ الْوَيْدَ وَكَانَتْ الْوَيْدُ
أَمِيلٌ وَأَتَيْتُ رَجِيئًا فَقَدْ فَنَّهُ هُوَ لَنَا أَرَعِنْدَا تَصَرَّعَ .
وَأَيْتِي عِنْدَا وَهَلَتْ كُنْتُ عَرَمَانٌ عِنْدَا وَهَلَنْ مَكِ الْوَيْدِ وَرَأَيْتُ
أُولَئِكَ نَالَتِ عِنْدَا أَرْجُ وَأُفْضِدُونَ مِنَ الْوَيْدِ وَلَدَنَ اِبْتِشَقُ
إِلَى هَدَتِي وَأَعْمُ أَيْتُ وَأُفْضِدُ لَكَ أَمِيلٌ فِي لَبَانٍ وَأَيْتِي إِلَى
عَرَمَانٍ وَهَدِي وَلَكِنِ أَمِيلِي وَأَنَا أَمِيلَتُ الْوَيْدِ كَثِيرًا وَلَدَنَ
اِبْتِشَقُ إِلَى بَلَدِي لَبَانُ عِنْدَا أَتَيْتُ إِلَى الْوَيْدِ أَهْدَتِي
مَدِيَّةً . وَعِنْدَا وَهَلَتْ إِلَى الْوَيْدِ فِيمَا إِلَى أَيْتُ أَمِيلًا
هَلَتْ قَلْبِي كَذَّ رَجِيئًا عَنْ لَبَانٍ الْهَجِيلِ .
أَيْتِي يَدٌ عَلَى اِبْتِمَالٍ وَالْأَمَلِ
↓
أَيْتِي يَدٌ عَلَى
اِبْتِمَالٍ
وَهَلَتْ قَلْبِي .
عَنْ بَرِيَّةٍ قَدِصَلَتِ .

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΕΤΑΒΑΣΗΣ ΤΗΣ ΣΑΦΙΓΟΥΑ

25/4/2018
Me and my mother were in Syria and said goodbye to the family

Afterwards we went by taxi to Lebanon
Därefter åkte vi taxi till Libanon

We waited at the airport to take the airplane to Turkey
Vi väntade på flygplatsen för att ta flygplanet till Turkiet

We waited in Turkey to go by airplane to Sweden
Vi väntade i Turkiet för att ta flygplanet till Sverige

When we arrived to Sweden we met my brother
När vi kom fram till Sverige mötte vi min bror

We went by bus to Linköping
Vi åkte buss till Linköping

After that we went home and met my uncle
Sedan gick vi hem och träffade min mormor

This was my journey to Sweden

Την τελευταία μας μέρα στη Συρία, στις 25 Απριλίου 2018, αποχαιρετήσαμε την οικογένειά μας και κλαίγαμε. Μετά βγήκαμε έξω και πήραμε ένα ταξί για τον Λίβανο. Όταν μπήκα στο αυτοκίνητο, ένιωσα την απώλεια της οικογένειάς μου και έκλαψα. Όταν φτάσαμε στον Λίβανο, πήγαμε στο αεροδρόμιο με ένα αίσθημα φόβου. Περιμέναμε στο αεροδρόμιο για περίπου δύομιση ώρες και μετά πήραμε την πτήση για Σουηδία. Είμασταν και λυπημένοι και χαρούμενοι.

Όταν φτάσαμε στη Σουηδία, ήθελα να δω τον αδερφό μου. Όταν τον είδα, άρχισα να κλαίω και να γελάω, επειδή συναντηθήκαμε.

Μετά περιμέναμε δύο ώρες για το λεωφορείο που θα μας πήγαινε στο Λίνκεπινγκ, όπου συνάντησα τον θείο μου.

Ήμουν χαρούμενη, και αυτό ήταν το ταξίδι μας στη Σουηδία. Όταν πέρασε μια εβδομάδα, άρχισε να μου λείπει η οικογένειά μου όλο και περισσότερο.

Vilka yrken har du haft och var (vilka platser/ länder) hade du dem?

Jag var elev och min mamma var lärare i Sverige för att leva med honom.

Varför flyttade du/ni?

Vi kom från vårt land eftersom min mamma var lärare i Sverige för att leva med honom.

Vad var du/ni oroliga/rädda för?

Jag var rädd för att komma till Sverige eftersom jag inte kände någon där.

Vad var riktigt svårt att klara av och hur tog ni er igenom detta?

Det var svårt att lämna min familj.

Vad saknade ni?

Jag saknade min familj och min mamma och min syster.

Vad fick ni med er?

Jag fick med mig min familj och min syster och min mamma till mitt land. Jag fick också ett minne av min mamma, min syster och min mamma av min flickvän.

Blev ni hjälpta av minnen, i så fall hur?

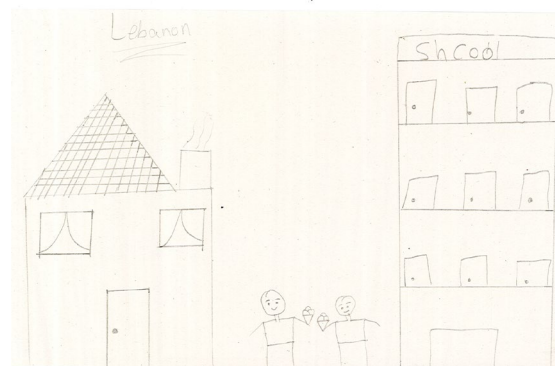
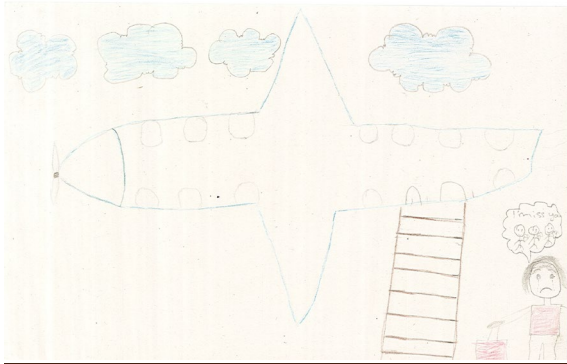
Jag minns när jag sitter med min mamma och prata och gå shopping och allt vi gör tillsammans och varje medlem i min familj eller min familj eller min syster som jag var med.

Vilka egenskaper fick ni genom erfarenheten av att flytta?

Jag lärde mig att vara tålamod och utvärdera och inte vara rädd för någonting. Jag lärde mig också att en person inte känner värde av något än att förlora det.

Εγώ ήμουν μαθήτρια και η μητέρα μου ήταν νοικοκυρά και ο πατέρας μου έχει πεθάνει. Ήρθαμε στη Σουηδία από τη χώρα μας για να ζήσουμε με τον αδερφό μου. Φοβόμουν να έρθω στη Σουηδία, αφού δεν γνωρίζω κανέναν εδώ. Ήταν δύσκολο να αφήσω την οικογένειά μου. Μου λείπει η οικογένεια και οι φίλοι μου και ο καθαρός αέρας το πρωί.

Η ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΜΕΡΥΑΜ

Εγώ είμαι η Μέρυαμ, 13 χρονών. Η οικογένειά μου είναι από τη Συρία. Ο πατέρας μου έχει πεθάνει. Ήρθαμε στη Σουηδία από τη χώρα μας για να ζήσουμε με τον αδερφό μου. Φοβόμουν να έρθω στη Σουηδία, αφού δεν γνωρίζω κανέναν εδώ. Ήταν δύσκολο να αφήσω την οικογένειά μου. Μου λείπει η οικογένεια και οι φίλοι μου και ο καθαρός αέρας το πρωί.

Γεια σας, το όνομά μου είναι Μέρυαμ. Είμαι 13 χρονών. Με ενδιαφέρει το κολύμπι και το σχέδιο.

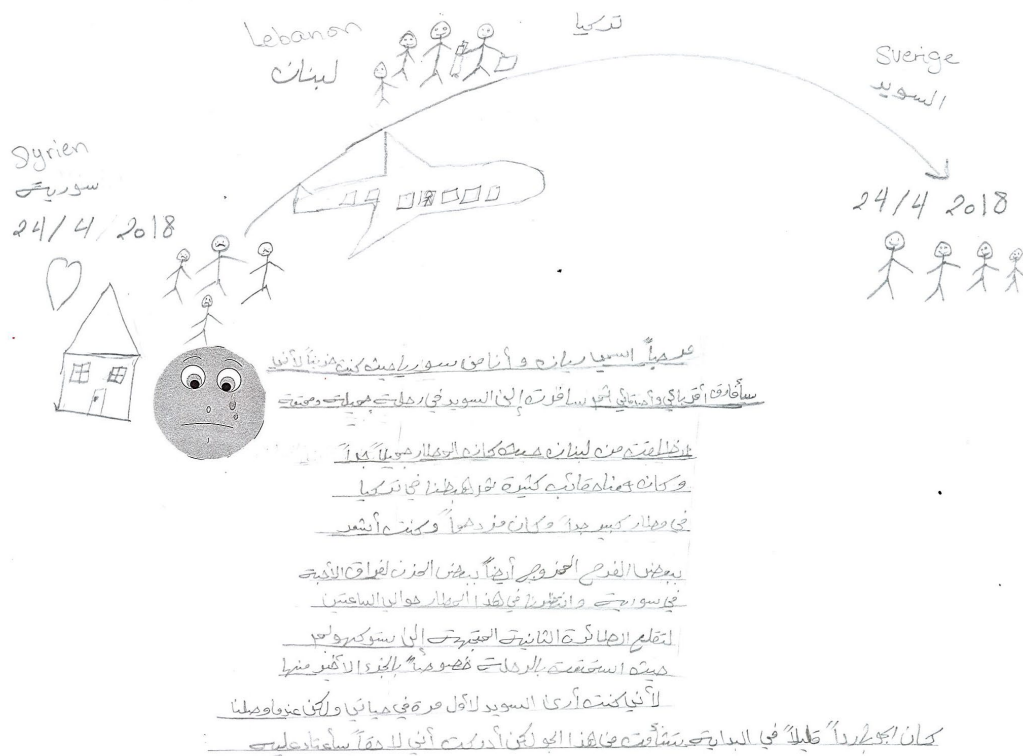
Το όνομά μου σημαίνει βουνά, ύψη και ομορφιά. Το αγαπημένο μου χρώμα είναι το κόκκινο και το αγαπημένο μου ζώο είναι τα σκυλιά.

Ήρθαμε στη Σουηδία από τον Λίβανο αλλά είμαστε από τη Συρία. Πήγαμε στον Λίβανο λόγω του πολέμου. Ήμουν έξι χρονών όταν μετακομίσαμε στον Λίβανο, οπότε έχω ζήσει για μεγαλύτερο χρονικό διάστημα στον Λίβανο από ό,τι στη Συρία. Πήγα να σχολείο στον Λίβανο για οκτώ χρόνια. Όταν φύγαμε για τη Σουηδία, ήμουν πολύ λυπημένη γιατί θα άφηνα την οικογένειά μου και τους φίλους μου. Πήρα πολλά γράμματα και αναμνηστικά από τους φίλους μου, που πάντα μου θυμίζουν τις ωραίες στιγμές που περάσαμε μαζί.

Όταν μεγαλώσω θα ήθελα να γίνω σχεδιάστρια γιατί μου αρέσουν τα ρούχα και η μόδα.

Εγώ είμαι η Μέρυαμ, 13 χρονών. Η οικογένειά μου είναι από τη Συρία. Ο πατέρας μου έχει πεθάνει. Ήρθαμε στη Σουηδία από τη χώρα μας για να ζήσουμε με τον αδερφό μου. Φοβόμουν να έρθω στη Σουηδία, αφού δεν γνωρίζω κανέναν εδώ. Ήταν δύσκολο να αφήσω την οικογένειά μου. Μου λείπει η οικογένεια και οι φίλοι μου και ο καθαρός αέρας το πρωί.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΕΤΑΒΑΣΗΣ ΤΟΥ PETZAN

Γεια σας, το όνομά μου είναι Ρετζάν και είμαι από τη Συρία. Ήμουν λυπημένος στη Συρία, γιατί θα χωριζόμουν από την οικογένειά μου και τους φίλους μου.

Είχα ευχάριστο ταξίδι προς τη Σουηδία. Πήγα από τον Λίβανο, που έχει ένα καλό αεροδρόμιο, και προσγειώθηκε στην Τουρκία, που έχει ένα μεγάλο αεροδρόμιο με πολλούς ανθρώπους. Είχαμε φέρει πολλές βαλίτσες. Αισθανόμουν και χαρά και θλίψη που άφηνα όλους τους αγαπημένους μου στη Συρία.

Περιμέναμε στην Τουρκία για περίπου δύο ώρες, πριν πάρουμε την πτήση για τη Στοκχόλμη. Μου άρεσε η πτήση, ειδικά το τελευταίο τμήμα της, επειδή είδα τη Σουηδία για πρώτη φορά στη ζωή μου. Όταν φτάσαμε, ο καιρός ήταν λίγο κρύος, κάτι που με ενοχλούσε, αλλά ήξερα ότι σύντομα θα το συνηθίσω. Όταν η πτήση προσγειώθηκε, περάσαμε από ένα πραγματικά ωραίο και μεγάλο λεωφορείο. Ήμουν έκπληκτος και κοιτούσα έξω από το παράθυρο και απολάμβανα την ωραία θέα, η οποία κέρδισε την προσοχή μου από την πρώτη στιγμή. Ήταν ένα ευχάριστο ταξίδι, στο οποίο επισκέφτηκα πολλές χώρες. Στο ταξίδι μου έμαθα να έχω δύναμη, υπομονή και να είμαι παρατηρητικός.

Κάποιοι φίλοι μου μου είπαν για τα ταξίδια τους, στα οποία μπορώ να δω ομοιότητες σχετικά με τα λεωφορεία, την πτήση και τη φυγή από τον πόλεμο και την τραγωδία. Μπορώ επίσης να δω πολλές διαφορές, για παράδειγμα ότι έφτασαν από την ξηρά, το δάσος και τη θάλασσα, και ότι βίωσαν δύσκολες καταστάσεις.

Vilka yrken har du haft och var (vilka platser/ länder) hade du dem?

Jag gick i skolan i Syrien. Min mamma jobbade som pharmaceutical var hemma. Min pappa jobbade som ad Vokat var hem man

Varför flyttade du/ ni?

Vi flyttade Sör en bättre framtid för oss.

Vad var du/ ni oroliga/ rädda för?

Jag var orolig för kriget och vad kriget gjorde för landet gjorde och ljudet av skottlossning.

Vad var riktigt svårt att klara av och hur tog ni er igenom detta?

I syrien det sauns ett krig som orsakade de lida i förhållanden i alla avseenden

Vad saknade ni?

Jag saknar mina släktingar och den vackra atmosfären i syrien.

Vad fick ni med er?

Jag tog med mig min längtan efter mitt land och mina vänner och vackra minnen av honom kommer inte att vara ersattn mitt minne.

Blev ni hjälpta av minnen, i så fall hur?

Tänk på mina vänner, släktingar och min minnen med dem och kontinuerlig Kommunikation.

Vilka egenskaper fick ni genom erfarenheten av att flytta?

Jag lärde mig tålamod, styrka och ansvar och den mannen måste vara stark.

Πήγαινα σχολείο στη Συρία. Η μητέρα μου, που εργαζόταν ως φαρμακοποιός, ήταν στο σπίτι. Μετακομίσαμε για ένα καλύτερο μέλλον για εμάς. Ανησυχούσα τον πόλεμο και για όσα έκανε ο πόλεμος στη χώρα και τον ήχο των πυροβολισμών. Μου λείπουν οι συγγενείς μου και η όμορφη ατμόσφαιρα της Συρίας. Έφερα τη λαχτάρα μου για τη χώρα μου και τους φίλους μου, και οι όμορφες αναμνήσεις μου για αυτά δεν θα σβήσουν από τη μνήμη μου.

Με βοήθησε να σκέφτομαι τους φίλους μου, τους συγγενείς και τις αναμνήσεις που έχω μαζί τους, και να είμαι σε συνεχή επικοινωνία. Οι ιδιότητες που απέκτησα από την εμπειρία της μετακόμισής μου εδώ ήταν η υπομονή, η δύναμη και η ευθύνη, και ότι ο άνθρωπος πρέπει να είναι δυνατός.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΕΤΑΒΑΣΗΣ ΤΟΥ MOHAMMANT

Namn: Mohamed

Vilka yrken har du haft och var (vilka platser/ länder) hade du dem?

säljer färgebonder

Varför flyttade du/ ni?

Efter som jag är skild i 11 staten Kuwait

Vad var du/ ni oroliga/ rädda för?

Polis

Vad var riktigt svårt att klara av och hur tog ni er igenom detta?

Havet och till folket

Εργαζόμενοι πουλώνοντας πρόβατα (αγρότης). Μετακόμισα επειδή, αυτό το χρωστάω στην κατάσταση στο Κουβέιτ. Φοβόμουν την αστυνομία. Νόμιζα ότι ήταν δύσκολο να αντιμετωπίσεις τον ωκεανό και τους ανθρώπους.

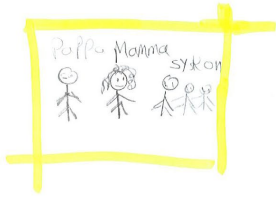
Ήμουν στο σπίτι ενός φίλου. Στις 20 Μαΐου έφυγα από το Κουβέιτ με τη βοήθεια ενός λαθρέμπορου. Πέρασα από διάφορους λαθρέμπορους. Έμεινα στη Γαλλία για τρία χρόνια, όπου ζούσα σε ένα μικρό σπίτι. Το ταξίδι προς την Ευρώπη μου πήρε 15 μέρες. Έμεινα στην Τουρκία για επτά μέρες. Τα οχήματα που χρησιμοποίησα για να φτάσω στην Ευρώπη ήταν αεροπλάνο, τρένο, λεωφορείο, αυτοκίνητο και βάρκα. Ήμουν λυπημένος σε όλο το ταξίδι και είμαι ακόμα λυπημένος. Έφτασα πρώτα στο Μάλμε και τον Απρίλιο του 2018 μετακόμισα στο Λίνκεπινγκ. Αυτό που με έκανε να λυπάμαι ήταν ότι έπρεπε να χωριστώ από τους γονείς μου και η επιθετικότητα των λαθρεμπόρων. Εύχομαι να γίνω αποδεκτός στη Σουηδία..

أكثر شيء أفقوني أصيب
أخست في حكراته ففنت نفسي
ووصلت كما نفسي اجت لالحا وتحت الطريق لالحا
تقالت اكون قاسي مع الناس
تقالت الير كل فرات اهل وكل شيء

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΕΤΑΒΑΣΗΣ ΤΗΣ ΡΑΧΙ

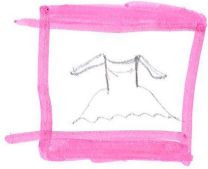
1-Κort för mig familie

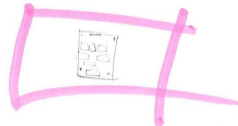
5- Klöder

2- Klänning

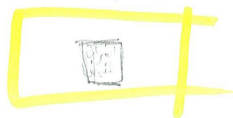
6- Mobil

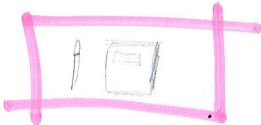
3- Solglassögon

7- en bok

4- en små skrivbok och en penna

8- skor

Blev ni hjälpta av minnen, i så fall hur?

Jag var med min kompis och spelar
tillsammans och en jag var gör
till mi mormor och formor och öter
för.

Vilka egenskaper fick ni genom erfarenheten av att flytta?

tålamod, Effekt, optimism,
ta ansvar och mod.

Vilka yrken har du haft och var (vilka platser/ länder) hade du dem?

Jag var student och min pappa var
officer och min mamma var hemmafru.
och det var i Syrien i Homs.

Varför flyttade du/ ni?

Där i mitt land var krig och det var
inte bra, det var något som läskigt.

Vad var du/ ni oroliga/ rädda för?

Det var rädda för mig och för min
familie, därför vi kommer till
Sverige i vatten på båt.

Vad var riktigt svårt att klara av och hur tog ni er igenom detta?

Det var svårt därför jag lämnade
mitt land och mina saker och mina
släktingar. Vi var många på båt.

Vad saknade ni?

Jag saknade mina släktingar och
mitt land, mina stad, mina
kompis.

Vad fick ni med er?

Vi fick med saknade för människor
är döda i krig. Vi fick med vackra
minnen från Syrien från skolan, brev
från mina kompis, present från mi
kompis. Kort på varandra.

Ο μπαμπάς μου ήταν αξιωματικός και η μαμά
μου ήταν νοικοκυρά στη Συρία και εγώ
πήγαινα σχολείο. Μετακομίσαμε γιατί είχε
πόλεμο στη χώρα μου και δεν ήταν καλό,
ήταν τρομακτικό. Ανησυχούσαμε για μένα

και την οικογένειά μου, και γι' αυτό ήρθαμε με το πλοίο. Ήταν δύσκολο γιατί άφησα τη χώρα μου και
τα πράγματα μου και τους συγγενείς μου. Ήμασταν πολλοί στο πλοίο. Μου λείπουν οι συγγενείς μου,
η χώρα μου, η πόλη μου και οι φίλοι μου. Πήραμε μαζί μας την απουσία των ανθρώπων που πέθαναν
στον πόλεμο. Πήραμε μαζί μας όμορφες αναμνήσεις από το σχολείο στη Συρία, γράμματα και δώρα
από τους φίλους μου, και φωτογραφίες. Οι ιδιότητες που απέκτησα μέσα από την εμπειρία της
μετακίνησης ήταν η υπομονή, η αισιοδοξία, η υπευθυνότητα και το θάρρος.

Syrien

Turkai

Griekland

Österrike

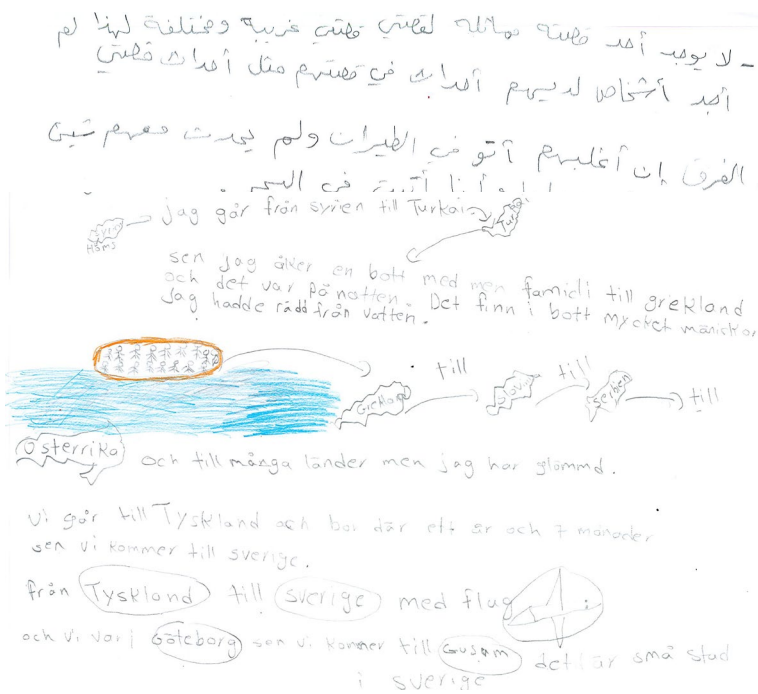

Tyskland

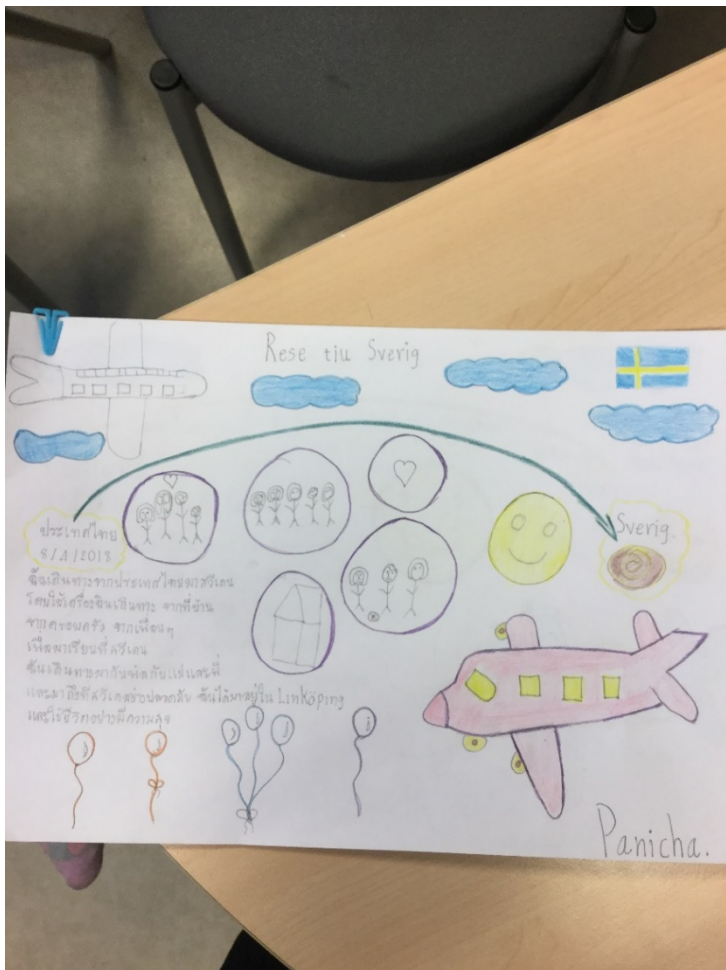
Sverige

Κανείς δεν έχει την ίδια ιστορία με μένα. Η ιστορία μου είναι ξεχωριστή, και γι' αυτό δεν έχω συναντήσει κανένα άτομο που να έχει τις ίδιες εμπειρίες με μένα. Η διαφορά ανάμεσα σε μένα και τους άλλους ήταν ότι πέταξαν μέχρι τη Σουηδία, και δεν τους συνέβη τίποτα τρομακτικό και λυπηρό, ενώ εγώ ήρθα από τον ωκεανό. Έμαθα την υπομονή, να είμαι υπεύθυνη, να είμαι γενναία, θετική και να βοηθάω.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΕΤΑΒΑΣΗΣ ΤΟΥ ΠΑΤΙΦΑΝ

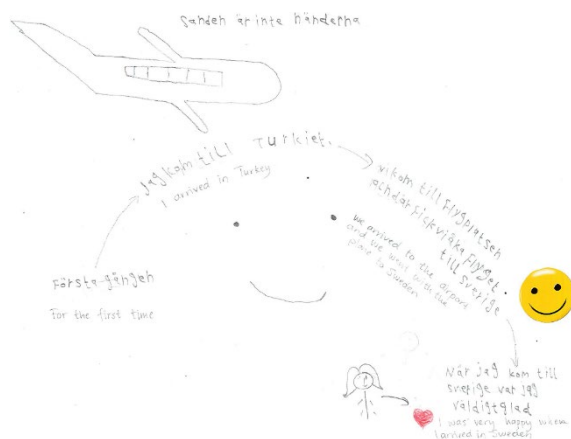

Στις 8 Απριλίου 2018 πήγα από την Ταϊλάνδη στη Σουηδία με το αεροπλάνο. Άφησα το σπίτι και τους φίλους μου για να πάω σχολείο στη Σουηδία. Ταξίδεψα με τους γονείς μου και τον αδερφό μου και φτάσαμε με ασφάλεια. Ζω στο Λίνκεπινγκ και έχω μια ευτυχισμένη ζωή.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΕΤΑΒΑΣΗΣ ΤΗΣ ΣΟΥΜΕΓΙΑ

Το όνομά μου είναι Σουμέγια και έρχομαι από τη Σομαλία. Οι διαφορές ανάμεσα στους μαθητές που πάνε σχολείο εδώ είναι ότι κάποιοι μαθητές έχουν τους γονείς μαζί τους ενώ έφτασαν ασυνόδευτοι στη Σουηδία. Όσο για μένα, εγώ έφτασα ως ασυνόδευτη. Πήγα με το λεωφορείο από μια μικρή πόλη σε μια μεγαλύτερη κοινότητα που ονομάζεται Λασκανούντ. Έμεινα εκεί για λίγο, πριν πάω σε μια μεγαλύτερη πόλη που ονομάζεται Χαργκέουσα. Μετά από τη Χαργκέουσα πήγα στην Αιθιοπία, στην Αντίς Αμπέμπα, και έμεινα εκεί για 3 μήνες. Μετά άλλο ένα ταξίδι με το λεωφορείο μέχρι την Κένυα, συγκεκριμένα το Ναϊρόμπι, όπου έμεινα σχεδόν ένα χρόνο. Πριν φτάσει η ώρα, για πρώτη φορά στη ζωή μου πήγα με το αεροπλάνο, όταν έφτασα στη Σουηδία τον Φεβρουάριο του 2018, μια Παρασκευή απόγευμα.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΕΤΑΒΑΣΗΣ ΤΗΣ ΑΜΝΕ

Vilka yrken har du haft och var (vilka platser/ länder) hade du dem?

Min mamma var uppbyggare. Men hon vill vara läkare.
mikaniker

Varför flyttade du/ ni?

Luvu men su. Bava var ett litet.

Vad var du/ ni oroliga/ rädda för?

Jag var rädd för att vi blir mör dade.

Vad var riktigt svårt att klara av och hur tog ni er igenom detta?

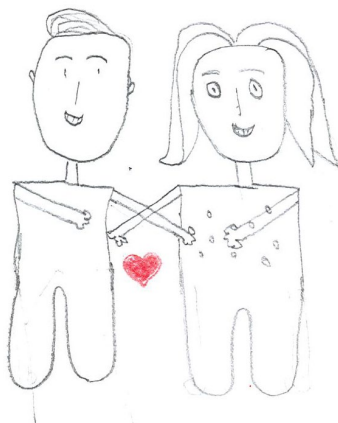
Luv vi var inte tillsammans.
För att jag inte fick hem

Vad saknade ni?

Mina släkting och vänner

Vad fick ni med er?

ID-kort och vitisa papper.
bara

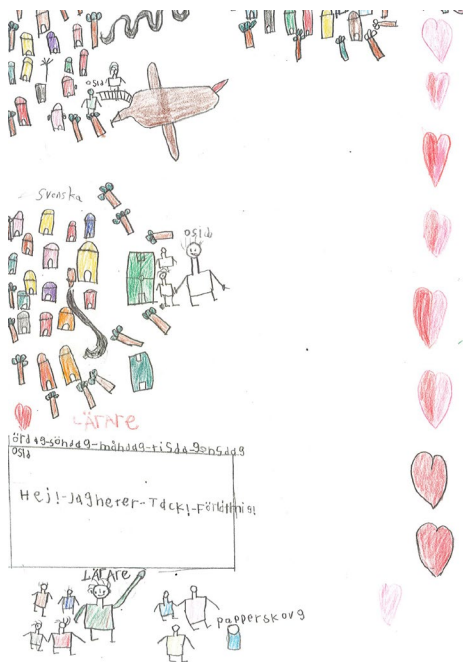
Η μαμά μου ήταν απασχολημένη. Αλλά θέλει να είναι υπάλληλος, μηχανικός. Μετακομίσαμε γιατί ήταν πόλεμος. Φοβόμουν μη με δολοφονήσουν. Ήταν δύσκολο που δε μπορούσαμε να είμαστε μαζί. Επειδή δεν πήρα. Μου λείπουν οι συγγενείς και οι φίλοι μου. Πήραμε μαζί μας μόνο σημαντικά χαρτιά και τις ταυτότητες. Οι ιδιότητες που απέκτησα από εμπειρία της μετακίνησης ήταν να είμαι δυνατή και να κάνω υπομονή.

Vilka egenskaper fick ni genom erfarenheten av att flytta?

Jag fick att vara stark.

och att ha tålamod.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΕΤΑΒΑΣΗΣ ΤΟΥ ΟΜΑΡ

Μετακομίσαμε στη Σουηδία επειδή ήταν πόλεμος στη Συρία. Ήταν δύσκολο, αλλά δεν ξέρω πραγματικά πώς τα κατάφερα. Μου λείπει το σπίτι και οι φίλοι μου. Φέραμε μαζί μας ρούχα.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΕΤΑΒΑΣΗΣ ΤΟΥ ΜΟΥΣΤΑΦΑ

Όταν ήμουν μικρό αγόρι ζούσα στη Συρία. Ζούσαμε έξω από τη Δαμασκό. Ήταν ένα χωριό. Το σπίτι ήταν πολύ μεγάλο. Είχαμε δύο σκυλιά, κότες, έναν κόκορα και ένα λαγό. Του παππού μου του άρεσε να κάνει ωραία τα δέντρα και τα λουλούδια. Ένιωθα χαρούμενος στο σπίτι μας. Μετακομίσαμε στη Γερμανία λόγω του πολέμου στη Συρία, και δεν μπορούσαμε να ζήσουμε πια εκεί. Ήμουν λίγο λυπημένος, αλλά μετά έμαθα Γερμανικά και βρήκα νέους φίλους. Είχε πλάκα. Ζούσα σε ένα σπίτι με δύο ορόφους και ζούσαμε στον πρώτο όροφο. Το σπίτι ήταν μεγάλο. Εγώ και η μητέρα μου και οι αδελφές μου είμασταν στη Γερμανία. Ο πατέρας μου ζούσε στη Σουηδία. Στη συνέχεια πήραμε το τρένο για τη Σουηδία. Μου φάνηκε ότι η Σουηδία ήταν όμορφη, επειδή είχε όλο αυτό το νερό και το χορτάρι. Πήγα στο Αντγιούκτεν για δύο μήνες. Τώρα πάω στο σχολείο Μπέκσκολαν. Το σχολείο μου είναι ωραίο και έχω πέντε φίλους. Ζω σε ένα διαμέρισμα.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΕΤΑΒΑΣΗΣ ΤΗΣ ΣΕΝΤΡΑ

Ζούσα στη Συρία. Το σπίτι μου ήταν γαλάζιο και είχαμε ένα σκυλί. Το σκυλί γαύγιζε και ήταν θυμωμένο. Στο σπίτι μου ζούσε η μαμά, ο μπαμπάς, οι παππούδες μου και ο αδερφός μου ο Αζίζα. Μετά ήρθε ο πόλεμος. Πήγαμε με το λεωφορείο στην Ελλάδα. Όταν φτάσαμε στην Ελλάδα, στην αρχή ζούσαμε σε μια σκηνή. Μετά μετακομίσαμε σε ένα σπίτι. Έκανα Έλληνες φίλους. Έμαθα Αγγλικά και Ελληνικά.

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΧΟΝΤΑΝ

Έχω ζήσει στη Σομαλία. Έχω μία γάτα. Αυτό είναι ένα σπίτι στη Σομαλία. Πήγαμε με λεωφορείο στη Σουηδία. Συνάντησα έναν μπαμπά. Αντίο.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΕΤΑΒΑΣΗΣ ΤΗΣ ΝΤΙΑΝΑ

Ζω στη Συρία. Ήμουν εγώ, η μαμά μου και ο μπαμπάς μου, και η μικρή αδερφή μου και η Συρία. Το σπίτι μου ήταν πολλούς ορόφους ψηλό. Έχω ένα ωραίο σπίτι. Το σπίτι ήταν άσπρο. Είχαμε ένα σκυλί που ήταν καλό. Μου άρεσε να ζω στη Συρία. Ο πόλεμος ήρθε στη Συρία. Φοβόμουν. Έπρεπε να ξεφύγουμε. Πήγαμε με πλοίο στην Ελλάδα. Στην Ελλάδα ήταν καλά. Στην Ελλάδα ζούσαμε με μια οικογένεια. Πήγαμε στο σχολείο με το λεωφορείο. Έκανε ζέστη. Έκανα ποδήλατο και πατίνια. Τώρα ζω στη Σουηδία. Πηγαίνω στο σχολείο. Έχω φίλους. Μου αρέσει να παίζω ποδόσφαιρο και να κάνω ποδήλατο. Θα μάθω πώς να κολυμπάω.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΕΤΑΒΑΣΗΣ ΤΟΥ ΧΑΣΑΝ

Ζούσα στη Σομαλία. Μετακόμισα στην Αιθιοπία. Ζούσαμε σε ένα μεγάλο σπίτι. Είχαμε μια κούνια. Κάποιες φορές έβρεχε πολύ. Μου άρεσε στην Αιθιοπία. Μετακομίσαμε στην Αιθιοπία. Η μαμά μου ... [δεν ακούγεται τι λέει]. Ζούσαμε σε ένα μεγάλο σπίτι. Η οικογένειά μου ζούσε στον τρίτο όροφο. Μετακομίσαμε στον πρώτο όροφο. Μετά πήγαμε στην Πρεσβεία, επειδή θέλαμε να πάμε στη Σουηδία. Θέλουμε διαβατήρια. Η ζωή του Χασάν. Όταν είχαμε τα διαβατήρια, μπορούσαμε να φύγουμε για τη Σουηδία. Πήγαμε με το αεροπλάνο στη Στοκχόλμη. Πήγαμε στο Λίνκεπινγκ για να ζήσουμε εκεί, επειδή γνωρίζαμε κάποιους ανθρώπους εκεί. Έκανε αρκετό κρύο. Τώρα μένω στο Λίνκεπινγκ, Μπέργκα. Άλλαξα ... [δεν ακούγεται τι λέει] και κώδικα για το σπίτι μου. Πηγαίνω σχολείο στο Μπέκσκολαν. Έχω πολλούς φίλους και μου αρέσει να παίζω ποδόσφαιρο.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΕΤΑΒΑΣΗΣ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΜ

Όταν ήμουν μικρό παιδί, ήμουν στη Συρία σε ένα μεγάλο σπίτι με ένα διαμέρισμα. Το σπίτι ήταν πολύ μεγάλο. Η μαμά είχε μια δουλειά και ήμασταν πολύ χαρούμενοι. Ήταν η Κένυα. Ήμασταν στην Κένυα. Ήμασταν λίγο χαρούμενοι, αλλά η μαμά μας δεν ήταν μαζί μας. Κάθε μέρα, κλαίγαμε όλη μέρα. Ζούσαμε με έναν άντρα που ο ξάδελφος μας και δεν ξέρω πού ζούσα. Μετά δεν ξέρω τι συνέβη. Μετακομίσαμε στη Σουηδία. Στη Σουηδία είμαι με τη μαμά, οπότε αυτό με κάνει να νιώθω πολύ καλά. Δεν μπορούμε να βρούμε σπίτι. Μετακομίζουμε κάθε μέρα σε άλλο μέρος. Έτσι κάνουμε. Τώρα είμαι σχολείο και δουλεύω πολύ καλά. Έχω τους ευγενικούς δασκάλους. Είναι τόσο καλοί. Ζω στο Σκέγκετορπ, και νιώθω λίγο καλά. Μου αρέσει να είμαι εδώ.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΕΤΑΒΑΣΗΣ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑ

Το σπίτι μου στη Συρία. Ζούσα στη Συρία όταν ήμουν μικρό παιδί. Ζούσα με τη μητέρα μου, τον πατέρα, δύο αδελφές. Είχαμε ωραίο σπίτι. Είχαμε πολλά παιχνίδια. Είχαμε κόττες, σκύλους, κουνέλια και είχαμε ελαιόδεντρα και μπορούμε να παίζουμε και να κάνουμε κούνια τόσο ωραία.

Μετά άρχισε ο πόλεμος στη Συρία ήταν επικίνδυνα. Η μητέρα και ο πατέρας μου αποφάσισαν ότι έπρεπε να μετακομίσουμε στην Τουρκία. Ήμουνα λίγο χαρούμενη και λίγο φοβισμένη. Φοβόμουν λίγο, νόμιζα ότι και εκεί ήταν επίσης πόλεμος. Ήταν ωραία στη Γερμανία, γιατί είχαμε πολλούς φίλους και πηγαίναμε σχολείο. Παίρναμε παγωτό στο σχολείο, μετά τρώγαμε φαγητό και μπανάνα ή μήλο. Στις τέσσερις πηγαίναμε σπίτι και κάποιοι μαθητές πήγαιναν σπίτι στις δύο η ώρα. Είχαμε διάλειμμα 2 ωρών μετά το μεσημεριανό. Ήταν καλά στη Γερμανία.

Τώρα ζω στη Σουηδία, στο Λίνκεπινγκ. Πηγαίνω σχολείο και έχω πολλούς φίλους. Οι φίλοι μου είναι η Μαρυάμ, ο Αζίζα, η Ναταλί. Οι δασκάλες μου στην τάξη προετοιμασίας, η Έμμα και η Βικτώρια, είναι οι καλύτερές μου. Τα καλύτερα μου μαθήματα στο σχολείο είναι η φυσική αγωγή, τα μαθηματικά, η ιστορία, το κολύμπι και μου αρέσει να διαβάζω βιβλία.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΕΤΑΒΑΣΗΣ ΤΗΣ ΣΑΡΑ

Η ζωή μου όταν ήμουν μικρό παιδί. Όταν ήμουν μικρό παιδί, ζούσα με τον μπαμπά, τη μαμά, τη γιαγιά και τον παππού και τα αδέρφια και τους φίλους μου. Ζούμε στο Κουρδιστάν στο Ιράν. Το σπίτι ήταν μικρό. Είχαμε φυτέψει έξω. Είχαμε φυτέψει σπόρους, φρούτα και λαχανικά. Μου άρεσε το Κουρδιστάν.

Στο δρόμο προς μια άγνωστη χώρα. Ήμουν 8 χρονών. Δεν θυμάμαι τα πάντα. Στην αρχή ταξιδέψαμε σε έναν μεγάλο ωκεανό με μια βάρκα. Στη συνέχεια ταξιδέψαμε στο πορτ-μπαγκάζ ενός αυτοκινήτου και μετά πήγαμε σε πολλές χώρες. Νόμιζα ότι ήταν τρομακτικό και φοβόμουν πολύ. Στο δρόμο προς μια άγνωστη χώρα. Στην αρχή περπατούσαμε σε μια σιδηροδρομική γραμμή και υπήρχαν πολλοί άνθρωποι. Εγώ και η μητέρα μου χτυπήσαμε στο κεφάλι και στο πόδι. Μετά η αστυνομία μας είπε να πάμε από άλλο δρόμο, που ήταν πιο εύκολος για τα παιδιά. Είμασταν τυχεροί. Όλοι φοβόντουσαν ότι η αστυνομία θα μας ξεγελούσε για να μας συλλάβει, αλλά ήταν πολύ καλοί. Ήρθαμε στη Σουηδία. Φτάσαμε στο κέντρο υποδοχής στο Λίνκεπινγκ. Ένας συγγενής ήρθε και μας πήρε. Το σπίτι τους ήταν μεγάλο. Μπορούσαμε να ξεκουραστούμε καλά.

Γερμανικό Ηλεκτρονικό Βιβλίο

ATHENE - GRUNDSCHULE

University of Crete

Linköping
Där idéer blir verklighet

1st Gymnasio
Avlona

HELLENIC REPUBLIC
National and Kapodistrian
University of Athens

CARDET

ATHENE - GRUNDSCHULE

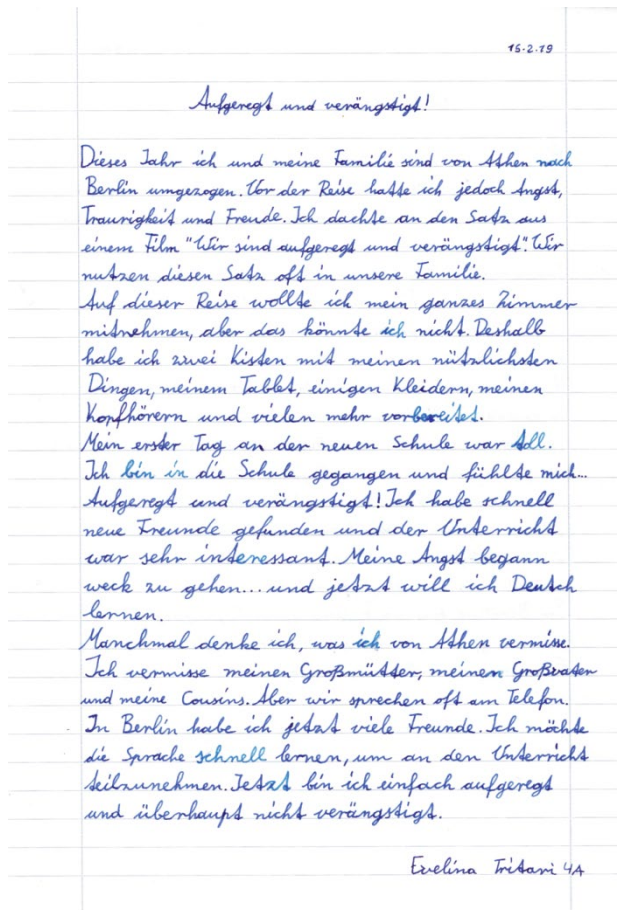

Co-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

This project has been funded with support from the European Commission. This publication reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein. Project Number: [2017-1-EL01-KA201-036197]

Εβελίνα – Ενθουσιασμένη και φοβισμένη

Φέτος, η οικογένειά μου κι εγώ μετακομίσαμε από την Αθήνα στο Βερολίνο. Πριν φύγουμε φοβόμουν, ήμουν λυπημένη και χαρούμενη. Μου ήρθε στο μυαλό μια πρόταση από μια ταινία «είμαστε τόσο ενθουσιασμένοι και φοβισμένοι». Συχνά χρησιμοποιούσαμε αυτήν την πρόταση στην οικογένειά μας.

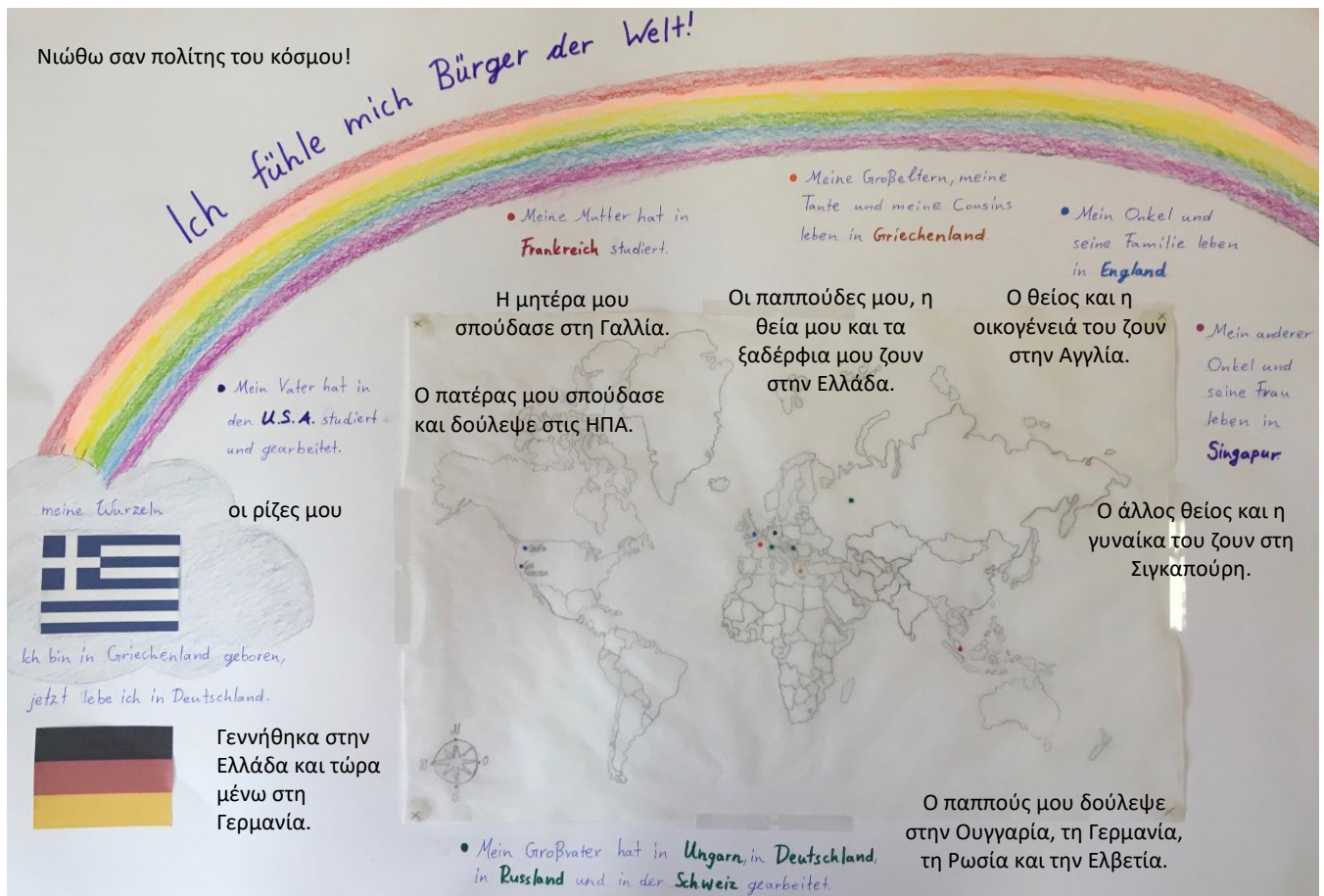
Σε αυτό το ταξίδι ήθελα να πάρω μαζί τα πάντα από το υπνοδωμάτιό μου, αλλά αυτό ήταν αδύνατο. Έτσι, πήρα δύο κουτιά με τα πιο χρήσιμα πράγματα, το τάμπλετ μου, μερικά ρούχα, τα ακουστικά μου και πολλά άλλα αντικείμενα.

Η πρώτη μέρα στο νέο μου σχολείο ήταν καταπληκτική.

Πήγα στο σχολείο και ένωσα ... ενθουσιασμένη και φοβισμένη! Έκανα νέους φίλους γρήγορα και τα μαθήματα ήταν πολύ ενδιαφέροντα. Ο φόβος μου άρχισε να εξαφανίζεται ... και τώρα θέλω να μάθω γερμανικά.

Μερικές φορές σκέφτομαι τα πράγματα στην Αθήνα που μου λείπουν. Μου λείπουν οι γιαγιάδες μου, ο παππούς μου και τα ξαδέρφια μου. Αλλά μιλάμε στο τηλέφωνο συχνά.

Έχω πολλούς φίλους στο Βερολίνο τώρα. Θέλω να μάθω γρήγορα τη γλώσσα για να μπορώ να συμμετέχω στα μαθήματα. Τώρα πια είμαι ενθουσιασμένη και δεν φοβάμαι πια καθόλου.

Φένια – Αυτή είμαι εγώ

Η ιστορία του ονόματός μου. Γεια σας, είμαι η Φένια και είμαι εννιά χρονών. Θα σας πω την ιστορία του ονόματός μου. Λοιπόν, οι γονείς μου ήθελαν να με ονομάσουν Φένια Ζωή... αλλά στη συνέχεια γεννήθηκα την ημέρα της γιορτής της Ελληνίδας γιαγιάς μου και οι γονείς μου ένωσαν ότι θα έπρεπε να έχω και το όνομα της γιαγιάς μου (Ελένη) και έτσι το όνομά μου μετατράπηκε σε Φένια Ζωή Ελένη... Αλλά στη συνέχεια η Γερμανίδα γιαγιά μου ζήτησε και ήθελε να έχω και το δικό της όνομα (Κάρλα). Ευτυχώς, οι γονείς μου δεν το δέχτηκαν και έτσι ονομάζομαι Φένια Ζωή Ελένη... και έτσι έχουν τα πράγματα τώρα ... επώνυμο.

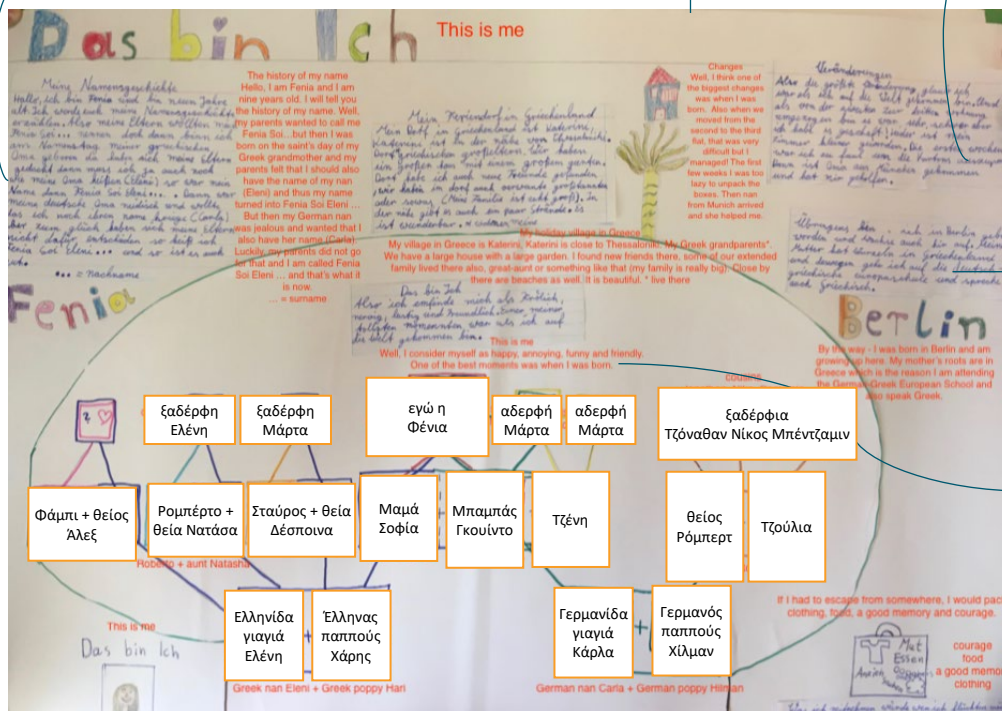
Το χωριό των διακοπών μου στην Ελλάδα

Το χωριό μου στην Ελλάδα είναι η Κατερίνη, η Κατερίνη είναι κοντά στη Θεσσαλονίκη. Οι Έλληνες παππούδες μου*. Έχουμε ένα μεγάλο σπίτι με μεγάλο κήπο. Έκανα νέους φίλους εκεί, και κάποιοι από την ευρύτερη οικογένειά μας επίσης ζούσαν εκεί, μια ηλικιωμένη θεία ή κάτι τέτοιο (η οικογένειά μου είναι πραγματικά μεγάλη). Κοντά υπάρχουν και παραλίες. Είναι ωραία.

* ζουν εκεί

Αλλαγές

Λοιπόν, νομίζω ότι μια από τις μεγαλύτερες αλλαγές ήταν όταν γεννήθηκα. Επίσης, όταν μετακομίσαμε από το δεύτερο στο τρίτο διαμέρισμα, αυτό ήταν πολύ δύσκολο, αλλά τα κατάφερα! Τις πρώτες εβδομάδες ήμουν πολύ τεμπέλα και δεν άδειαζα τις κούτες. Τότε ήρθε η γιαγιά από το Μόναχο και με βοήθησε.

Παρεμπιπτόντως, γεννήθηκα στο Βερολίνο και μεγαλώνω εδώ. Οι ρίζες της μητέρας μου είναι στην Ελλάδα, και γι' αυτόν τον λόγο πάω στο γερμανικό-ελληνικό ευρωπαϊκό σχολείο και μιλάω Ελληνικά.

Αυτή είμαι εγώ

Θεωρώ ότι είμαι χαρούμενη, ενοχλητική, αστεία και φιλική. Μία από τις καλύτερες στιγμές ήταν όταν γεννήθηκα.

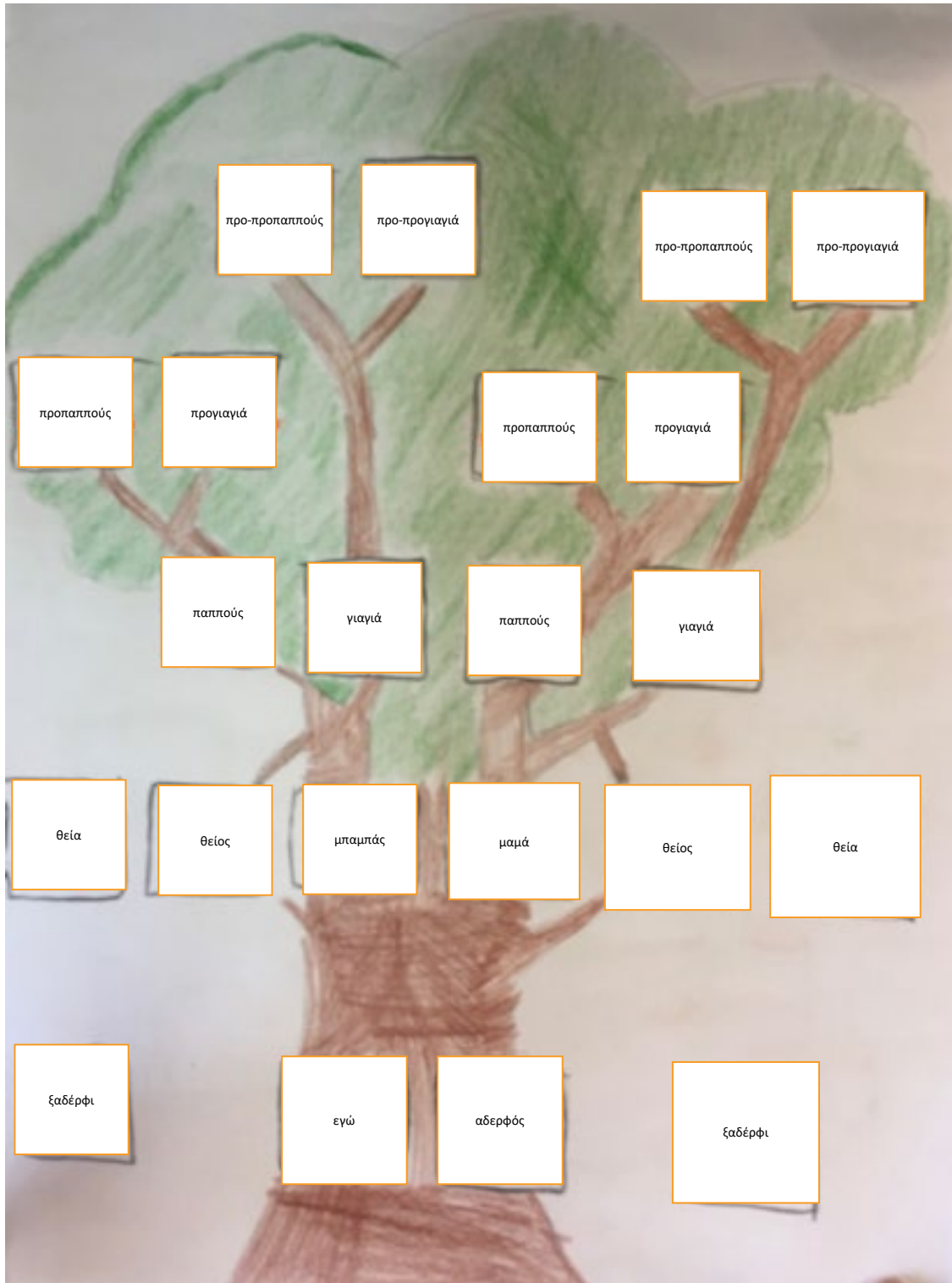
Αν έπρεπε να ξεφύγω από κάπου, θα έπαιρνα μαζί ρούχα, φαγητό, μια καλή ανάμνηση και θάρρος

Λέανδρος – η ιστορία της οικογένειάς μου

Με λένε Λέανδρο, είμαι 10 χρονών και ζω στο Βερολίνο, στη Γερμανία. Τα χόμπι μου είναι το σκάκι και το μπάσκετ. Είμαι ανάμεσα στους 20 καλύτερους σκακιστές του Βερολίνου. Είμαι πολύ καλός στο μπάσκετ. Πέρασα μια καλή εβδομάδα όταν έχασα τα μαθήματα του σχολείου για να συμμετέχω στο DSM (Γερμανικό σχολικό πρωτάθλημα σκάκι). Αν έπρεπε να μετακομίσω σε άλλη χώρα, θα έπαιρνα μαζί μια σκακiera, μια μπάλα μπάσκετ και ρούχα.

Η γιαγιά και ο παππούς μου ζουν στην Κατερίνη, στην Ελλάδα. Ήρθαν στη Γερμανία ως μετανάστες εργαζόμενοι στο τέλος της δεκαετίας του '60. Ήταν μια δύσκολη περίοδος για αυτούς, καθώς δε γνώριζαν ούτε τη χώρα ούτε τη γλώσσα. Στην αρχή δούλευαν σε ένα εργοστάσιο. Αργότερα, είχαν το δικό τους εστιατόριο στο Λάντενμπουργκ, στη νότια Γερμανία. Το 1998 επέστρεψαν στην Ελλάδα.

Ο πατέρας μου γεννήθηκε στην Ελλάδα. Στη Γερμανία πήγε νηπιαγωγείο και σχολείο. Το 1996 μετακόμισε στη Θεσσαλονίκη, στην Ελλάδα, για να σπουδάσει. Ήταν πολύ δύσκολο γι' αυτόν, καθώς έπρεπε να χειρίζεται μόνος του τα θέματα της καθημερινότητάς του. Ο μπαμπάς μου ζει στη Γερμανία από το 2004. Εκεί γνώρισε τη μαμά μου. Η μαμά μου γεννήθηκε στο Πότσταμ, στη Γερμανία. Και τις δύο φορές που γέννησε, και στον αδερφό μου και σε εμένα, η μαμά μου πήγε στην Ελλάδα για διάστημα μισού χρόνου. Επίσης έμαθε να μιλάει τη γλώσσα. Αισθανόμαστε στο σπίτι μας και στη Γερμανία και στην Ελλάδα.

Πάουλα – Αυτή είμαι εγώ!

Με λένε Πάουλα και είμαι 10 χρονών και ζω στο Βερολίνο, στη Γερμανία. Γεννήθηκα στην Αθήνα και είμαι μισή Ελληνίδα και μισή Γερμανίδα. Όταν ήμουν 3 χρονών, η μαμά μου χώρισε από τον μπαμπά μου και μετακομίσαμε στη Γερμανία. Επειδή ήμουν πολύ μικρή τότε, δε θυμάμαι εκείνη την εποχή. Από τότε πετάμε στην Ελλάδα δύο ή τρεις φορές τον χρόνο, καθώς η μεγάλη ελληνική μου οικογένεια ζει εκεί. Περνάμε πολύ χρόνο μαζί όταν είμαστε εκεί. Εγώ πάντα το απολαμβάνω πολύ αυτό. Στη Γερμανία, είμαστε μόνο μια μικρή οικογένεια. Όποτε βρίσκομαι στη Γερμανία, μου λείπει ο ήλιος, η θάλασσα και η ελληνική οικογένεια και οι φίλοι μου. Όποτε βρίσκομαι στην Ελλάδα, συνειδητοποιώ ότι στη Γερμανία δεν υπάρχουν αδέσποτα σκυλιά που να γυρνοβολούν στους δρόμους ή να κείτονται νεκρά στην άκρη του δρόμου. Επίσης, στη Γερμανία μπορούμε να κάνουμε πολλά πράγματα, όπως να πάμε σινεμά, πατινάζ, ποδηλασία και

τα λοιπά. Όπου κι αν είμαι, υπάρχει πάντα κάτι που λείπει. Αλλά η μαμά λέει ότι είναι καταπληκτικό και βολικό να νιώθεις ότι είσαι στο σπίτι σου σε δύο μέρη και να έχεις οικογένεια και φίλους και στα δύο μέρη, να έχεις ανθρώπους που νοιάζονται για σένα και είναι πάντα εκεί για σένα.

Κώστας – η δική μου Γερμανία

Οι γονείς μου και εγώ μετακομίσαμε στη Γερμανία. Αφήσαμε τη χώρα μας εξαιτίας μιας κρίσης στην Ελλάδα. Η μητέρα μου είναι 44 χρονών και εργάζεται ως νοσοκόμα. Ο πατέρας μου είναι 48 χρονών και είναι βοηθός φαρμακοποιού. Νομίζαμε ότι τα πράγματα θα ήταν πιο δύσκολα, αλλά τελικά ήταν αρκετά εύκολο. Οι συγγενείς μας εδώ μας βοήθησαν πολύ. Όταν έφτασα εδώ, δυστυχώς αρρώστησα. Χρειάστηκε να κάνω εγχείρηση στα νεφρά μου στο

νοσοκομείο. Όλα πήγαν καλά και είμαστε χαρούμενοι. Οι άνθρωποι εδώ είναι πολύ φιλικόι και καλοί. Το Βερολίνο είναι μια όμορφη πόλη και έχει πολλά αξιοθέατα. Πήγα στο νηπιαγωγείο, και τώρα πάω στο Ευρωπαϊκό Σχολείο «Αθηνά». Μου αρέσει πολύ το σχολείο και οι δάσκαλοι επίσης. Έχω πολλούς φίλους. Μαθαίνω γερμανικά, ελληνικά και αγγλικά. Μου αρέσει η ζωή εδώ και η οικογένειά μου είναι ικανοποιημένη. Αλλά μου λείπει η πατρίδα μου. Συχνά πηγαίνω εκεί στις σχολικές διακοπές. Εκεί έχουμε πολύ ήλιο και θάλασσα. Μου λείπει η Ελλάδα.

Ειρήνη – Μετακόμιση στη Γερμανία

Μετακόμιση στη Γερμανία

Όταν η οικογένειά μου και εγώ μετακομίσαμε στη Γερμανία, ήμουν 3 χρονών. Δεν θυμάμαι πολλά πράγματα, μόνο ότι είχε ήλιο στην Ελλάδα και όταν φτάσαμε στη Γερμανία έβρεχε. Το σπίτι μας δεν είχε πολλά έπιπλα, αλλά ο μεγάλος αδερφός μου και εγώ σκεφτήκαμε ότι αυτό ήταν καλό, γιατί έτσι είχαμε πολύ χώρο για να παίζουμε. Η μητέρα μου πάντα με μάλωνε που έκανα πολλή φασαρία επειδή ο μικρός αδερφός μου έπρεπε να κοιμηθεί. Ο αδερφός μου κι εγώ θέλαμε να πάμε στην παιδική χαρά, αλλά οι γονείς μου δεν μας άφηναν να πάμε, επειδή νόμιζαν ότι έκανε πολύ κρύο. Όταν έκανε λίγο πιο ζεστό καιρό, μας άφησαν να πάμε στην παιδική χαρά. Δεν καταλαβαίναμε ούτε λέξη από αυτά που έλεγαν τα άλλα παιδιά, αλλά εγώ απλώς πήγαινα στα παιδιά και έλεγα «Ειρήνη». Ήθελα να πω το όνομά μου «Ειρήνη», αλλά ήμουν τόσο μικρή και δεν μπορούσα να μιλήσω σχεδόν καθόλου γερμανικά. Την πρώτη φορά

που πήγα στον παιδικό σταθμό, όλα ήταν πολύ καινούρια για μένα. Αλλά μετά από λίγο καιρό γνώρισα μια φίλη, που ήξερε να μιλάει και ελληνικά και γερμανικά, και μου εξηγούσε τα πάντα. Τη λένε Εύη. Τώρα είμαι στην τέταρτη τάξη, έχω πολλούς φίλους, κάνω στίβο και παίζω πιάνο, και μου αρέσει να ζωγραφίζω και να χορεύω. Μου αρέσει η Γερμανία, οι φίλοι μου και το σπίτι μας.

Αλλά μου λείπει η Ελλάδα και η θάλασσα, ο ήλιος, το φαγητό και οι συγγενείς μου. Αν έπρεπε να μετακομίσω ξανά, εκτός από τα απαραίτητα, θα έπαιρνα μαζί μου τα φωτογραφικά μου άλμπουμ με φωτογραφίες από εδώ και από την Ελλάδα, τις ζωγραφιές μου, μερικά βιβλία, όλα τα σχολικά μου βραβεία από το σκάκι και τον στίβο, και όλες τις κάρτες μου με ευχές από τις φίλες μου.

Σάκης – Ταυτότητα

Name: Sakis
 Alter: 9
 Schuhgröße: 38,5
 Nachname: Papadopoulos
 Geburtsdatum: 25.3.2009
 Größe: 1,39
 Klasse: 4a
 Gewicht:
 Hobbys: Fußball, Tischtennis
 Lieblingsbuch:
 Lieblingshörspiel: die drei ??? zeichen
 Lieblingsmannschaft: BVB 09, Hertha BSC, Paok FC
 Vorbild: Reus, Benzema, Messi, Pélkas, Ronaldo
 Straße: Goldammerstraße. 13
 Stadt: Berlin
 Land: Deutschland
 Lieblingstier: Delfin, Schildkröte

Fingerabdruck:

Όνομα: Σάκης

Ηλικία: 9

Μέγεθος παπουτσιών: 38,5

Επώνυμο: Παπαδόπουλος

Ημ/νία γέννησης: 25/3/2009

Ύψος: 1,39

Τάξη: 4α

Βάρος:

Χόμπι: ποδόσφαιρο, πικ πικ

Αγαπημένο βιβλίο:

Αγαπημένο ηχητικό βιβλίο: Τα τρία ???
ερωτηματικά

Αγαπημένη ομάδα: BVB09, Hertha BSC, Paok FC

Πόλη: Βερολίνο

Χώρα: Γερμανία

Πρότυπο: Reus, Benzema, Messi, Πέλκας, Ronaldo

Αγαπημένο ζώο: δελφίνι, χελώνα

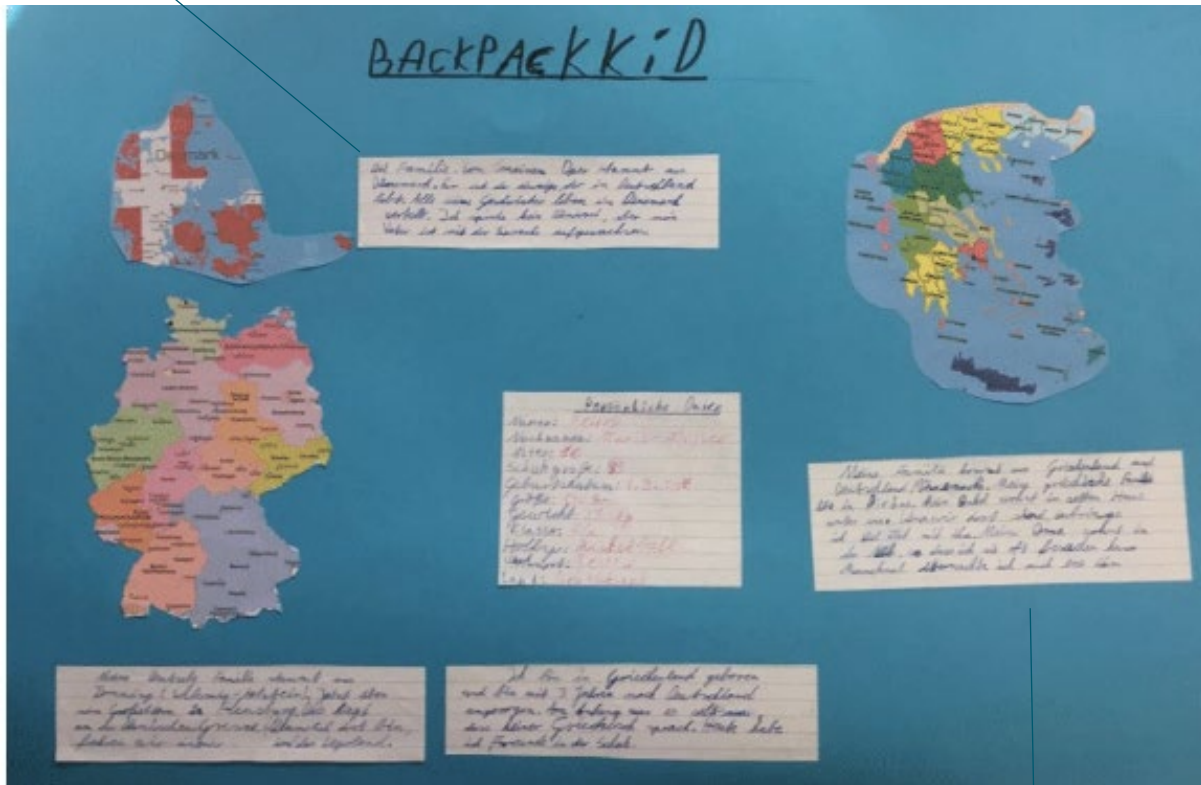
Δακτυλικό αποτύπωμα

Πέτρος – Σακίδιο

Η οικογένεια του παππού μου κατάγεται από τη Δανία. Είναι ο μόνος που ζει στη Γερμανία. Τα αδέρφια του ζουν σε όλη τη Δανία. Δε μιλάω τη δανική γλώσσα, αλλά ο πατέρας μου μεγάλωσε με αυτή τη γλώσσα.

Προσωπικά στοιχεία
Όνομα: Πέτρος
Επώνυμο: Μάρης-Μόλλερ
Ηλικία: 10
Μέγεθος παπουτσιών: 38
Ημ/νία γέννησης: 7/9/2008
Ύψος: 140εκ

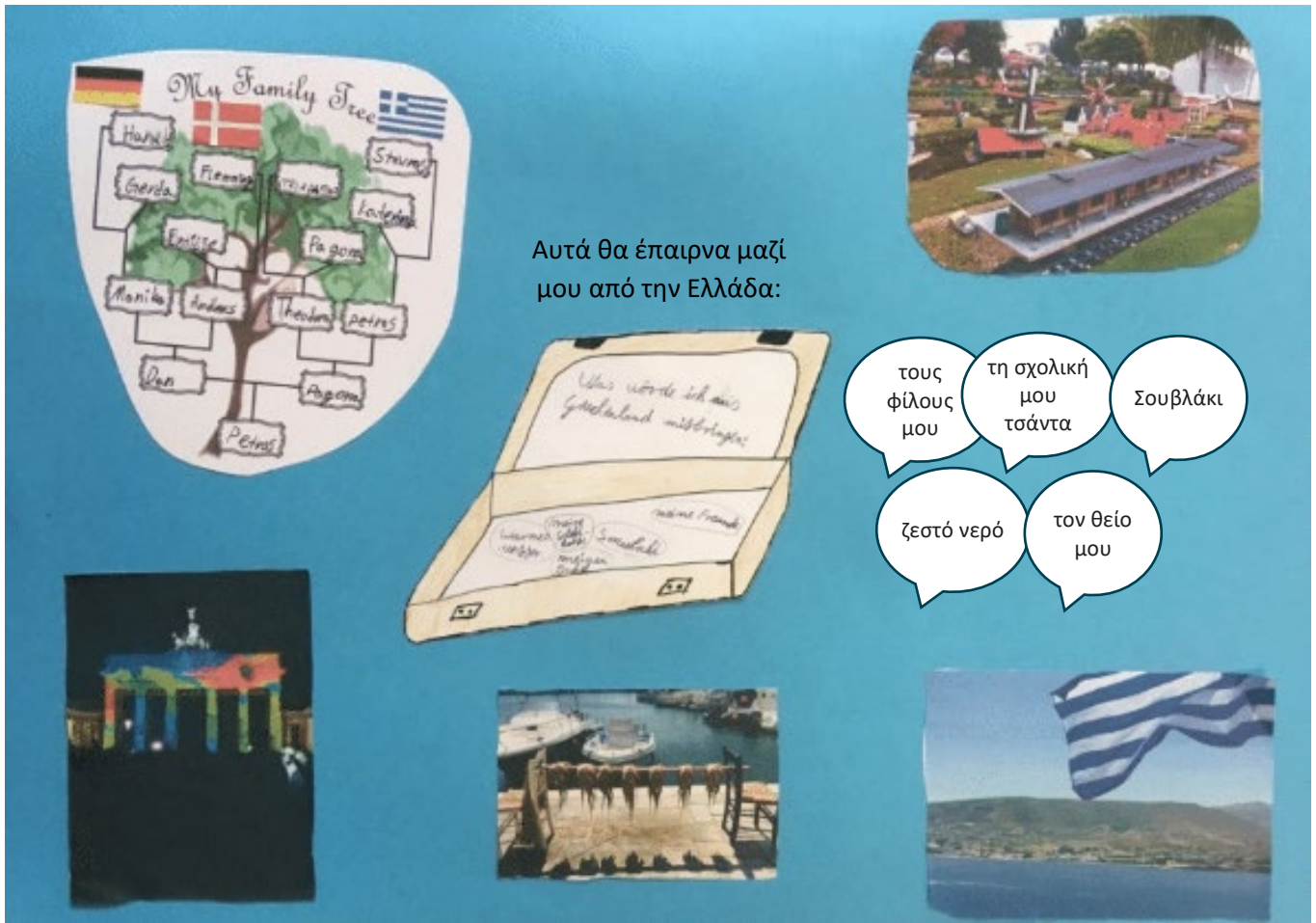
Βάρος: 32 κιλά
Τάξη: 4α
Χόμπι: μπάσκετ
Προάστιο: Τέλλουου
Χώρα: Γερμανία

Η γερμανική μου οικογένεια κατάγεται από το Τοννινγκ (Σλέσβιγκ-Χόλσταϊν). Τώρα οι παππούδες μου μένουν στο Φλένσμπουργκ, κοντά στα σύνορα με τη Δανία. Όποτε βρίσκομαι εκεί, επισκέπτομαι τη Λέγκολαντ.

Γεννήθηκα στην Ελλάδα και μετακόμισα στη Γερμανία στην ηλικία των 3. Στην αρχή ήταν πολύ παράξενο, γιατί κανείς δεν μιλούσε ελληνικά. Τώρα έχω φίλους στο σχολείο.

Η γερμανική μου οικογένεια κατάγεται από το Τοννινγκ (Σλέσβιγκ-Χόλσταϊν). Τώρα οι παππούδες μου μένουν στο Φλένσμπουργκ, κοντά στα σύνορα με τη Δανία. Όποτε βρίσκομαι εκεί, επισκέπτομαι τη Λέγκολαντ.

Η μετάβαση της Κάτιας

Ζω στο Βερολίνο, αλλά η πατρίδα μου είναι η Ελλάδα. Ήμουν 4 χρονών όταν η οικογένειά μου και εγώ μετακομίσαμε στο Βερολίνο. Δε θυμάμαι στ' αλήθεια πως ήταν, το μόνο που θυμάμαι ήταν ότι δεν ήθελα να μετακομίσω στο Βερολίνο. Όλοι οι φίλοι και οι συγγενείς μου ήταν στην πατρίδα. Όταν μετακομίσαμε στο Βερολίνο, βρήκαμε ένα σπίτι και στους γονείς μου άρεσε, αλλά σε εμένα όχι. Ήμουν πολύ δυστυχισμένη. Αλλά τώρα πια συνήθισα να ζω εδώ. Ωστόσο, εξακολουθώ να ελπίζω ότι θα επιστρέψουμε

στην Ελλάδα. Αλλά επίσης είμαι τυχερή, το σπίτι μου βρίσκεται δίπλα σε ένα υπέροχο σχολείο. Επίσης, έχω δύο χόμπι, κάνω ιππασία και παίζω φλάουτο. Έχω κάνει απίθανους φίλους, αλλά μου λείπει η κολλητή μου. Ζει στα Καμένα Βούρλα, που είναι το χωριό μου στην Ελλάδα. Στην πραγματικότητα είναι αρκετά μεγάλο για χωριό. Αλλά εκεί όλοι γνωρίζονται μεταξύ τους, είναι υπέροχο, όταν τελειώνεις τα διαβάσματα, μπορούσες απλώς να πας στους

γείτονες και να παίζεις! Το καλοκαίρι, ήμασταν πάντα έξω και κάναμε μάχες με νερόβομβες. Είναι φανταστικό να ζεις στην εξοχή. Και έχεις μια κρυστάλλινη γαλάζια παραλία ακριβώς δίπλα στο σπίτι σου, είναι ένα θαυμάσιο όνειρο. Η Γερμανία είναι διαφορετική. Το μεγαλύτερο όνειρό μου εξακολουθεί να είναι να επιστρέψω στην Ελλάδα.

Αντώνης - Αυτά συμβαίνουν στη ζωή μου

Με λένε Αντώνη. Κάθε καλοκαίρι πηγαίνω στη γιαγιά μου στη Θεσσαλονίκη, στην Ελλάδα, και στον παππού μου στην Καλαμάτα.

Τώρα, σχετικά με εμένα. Χορεύω πολύ καλά και πραγματικά μου αρέσει πολύ. Μου αρέσει να παίζω με φιγούρες της ΝτεΑγκοστίνι και να παίζω κιθάρα, και επίσης ΔΕ ΜΟΥ ΑΡΕΣΟΥΝ τα μαθηματικά.

Είμαι 9 χρονών. Όλη μου τη ζωή έχω ζήσει στο Βερολίνο, μάλιστα στο ίδιο διαμέρισμα. Γι' αυτόν τον λόγο, δεν υπήρξαν σημαντικές αλλαγές στη ζωή μου. Αυτό δεν ισχύει για τη μαμά και τον μπαμπά μου. Και οι δύο γονείς μου ήρθαν εδώ από την Ελλάδα. Η μαμά μου μετακόμισε στο Βερολίνο το 1998, δηλαδή πριν από 20 χρόνια. Ήθελε να ζήσει σε μια άλλη χώρα, εκτός από την Ελλάδα, και επειδή μπόρεσε να μιλήσει Γερμανικά, επέλεξε να σπουδάσει στο Βερολίνο. Όταν έφτασε στο αεροδρόμιο, είπε από μέσα της «Ποπό, τι έκανα;». Δεν ήταν εύκολο στην αρχή, αλλά μετά άρχισε να περνάει καλύτερα. Αυτό που της άρεσε περισσότερο ήταν να γνωρίζει ανθρώπους από όλες τις ηπείρους του κόσμου. Λέει, «Το Βερολίνο είναι το σπίτι μου, αλλά η Ελλάδα είναι η πατρίδα μου».

Ο μπαμπάς μου ήρθε στο Βερολίνο το 2000. Είχε σπουδάσει στην Αγγλία. Όταν έφτασε εδώ, νόμιζε ότι ήταν παράξενα, αλλά ωραία. Χάρηκε όταν γνώρισε μια συμφοιτήτρια από την Ελλάδα και όταν βρήκε δουλειά γρήγορα, παρόλο που δεν μπορούσε να μιλήσει Γερμανικά. Λέει, «Είναι ωραία στο Βερολίνο».

Γιάννι – Ο οπαδός της Χέρτα

Η πατρίδα μου: Η πατρίδα μου είναι το Βερολίνο, που είναι η πρωτεύουσα, αλλά και κρατίδιο της ομοσπονδίας. Το Βερολίνο δεν είναι μόνο η μεγαλύτερη και πολυπληθέστερη πόλη στη Γερμανία αλλά και η δεύτερη πόλη, μετά τη Νέα Υόρκη, με τις περισσότερες εθνικότητες στον κόσμο. Στους δύο ποταμούς του, τον Χάβελ και τον Σπρέε, το Βερολίνο έχει περισσότερες γέφυρες από τη Βενετία στην Ιταλία, και γι' αυτό είναι πολύ δημοφιλείς οι βόλτες με το ατμόπλοιο. Παρόλο που είναι μια μεγαλούπολη, με πάνω από 3,7 εκατομμύρια κατοίκους, το Βερολίνο είναι γεμάτο με πάρκα και άλλους χώρους πρασίνου. Επιπλέον, εκτός από τα πολλά αξιοθέατα (βλέπε παρακάτω), στο Βερολίνο βρίσκεται επίσης το μεγαλύτερο κτίριο στη Γερμανία: είναι ο πύργος της τηλεόρασης, με το απίστευτο ύψος των 364 μέτρων. Ίσως το πιο γνωστό αξιοθέατο του Βερολίνου είναι η Πύλη του Βρανδεμβούργου. Όμως, εκτός από τα πολλά αξιοθέατα, στο Βερολίνο υπάρχουν και πολλές ομάδες Α1 σε διάφορες αθλητικές κατηγορίες όπως η Χέρτα (ποδόσφαιρο), η Ουνιόν Βερολίνου (ποδόσφαιρο), η Άλμπα (μπάσκετ) κ.α.

Προφίλ: Γιάννι

Όνομα:	Γιοχάνες
Αγαπημένο συγκρότημα:	Μετάλλικα
Αγαπημένο χρώμα:	μαύρο, μπλε, πράσινο
Ομάδα ποδοσφαίρου:	Χέρτα Βερολίνου, ΠΑΟΚ
Τόπος γέννησης:	Βερολίνο, Νοϊκελν
Αγαπημένες ασχολίες:	να διαβάζω, να λύνω γρίφους, να παίζω ποδόσφαιρο, να κάνω waveboard
Τι δε μου αρέσει:	να καθαρίζω, να χορεύω, να βαριέμαι
Αγαπημένο ζώο:	φίδι
Αγαπημένο πιάτο:	σπανακόρυζο

Janni, der Herthianer

Janni, the Herthianian

Meine Heimat: Meine Heimat ist die Hauptstadt und auch ein eigenes Bundesland Berlin. Berlin ist nicht nur die größte und bevölkerungsreichste Stadt Deutschlands sondern auch nach New York die Stadt mit den meisten, verschiedensten Nationen der Welt. Berlin hat über seinen beiden Flüssen die Havel und die Spree mehr Brücken als Vietnam in Italien und ist deswegen begehrt für viele Dankefahnen. Berlin ist obwohl sie eine Großstadt mit über 3,7 Millionen Einwohnern voll von Park und anderen Grünflächen. Außerdem steht unter den vielen Sehenswürdigkeit Berlins (siehe unten) auch das höchste Gebäude Deutschlands: der Fernsehturm mit seinen unabhürten 364 Metern. Die wohl berühmteste Sehenswürdigkeit Berlins ist das Brandenburger Tor Und nicht nur viele Sehenswürdigkeiten gibt es in Berlin, sondern auch viele 1. Klasse Mannschaften in vielen verschiedenen Sportarten wie Hertha BSC (Fußball), Union Berlin (Fußball), Alba (Basketball), usw.

Steckbrief: Janni:

Name: Johannes
 Lieblingsband: Metallica
 Lieblingsfarbe: schwarz, blaugrün
 Fußballmannschaft: Hertha BSC, BVB
 Nationalität: Deutsch, Griechisch
 Geburtsort: Berlin, Hertha
 Lieblingsbeschäftigung: lesen, reisen, Fußball spielen, Wandern, fahren
 Das mache ich nicht gerne: aufräumen, tanzen, mich langweilen
 Lieblingstier: Schlange
 Lieblingsspeise: Gemüse

Πύργος
τηλεόρασης

Στήλη της
Νίκης

Πλατεία
Πότσνταμ

Εκκλησία της
Μνήμης

Ποταμός
Χάβελ

Πύλη του
Βρανδεμβούργου

Ολυμπιακό Στάδιο
Βερολίνου

Ποταμός
Σπρέε

Κόκκινο
Δημαρχείο

γιαγιά

παππούς

παππούς

γιαγιά

Οικογενειακό
δέντρο

θεία

θείος

μαμά

παππάς

θεία

θείος

aunt

uncle

mum

dad

aunt

uncle

cousin

sister

me

cousin

cousin

cousin

ξαδέρφη

αδερφή

εγώ

ξαδέρφη

ξάδερφος

ξαδέρφη

city souvenirs

Hertha jersey

Hertha Trikot

Handy

E-Book

Ausweise

Eszen

Wasser

water

ID cards

member card

photos

soccer ball

money

Geld

mobile

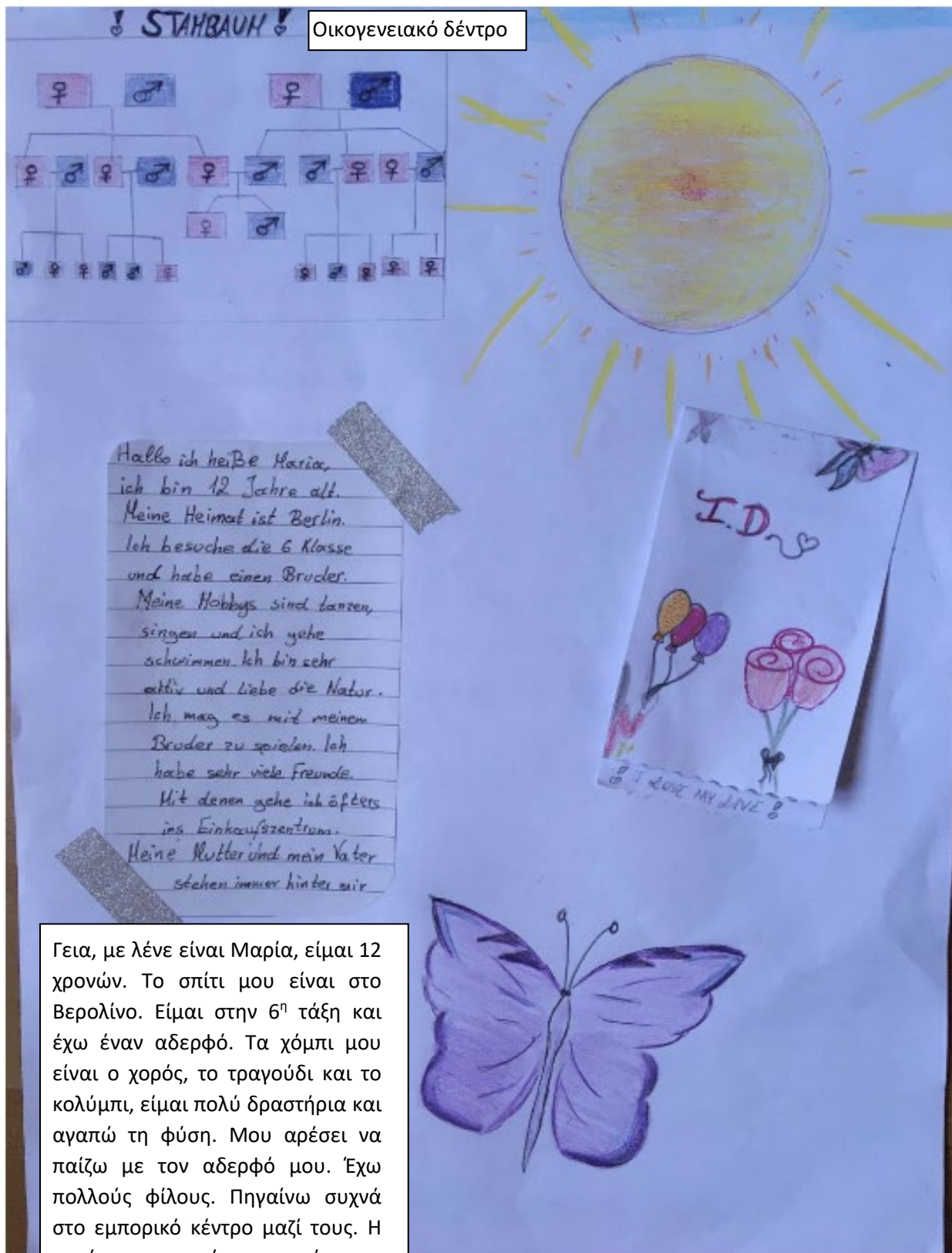
Wasser

Wasser

Wasser

Τι θα έπαιρνα μαζί αν έπρεπε να φύγω αύριο
 φωτογραφίες
 μπλούζα της Χέρτα
 μπάλα ποδοσφαίρου
 χρήματα
 αναμνηστικά από την πόλη
 κινητό
 νερό
 ταυτότητες
 κάρτα μέλους

Μαρία – Οικογενειακό δέντρο

Γεια, με λένε είναι Μαρία, είμαι 12 χρονών. Το σπίτι μου είναι στο Βερολίνο. Είμαι στην 6^η τάξη και έχω έναν αδερφό. Τα χόμπι μου είναι ο χορός, το τραγούδι και το κολύμπι, είμαι πολύ δραστήρια και αγαπώ τη φύση. Μου αρέσει να παίζω με τον αδερφό μου. Έχω πολλούς φίλους. Πηγαίνω συχνά στο εμπορικό κέντρο μαζί τους. Η μητέρα και ο πατέρας μου πάντα με προσέχουν.

Παυλίνα – Μια οδυνηρή μετάβαση

Με λένε Παυλίνα και θα σας μιλήσω για μια οδυνηρή μετάβαση. Η ζωή μου θα ήταν εντελώς διαφορετική αν δεν υπήρχε αυτή η μετάβαση. Μια καινούρια σχολική χρονιά άρχιζε και πραγματικά ανυπομονούσα να ξαναδώ τους φίλους μου. Οι φίλοι μου δεν ήταν οι μόνοι που ανυπομονούσα να δω, γιατί από τις προηγούμενες χρονιές έβλεπα και το αγόρι μου. Με μεγάλη χαρά, μπήκα στην αίθουσα και χαιρέτησα τους φίλους μου. Αλλά όλη αυτή η χαρά επρόκειτο να τελειώσει σύντομα. Το απόγευμα, άκουσα τους γονείς μου να λένε ότι σχεδιάζουν μετακόμιση στην άλλη άκρη της πόλης και ότι θα έπρεπε να αλλάξω σχολείο. Ορίστε τι συνέβη. Μετά από μερικούς μήνες, βρήκαμε ένα μεγάλο, πολυτελές, νέο διαμέρισμα και μετακομίσαμε. Δοκίμασα τα πάντα, αλλά χωρίς αποτέλεσμα! Η μετακόμιση θα γινόταν σε 2 εβδομάδες, και ήταν δύσκολο να πω τα νέα στους φίλους μου. Ο τελευταίος που το έμαθε ήταν το αγόρι μου, που δεν έμοιαζε να λυπάται και τόσο πολύ. Ευτυχώς, η μετακόμιση αναβλήθηκε για δύο εβδομάδες αργότερα. Όταν το είπα στο αγόρι μου, η αντίδρασή του ήταν τελείως διαφορετική από ότι περίμενα. Την ίδια μέρα αποφάσισα να χωρίσω μαζί του. Πέρασαν δύο εβδομάδες και τελικά τα ξαναβρήκα με το αγόρι μου και πέρασα πολλές περιπέτειες με τους φίλους μου. Με βαριά καρδιά πήγα στο παλιό μου σχολείο, το Δημοτικό Σχολείο Όμηρος, μια τελευταία φορά. Τα μαθήματα ήταν πολύ δύσκολα και το τελευταίο μάθημα πλησίαζε όλο και περισσότερο. Τελικά το σχολείο τελείωσε και έπρεπε να πω αντίο στους φίλους μου. Το πρωί του Σαββάτου ήταν η μεγάλη μέρα !!!

Μαρίνα – Η ιστορία της ζωής μου

Με λένε Μαρίνα, είμαι 9 χρονών και γεννήθηκα στις 19/07/2009. Το όνομά μου προέρχεται από τη λατινική λέξη "marinus" που σημαίνει "θάλασσα". Έχω δύο μεγαλύτερες αδερφές. Οι γονείς μου και οι παππούδες μου προέρχονται από τη Σοβιετική Ένωση. Εγώ είμαι από την Ελλάδα, εκεί γεννήθηκα. Μου αρέσει η Ελλάδα επειδή έχει πολύ ωραία νησιά και θάλασσα. Γι' αυτό και το μπλε είναι το αγαπημένο μου χρώμα.

Όταν ήμουν 3 χρονών μετακομίσαμε στη Γερμανία. Μου ήταν εύκολο να μάθω γερμανικά, και το έκανα γρήγορα. Όταν έγινα 6 χρονών πήγα σε ένα γερμανο-ελληνικό δημοτικό σχολείο, το Δημοτικό Σχολείο Όμηρος, και όταν μετακομίσαμε έπρεπε να αλλάξω σχολείο, και τώρα πηγαίνω στο Δημοτικό Σχολείο Αθηνά. Όλο αυτό το διάστημα έχω γνωρίσει πολλούς φίλους. Με τους φίλους μου συχνά παίζουμε παιχνίδια, όπως κρυφτό, κυνηγητό ή "Kontakto".

Στον ελεύθερο χρόνο μου, μου αρέσει να ζωγραφίζω και να ακούω μουσική. Το αγαπημένο μου όργανο είναι η κιθάρα και ένας από τους στόχους μου είναι να μάθω να παίζω κιθάρα. Κάθε Δευτέρα μετά το σχολείο έχω θέατρο και περνάω πολύ καλά εκεί. Τα βράδια πηγαίνω με μια φίλη μου σε έναν αθλητικό σύλλογο και τις Πέμπτες έχω χορωδία. Ο δάσκαλός μας είναι πολύ συμπαθητικός και τραγουδάει πολύ καλά και μας διδάσκει πολλά ωραία τραγούδια. Τα Σάββατα έχω χορό. Εκεί μαθαίνουμε ελληνικούς χορούς. Μου αρέσει να περνάω χρόνο με τους φίλους μου εκεί και πάντα μαθαίνω κάτι καινούργιο.

Μου αρέσει η φύση και διαφορετικά φυτά, όπως για παράδειγμα τα τριαντάφυλλα. Επίσης, μου αρέσουν τα ζώα. Το αγαπημένο μου ζώο είναι το παγώνι. Μου αρέσει επίσης να ταΐζω ζώα στον ζωολογικό κήπο. Το όνειρό μου είναι να γίνω κτηνίατρος, και να μπορώ να φροντίζω τα άρρωστα ζώα.

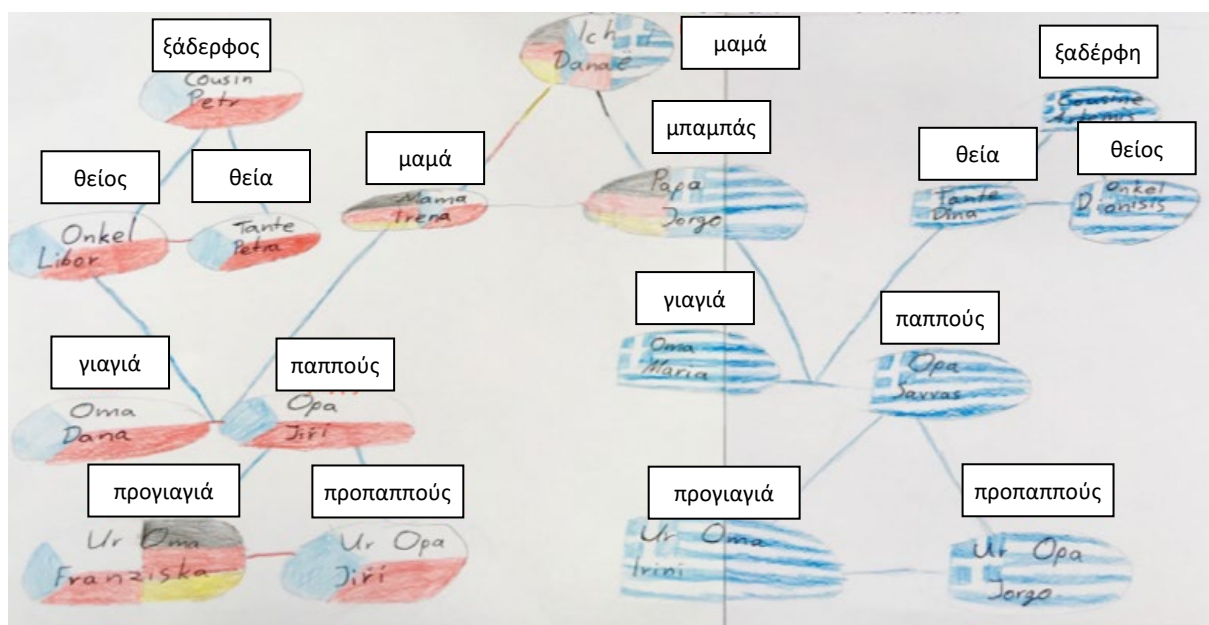
19.07.20. Die Geschichte meines Lebens Ich heiße Marina, bin 9 Jahre alt und ich habe am 19.07.2009 Geburtstag. Mein Name kommt aus dem lateinischen Wort "marinus", das "Meer" bedeutet. Ich habe zwei größere Schwestern. Meine Eltern und Großeltern kommen aus der Sowjetunion. Ich komme aus Griechenland, dort bin ich auch geboren. Ich mag Griechenland für ihre sehr schöne Inseln und Meer. Daher ist auch blau meine Lieblingsfarbe. Als ich 3 Jahre alt war sind wir nach Deutschland umgezogen. Die deutsche Sprache fiel mir leicht und ich habe sie schnell gelernt. Mit 6 Jahre ging ich zu einer Deutschgriechen Grundschule die "Homer-Grundschule" und als wir umgezogen sind habe ich meine Schule gewechselt und gehe jetzt zur "Athene-Grundschule". In dieser Zeit habe ich viele Freunde kennengelernt. Mit meine Freunde spielen wir oft viele Spiele wie Fange, Festscheiben, oder Kontakto.	In meine Freizeit mag ich malen und Musik hören. Mein Lieblings Instrument ist Gitarre und eines meiner Ziele ist Gitarre spielen zu lernen. Jeden Montag nach der Schule habe ich Theater und habe viel Spaß dabei. Abends gehe ich mit meiner Freundin zum Sportverein und Donnerstags habe ich Chor. Unser Lehrer ist sehr nett und er singt sehr schön und lernt uns viele schöne Lieder. Samstags gehe ich Tanzen. Dort lernen wir griechische Tänze. Ich mag dort Zeit mit meinen Freunden zu verbringen und dabei jedes mal etwas neues zu lernen. Ich mag die Natur und verschiedene Pflanzarten zum Beispiel Rosen. Ausserdem mag ich Tiere. Mein Lieblings tier ist das Pferd. Ich mag auch im Zoo die Tiere zu füttern. Mein Traumjob ist, dass ich Tierarzt werde, damit ich die kranke Tiere pflege.
--	---

Ταξιάρχης

Το όνομά μου είναι Ταξιάρχης. Με ονόμασε ένας ιερέας. Γεννήθηκα στο Βερολίνο στις 11 Ιουνίου 2009. Η καταγωγή μου είναι ελληνική. Στον ελεύθερο χρόνο μου παίζω ποδόσφαιρο, πινγκ-πονγκ και PlayStation. Οι αγαπημένες μου ομάδες είναι η Μπορούσια Ντόρτμουντ και ο ΠΑΟΚ της Θεσσαλονίκης. Το μοντέλο μου είναι ο Mario Reuss. Οι αγαπημένοι μου μουσικοί είναι οι 21 Pilots, Mero 428 και Fero47. Είμαι καλό παιδί, ένα μελετηρό, φιλικό αγόρι που πάντα θέλει να βοηθάει τους άλλους. Αλλά καμιά φορά είμαι θρασύς και κακός. Κάθε μέρα πηγαίνω σχολείο, μετά γυρίζω σπίτι και κοιμάμαι. Μια δύσκολη στιγμή στη ζωή μου ήταν όταν η αδερφή μου μετακόμισε στο Όσναμπρυκ και μας άφησε. Πριν από 4 χρόνια η οικογένειά μου κι εγώ μετακομίσαμε. Δεν πήγαμε πολύ μακριά. Ήταν μόνο 500 μέτρα μακριά από το προηγούμενο διαμέρισμά μας. Είχα άσχημο προαίσθημα όταν μετακομίσαμε, αλλά συνειδητοποιώ ότι τελικά ήταν πολύ καλό για μας να μετακομίσουμε. Το καινούριο σπίτι είναι μεγαλύτερο και μπορώ να χοροπηδάω χωρίς να μου λέει η μητέρα μου «μην ενοχλείς τους ανθρώπους που ζουν από κάτω μας». Πήρα μαζί μου όλα μου τα παιχνίδια. Στην Ελλάδα, ζω με τη γιαγιά μου σε ένα μικρό χωριό με λίγα μόνο σπίτια. Το σπίτι της γιαγιάς μου είναι τεράστιο. Θα μπορούσατε να το πείτε και βίλλα, επειδή υπάρχει ένα κατάστημα κάτω από το σπίτι. Δίπλα σε αυτό, έχουμε ένα ξενοδοχείο με τεράστιο κήπο και γκαράζ.

Δανάη – Το οικογενειακό μου δέντρο

Με λένε Δανάη και ζω στο Βερολίνο από τότε που γεννήθηκα, και μιλάω ελληνικά, γερμανικά και λίγο τσέχικα. Η οικογένειά μου προέρχεται από τρεις διαφορετικές χώρες. Η οικογένεια του πατέρα μου είναι από την Ελλάδα και η οικογένεια της μητέρας μου είναι από την Τσεχική Δημοκρατία. Οι γονείς μου ζουν στο Βερολίνο εδώ και πολύ καιρό. Ο πατέρας μου ήρθε στο Βερολίνο πριν από 34 χρόνια για να σπουδάσει στο πανεπιστήμιο. Η μητέρα μου ήρθε στο Βερολίνο πριν από 24 χρόνια, επειδή ήθελε να βιώσει κάτι νέο και να βελτιώσει τα γερμανικά της.

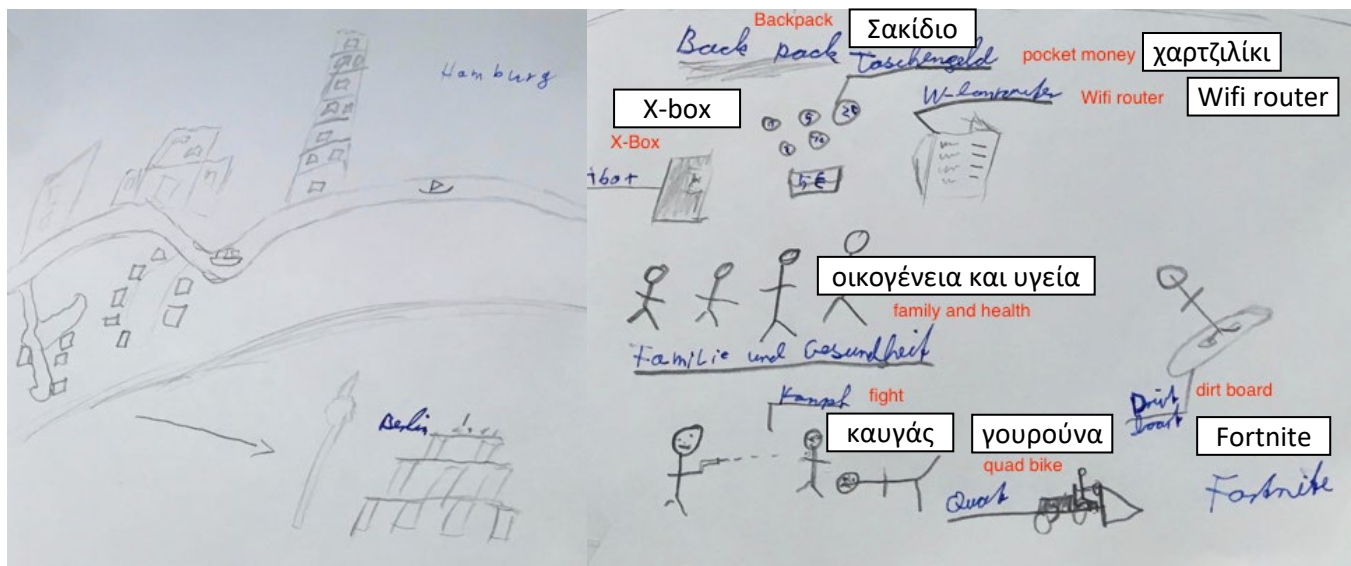

Φέλιξ –Η πατρίδα μου

Γεννήθηκα στο Αμβούργο στις 23/9/2007. Έζησα εκεί για 1 ½ χρόνο, πριν μετακομίσω στο Βερολίνο. Έχω μετακομίσει 4 φορές από τότε που άρχισα να ζω στο Βερολίνο. Αρχικά, μετακόμισα από το Σούνεμπεργκ ως το Λίχτερφέλντε Βεστ, όταν χώρισαν οι γονείς μου όταν ήμουν 6 χρονών. Όταν ήμουν 4 χρονών δεν καταλάβαινα στ' αλήθεια γιατί ο μπαμπάς και η μαμά δεν ήταν πια μαζί. Άρχισα να καταλαβαίνω μόνο όταν έγινα 5-6 χρονών, και τότε στεναχωρήθηκα πολύ.

Σακίδιο

Θα έπαιρνα μαζί μου το X-Box μου, επειδή απλά δεν μπορώ να ζήσω χωρίς Fortnite ή Fifa. Φυσικά, δε θα άφηνα πίσω το χαρτζιλίκι μου. Το ίδιο ισχύει και για το Wifi router. Το Fortnite είναι ένα παιχνίδι μάχης για παίκτες από 16 χρονών και πάνω και είναι εξαιρετικά διασκεδαστικό. Οι γονείς μου κανονικά δε με αφήνουν να παίζω τέτοια παιχνίδια, αλλά επειδή είναι με σκίτσα και δε δείχνει αίμα, δεν είναι και τόσο σκληρό. Αλλά ας επιστρέψουμε στο σακίδιο! Φυσικά δεν μπορεί να λείπει το κινητό μου τηλέφωνο με το μεγάλο πακέτο συμβολαίου. Επίσης πρέπει να συμπεριλάβω το ημερολόγιο του Γκρεγκ, τόμος 13 και 14, στο κάτω κάτω δε θέλω να βαρεθώ. Δε θα έπρεπε να λείπει ένα τεράστιο μπουκάλι νερό. Αλλά το πιο σημαντικό είναι η υγεία μου και η οικογένειά μου!!!

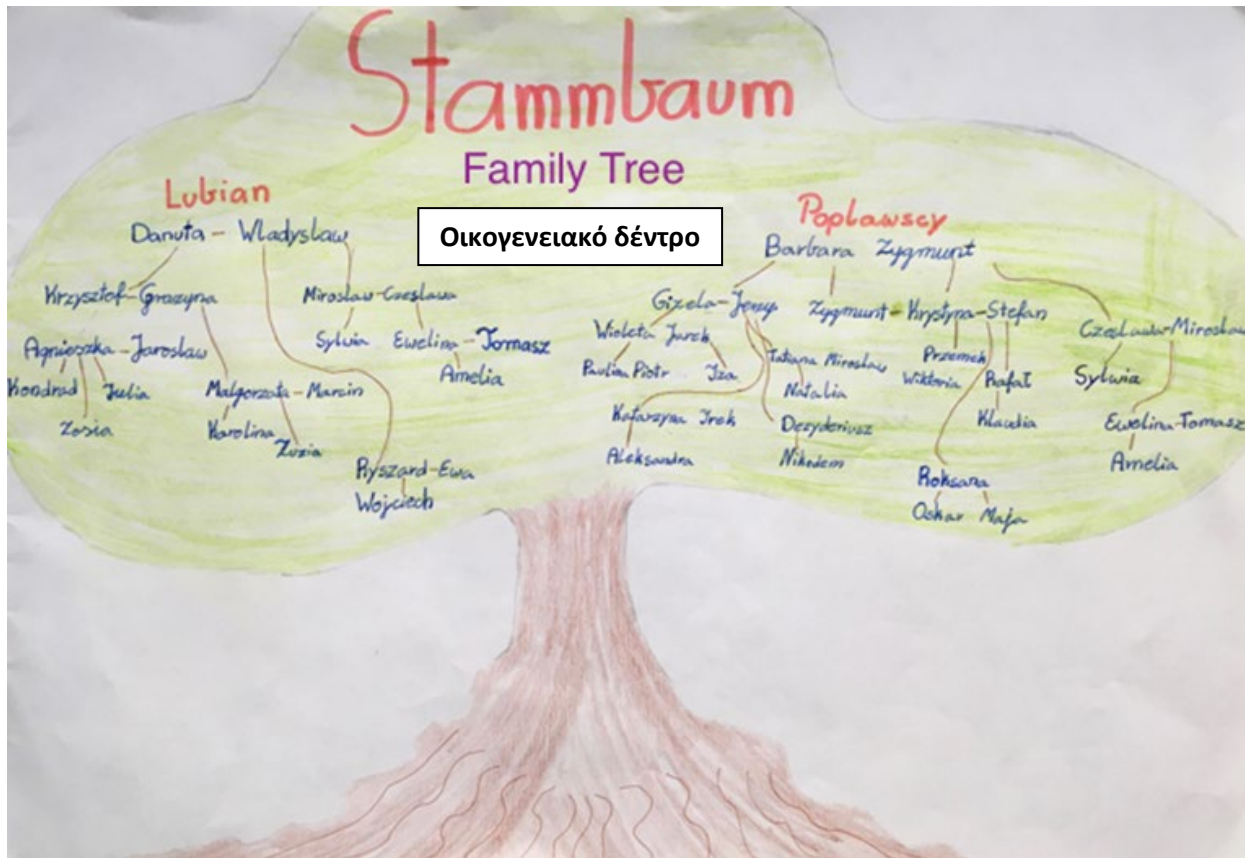

Η μετάβαση της Χάγια

Είμαι η Χάγια. Γεννήθηκα στη Δαμασκό της Συρίας στις 31 Ιουλίου 2006. Έχω δύο αδερφές και έναν αδερφό. Όταν ήμουν 4 ή 5, πήγαινα στον παιδικό σταθμό και μετά, επειδή ξεκίνησε ο πόλεμος, έπρεπε να φύγουμε. Μετακομίσαμε στο κέντρο της Δαμασκού, και ζούσα σε ένα σε ένα μεγάλο σπίτι με τις δύο θείες μου, τις κόρες και τους γιους τους, καθώς και τον θείο μου, τη γυναίκα και τα παιδιά του και τη γιαγιά μου. Αν και το σπίτι ήταν μεγάλο, δεν υπήρχε αρκετός χώρος για όλους μας. Μετά από μερικούς μήνες, η γιαγιά μου πέθανε και η θεία μου με την οικογένειά της μετακόμισαν στην Αίγυπτο. Εκείνη την εποχή, ο πατέρας μου ήταν στην Ισπανία, αλλά επειδή δεν μπορούσε να βρει δουλειά εκεί, μετακόμισε κι εκείνος στην Αίγυπτο. Μετά από έναν μήνα περίπου, μετακομίσαμε και εμείς στην Αίγυπτο. Μείναμε στο σπίτι ενός φίλου του για μερικές εβδομάδες. Στη συνέχεια μετακομίσαμε σε ένα διαμέρισμα. Εγώ πήγαινα σχολείο, και τα αδέρφια μου το ίδιο, ο πατέρας μου δούλευε και η μητέρα μου φρόντιζε το σπίτι. Μετά από ενάμιση χρόνο, ο πατέρας μου μετακόμισε ξανά στην Ισπανία, επειδή δεν ήταν ικανοποιημένος από τη δουλειά του. Αυτήν την περίοδο, οι αδερφές μου και η μητέρα μου δούλευαν. Μετά από λίγο καιρό, οι αδερφές μου σταμάτησαν να δουλεύουν, γιατί έπρεπε να προετοιμαστούν για τις εξετάσεις τους. Ο πατέρας μου μας έστελνε χρήματα κάθε μήνα. Η αδερφή μου παντρεύτηκε και μετακόμισε στην πατρίδα του συζύγου της, τη Λιβύη. Έναν χρόνο αργότερα παντρεύτηκε και η άλλη αδερφή μου, αλλά έμεινε στην Αίγυπτο. Μετά από λίγο καιρό, ο πατέρας μου μετακόμισε στο Βερολίνο. Εκεί έκανε φίλους και έμαθε γερμανικά. Και μετά ήρθαμε και εμείς στο Βερολίνο. Από τη μία πλευρά, χαιρόμουν που θα έβλεπα επιτέλους τον πατέρα μου ξανά μετά από 2 χρόνια, αλλά από την άλλη λυπόμουν που έπρεπε να αφήσω πίσω τους φίλους και την αδερφή μου. Στην αρχή, για τις πρώτες 20 ημέρες, μείναμε στο διαμέρισμα ενός φίλου του πατέρα μου και στη συνέχεια μετακομίσαμε σε ένα ξενοδοχείο. Είχαμε μόνο ένα πολύ μικρό δωμάτιο με τέσσερα κρεβάτια, τέσσερις καρέκλες, ένα μικρό τραπέζι, μια μικρή τηλεόραση, διπλή ντουλάπα, κουζίνα και ένα μικρό μπάνιο. Το δωμάτιο ήταν πολύ μικρό, αλλά ήταν καλύτερα από το τίποτα. Έκανα ξανά καινούριους φίλους, και μάλιστα κάποιοι από αυτούς πήγαιναν στο σχολείο μου. Για πέντε μήνες πήγαινα στην τάξη υποδοχής, αλλά μετά πήγα στην κανονική τάξη, που ήταν η 5η τάξη. Αυτό κράτησε για έναν ολόκληρο χρόνο, αλλά μετά βρήκαμε αυτό το διαμέρισμα και έπρεπε να αλλάξω σχολείο πάλι. Ήμουν χαρούμενη σε εκείνο το σχολείο, είχα φίλους και οι δάσκαλοι επίσης ήταν καλοί. Και αυτό το σχολείο μου αρέσει, και οι δάσκαλοι εδώ είναι επίσης καλοί.

Αμέλια – Η πατρίδα μου

Γεια, με λένε Αμέλια και είμαι 12 χρονών. Γεννήθηκα στην Πολωνία, και η μετάβαση στη Γερμανία ήταν πολύ δύσκολη για μένα. Έκλαιγα για δύο εβδομάδες περίπου, ήταν δύσκολο και για την οικογένειά μου. Πιο βαριά από όλους το πήρε η κολλητή μου, πίστευε ότι η ζωή της χωρίς εμένα δεν είχε πια κανένα νόημα. Ήθελα να βάλω τα κλάματα, αλλά δεν το έκανα, γιατί θα την στεναχωρούσα ακόμα περισσότερο. Η πρώτη εβδομάδα στη Γερμανία ήταν πολύ δύσκολη και θλιβερή και μετά από έναν χρόνο ήταν χειρότερα. Έπρεπε να πηγαίνω σχολείο και όταν κοιτούσα μέσα στην τάξη, έτρεχα γρήγορα στη μητέρα μου και άρχιζα να κλαίω, γιατί υπήρχαν μόνο παιδιά αραβικής καταγωγής και κανένα από την πατρίδα μου. Στην 4η τάξη έκανα φίλους. Αλλά αυτό δε σημαίνει ότι δε συναντώ τους φίλους μου στην Πολωνία ή ότι τους ξέχασα. Ακόμα συναντιόμαστε. Τώρα είμαι στην 6η τάξη και αισθάνομαι άνετα εδώ. Αλλά μου λείπει η οικογένειά μου και οι φίλοι μου.

Βανέσα – Η οικογένειά μου στο Βιετνάμ

Με λένε Βανέσα, είμαι καλό κορίτσι και τα πάω καλά με τους άλλους. Το όνομά μου προέρχεται από την Αγγλία, από τον Ιρλανδό συγγραφέα Τζόνναθαν Σουίφτ και η λατινική του ρίζα σημαίνει «Βασίλισσα των πεταλούδων» και η ελληνική του ρίζα σημαίνει «εμφάνιση, λάμψη». Η μητέρα μου πήγε στη Γερμανία σε ηλικία 18 χρονών για να μάθει γερμανικά και να σπουδάσει. Στη συνέχεια γνώρισε τον πατέρα μου και λίγους μήνες αργότερα παντρεύτηκαν.

Κάτι που με κάνει ξεχωριστή είναι ότι έχω πολλά σημάδια και το γεγονός ότι μου αρέσει να είμαι μόνη μου.

Αν έπρεπε να φύγω από το σπίτι μου, θα έπαιρνα μαζί την οικογένειά μου, και δεν θα έπρεπε να λείπει το φαγητό και το νερό, ώστε να μην πεθαίνουμε από την πείνα και τη δίψα!

Το αγαπημένο μου φαγητό είναι τα μακαρόνια!

Και τώρα θα ήθελα να συστήσω την οικογένειά μου:

Μαμά: Την αγαπώ πολύ, είναι υπομονετική και αξιόπιστη.

Μπαμπάς: Είναι αρκετά αποφασισμένος και φιλικός.

Νίκλας: Είναι σπουδαίος ξάδερφος, πάντα διαθέσιμος όταν τον χρειάζομαι.

Κάρσεν: Είναι ο θείος μου και είναι πολύ καλός.

Γιούτα: Είναι η μητέρα του Νίκο, και είναι φοβερή γιαγιά.

Ο Σιγκχαρτ είναι ο παππούς μου, πολύ καλός και αστείος.

Μπακ Χανγκ: Είναι η θεία μου, είναι φοβερή, πολύ καλή, και πάντα είναι εκεί για μένα.

Μπακ Χάι: Είναι ο αδερφός της μητέρας μου.

Μπα Αν: Είναι η γιαγιά μου, είναι γλυκιά και εργατική.

Ονγκ Ντιεν: Είναι ο βιολογικός μου παππούς, αλλά πέθανε στον πόλεμο του Βιετνάμ.

Ονγκ: Μπορεί να μιλήσει μόνο Βιετναμέζικα, είναι αστείος και αξιόπιστος.

Παππούς Γκερντ: Είναι ο παππούς μου, είναι τελείως αστείος και καλός.

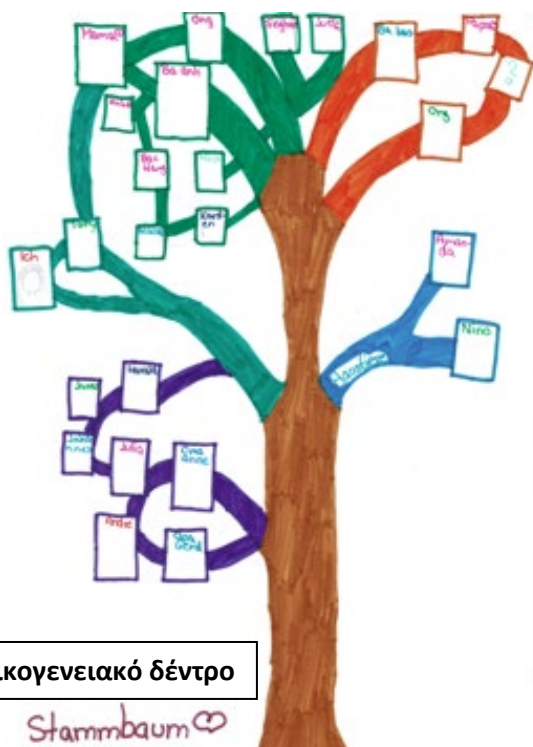
Ο Αντρέ είναι θείος μου, είναι επαγγελματίας δύτης και επίσης αρκετά αστείος.

Η Τζούλια είναι θεία μου, είναι επαγγελματίας αγγειοπλάστης, είναι φοβερή και εγώ είμαι η ηλιαχτίδα της.

Ο Χέραλντ είναι ο σύζυγος της Τζούλια, δηλαδή ο θείος μου. Είναι εξαιρετικά καλός και αστείος.

Ο Νίνο είναι ο σκύλος μου, είναι πολύ παιχνιδιάρικος και στο διαμέρισμα πολύ ήρεμος.

Η Αμάντα ήταν το προηγούμενο σκυλάκι μου, δυστυχώς πέθανε στις 1/8/2018.

Οικογενειακό δέντρο

Stammbaum

Σαμίλα –η ιστορία του ονόματός μου

Με λένε Σαμίλα, είμαι 12 χρονών και είμαι στην 6η τάξη. Οι γονείς μου προέρχονται από το Αφγανιστάν. Ο πατέρας μου μετακόμισε στη Γερμανία πριν από τη μητέρα μου. Γερμανικά έμαθαν μετά. Τώρα, μου μαθαίνουν πολλά οι γονείς μου και τα αδέρφια μου, γλωσσικά και άλλα. Ο ξάδερφος μου λέγεται ο Σάμι, γι' αυτό και η μητέρα μου και η θεία μου ήθελαν να με ονομάσουν Σαμίλα. Επίσης έχω και δεύτερο όνομα που είναι «Ελλέσα». Αυτό το όνομα ήταν ένα από τα αγαπημένα του πατέρα μου. Είμαι ξεχωριστή γιατί είμαι πολύ καλή στο γράψιμο και μπορώ να βοηθάω τους άλλους όταν δεν καταλαβαίνουν κάτι στα αγγλικά. Επιπλέον, είμαι πολύ ευέλικτη και μπορώ εύκολα να προσαρμοστώ σε διαφορετικούς ανθρώπους. Έχω λίγη περισσότερη εμπειρία ζωής από τα άλλα παιδιά της ηλικίας μου, επειδή έχω δύο μεγαλύτερους αδερφούς. Στο σακίδιο μου, θα έπαιρνα το MP3 player και τα ακουστικά μου, επειδή μου αρέσει να ακούω μουσική, τον φορητό υπολογιστή μου για να παίζω Minecraft, μια φωτογραφική μηχανή για να βγάζω υπέροχες φωτογραφίες, ένα βιβλίο Χάρι Πότερ και το τηλέφωνο αφής μου για έχω επικοινωνία.

Το αγαπημένο μου φαγητό: Αφγανικά πιτάκια και μπιφτέκι

Ο αγαπημένος μου Youtube Blogger: Arazhul (Roman)

Το αγαπημένο μου τραγούδι: So am I (Ava Max)

Το αγαπημένο μου βιβλίο: Χάρι Πότερ

Το αγαπημένο μου συγκρότημα: Bars & Melody

Το αγαπημένο μου Minecraft skin: Enderman

Ζίο – Πώς έφτασα στη Γερμανία;

Με λένε Ζίο, και είμαι από την Ινδονησία. Ο πατέρας μου είναι στρατιώτης και οι συνάδελφοι του πατέρα μου του πρότειναν να έρθει στη Γερμανία και ο πατέρας μου είπε OK.

Αλλά για να γίνει αυτό, οι γονείς μου έπρεπε να περάσουν ένα τεστ. Εκείνη την εποχή, οι γονείς μου έπρεπε να διαβάζουν κάθε μέρα και στις 17 Οκτωβρίου 2018 οι γονείς μου πέρασαν το τεστ. Μετά από αυτό, έπρεπε να μαθαίνω γερμανικά κάθε μέρα, από τις 9πμ έως τις 3μμ. Τότε φοβόμουν να πάω στη Γερμανία, επειδή τα γερμανικά μου δεν ήταν καλά. Η Ινδονησία και η Γερμανία δεν είναι τόσο διαφορετικές, η διαφορά είναι ότι κάνει πολλή ζέστη στην Ινδονησία. Στην Ινδονησία, έχει 28 βαθμούς κάθε μέρα, αλλά στη Γερμανία υπάρχουν 4 εποχές και υπάρχει και χιόνι. Όμως στη Γερμανία δεν υπάρχει παραλία. Στην Ινδονησία υπάρχουν πολλές παραλίες. Η διαφορά ανάμεσα στα ινδονησιακά και τα γερμανικά σχολεία είναι ότι τα γερμανικά σχολεία έχουν πάρα πολλές δημόσιες αργίες. Λατρεύω την Ινδονησία και τη Γερμανία!

Η χώρα μου

Γεια, είμαι ο Ζίο και είμαι από την Ινδονησία. Υπάρχουν πολλά νησιά και πολλές παραλίες στην Ινδονησία. Υπάρχουν τοπικά πιάτα.

Στην Ινδονησία υπάρχουν 17.504 νησιά.

Πώς έφτασα στη Γερμανία;

Για παράδειγμα, αυτό το πιάτο ονομάζεται Σατάι Παντάνγκ.

Ήρθα στη Γερμανία με αεροπλάνο. Η πτήση ήταν 18 ώρες μέχρι το Άμστερνταμ.

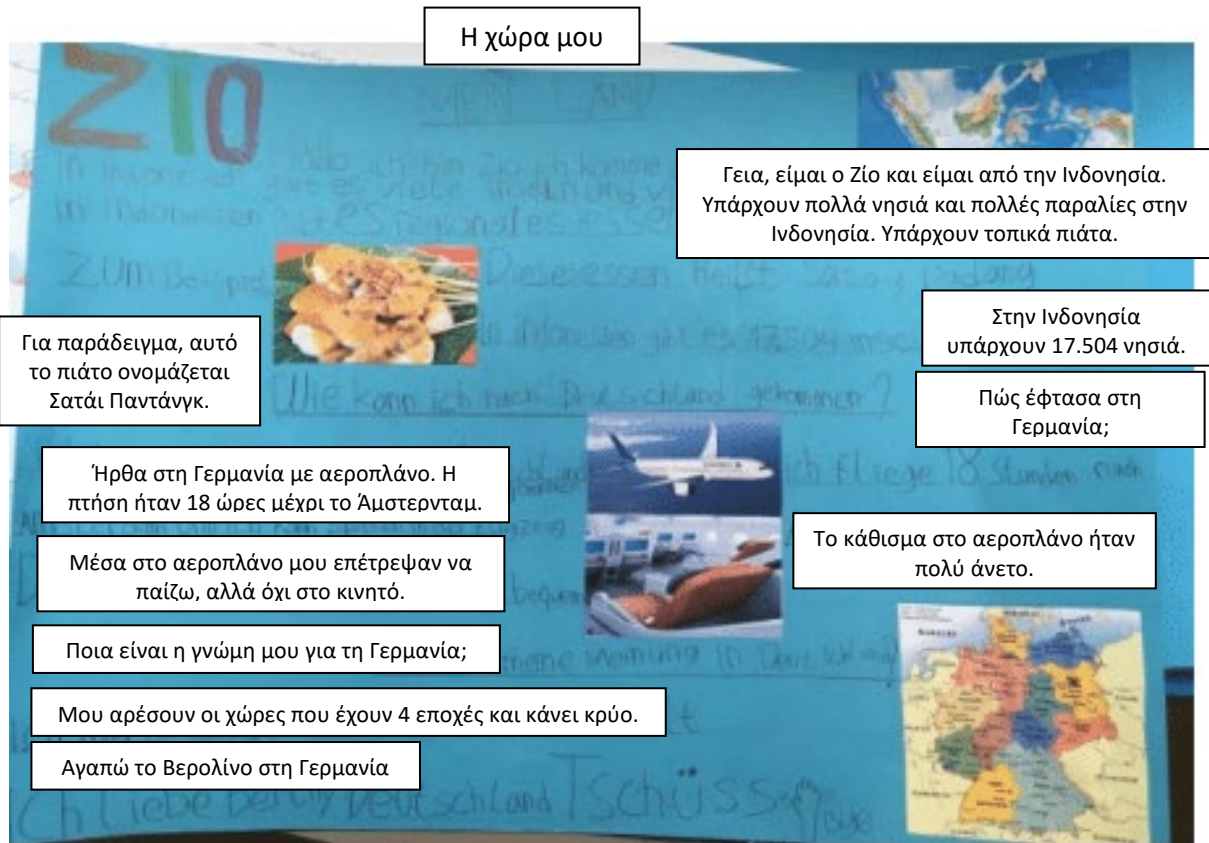
Μέσα στο αεροπλάνο μου επέτρεψαν να παίζω, αλλά όχι στο κινητό.

Το κάθισμα στο αεροπλάνο ήταν πολύ άνετο.

Ποια είναι η γνώμη μου για τη Γερμανία;

Μου αρέσουν οι χώρες που έχουν 4 εποχές και κάνει κρύο.

Αγαπώ το Βερολίνο στη Γερμανία

Η μετάβαση του Αδάμ

Γεννήθηκα στη Φρανκφούρτη/Μάιν. Μέχρι την ηλικία των 4, ζούσα με την οικογένεια του πατέρα μου, η οικογένεια της μητέρας μου ζούσε στην Τυνησία. Ο παππούς μου στην Τυνησία έπασχε από μια επικίνδυνη ασθένεια και έπρεπε να μετακομίσουμε στην Τυνησία. Έπρεπε να ζήσω και να πάω σχολείο εκεί. Στην αρχή όλα ήταν πολύ δύσκολα, μπορούσα μόνο να μιλάω γερμανικά με τους γονείς μου, και όταν ήθελα να αγοράσω κάτι, έπρεπε πάντα να παίρνω μαζί τον ξάδερφό μου. Με τον καιρό έμαθα αραβικά και πήγα στο σχολείο και έκανα πολλούς φίλους. Την πρώτη φορά που έπρεπε να συστηθώ, ήμουν πολύ αμήχανος, αλλά τα κατάφερα καλά. Την επόμενη μέρα γνώρισα πολλά παιδιά και όλα τα αγόρια έγιναν καλοί φίλοι μου και όλοι μαζί είχαμε περιπέτειες. Για 5 χρόνια έζησα στο σπίτι της γιαγιάς μου με τη μαμά μου. Ήταν καταπληκτική, κάθε φορά που είχαμε συνάντηση, μαζευόταν όλη η οικογένεια στις γιαγιάς μου, και πάντα περνούσαμε πολύ ωραία. Αλλά σχεδόν πάντα συναντιόμασταν και τις κανονικές μέρες. Μια μέρα, θέλαμε να γυρίσουμε πίσω στη Γερμανία, και ο ξάδερφος της μαμάς μου ζούσε στο Βερολίνο και μιλούσε καλά γερμανικά. Η μητέρα μου έπρεπε να οργανώσει αρκετά έγγραφα, επειδή δεν είχε γερμανικό διαβατήριο, Έναν χρόνο αργότερα πήγαμε στο Βερολίνο, και μας συνάντησε ο ξάδελφός μου. Αυτή ήταν η πρώτη φορά που τον συναντούσα. Ήταν τόσο καλός και συμπαθητικός και έπαιζε μαζί μου κάθε μέρα, παρόλο που ήμουν πολύ μικρότερος από αυτόν. Πάντα μου αγόραζε όλα όσα ήθελα. Το Βερολίνο μου αρέσει περισσότερο από την Τυνησία, ελπίζω να μείνω στο Βερολίνο.

Άννα

Η μετακόμιση

Με λένε Άννα και είμαι 12 χρονών. Γεννήθηκα στην Ερφούρτη και μέχρι να γίνω επτά χρονών ζούσα στο Νορντχάουζεν, μια μικρή πόλη. Όταν η μητέρα μου γέννησε τον μικρό αδερφό μου, μετακομίσαμε στο Βερολίνο. Εδώ ζω τα τελευταία πέντε χρόνια.

Εγώ

Έχω πολλά χόμπι. Τρεις από τις αγαπημένες μου ασχολίες είναι να τραγουδάω, να χορεύω και να παίζω πιάνο. Το αγαπημένο μου χρώμα είναι κόκκινο. Προτιμώ το ελληνικό φαγητό αλλά και των άλλων χωρών είναι επίσης νόστιμο.

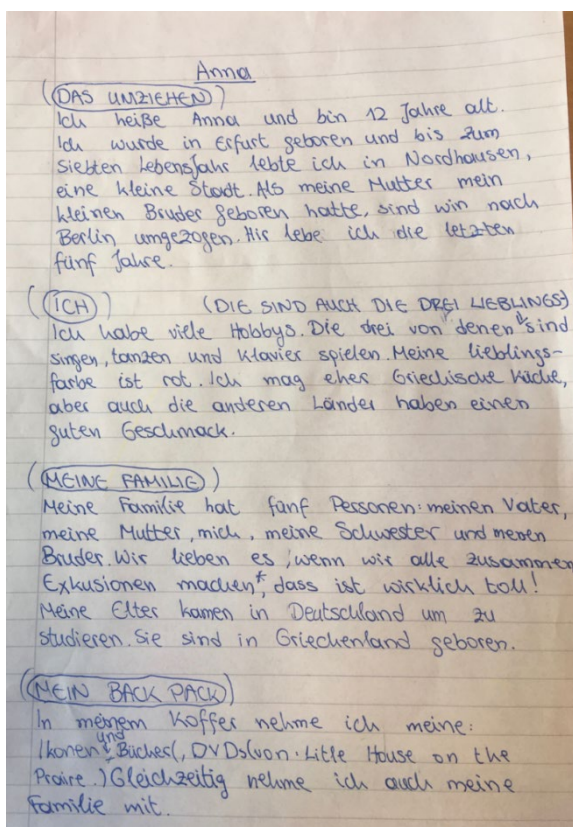
Η οικογένειά μου

Υπάρχουν πέντε άτομα στην οικογένειά μου: ο πατέρας μου, η μητέρα μου, εγώ, η αδερφή μου και ο αδερφός μου. Μας αρέσει όταν πάμε εκδρομή όλοι μαζί, αυτό είναι πραγματικά υπέροχο!

Οι γονείς μου ήρθαν στη Γερμανία για να σπουδάσουν. Γεννήθηκαν στην Ελλάδα.

Το σακίδιό μου

Στη βαλίτσα μου, θα έπαιρνα μαζί μου τις εικόνες μου και τα βιβλία μου, τα DVD (της σειράς Το Μικρό Σπίτι στο Λιβάδι). Ταυτόχρονα, θα έπαιρνα μαζί μου την οικογένειά μου.

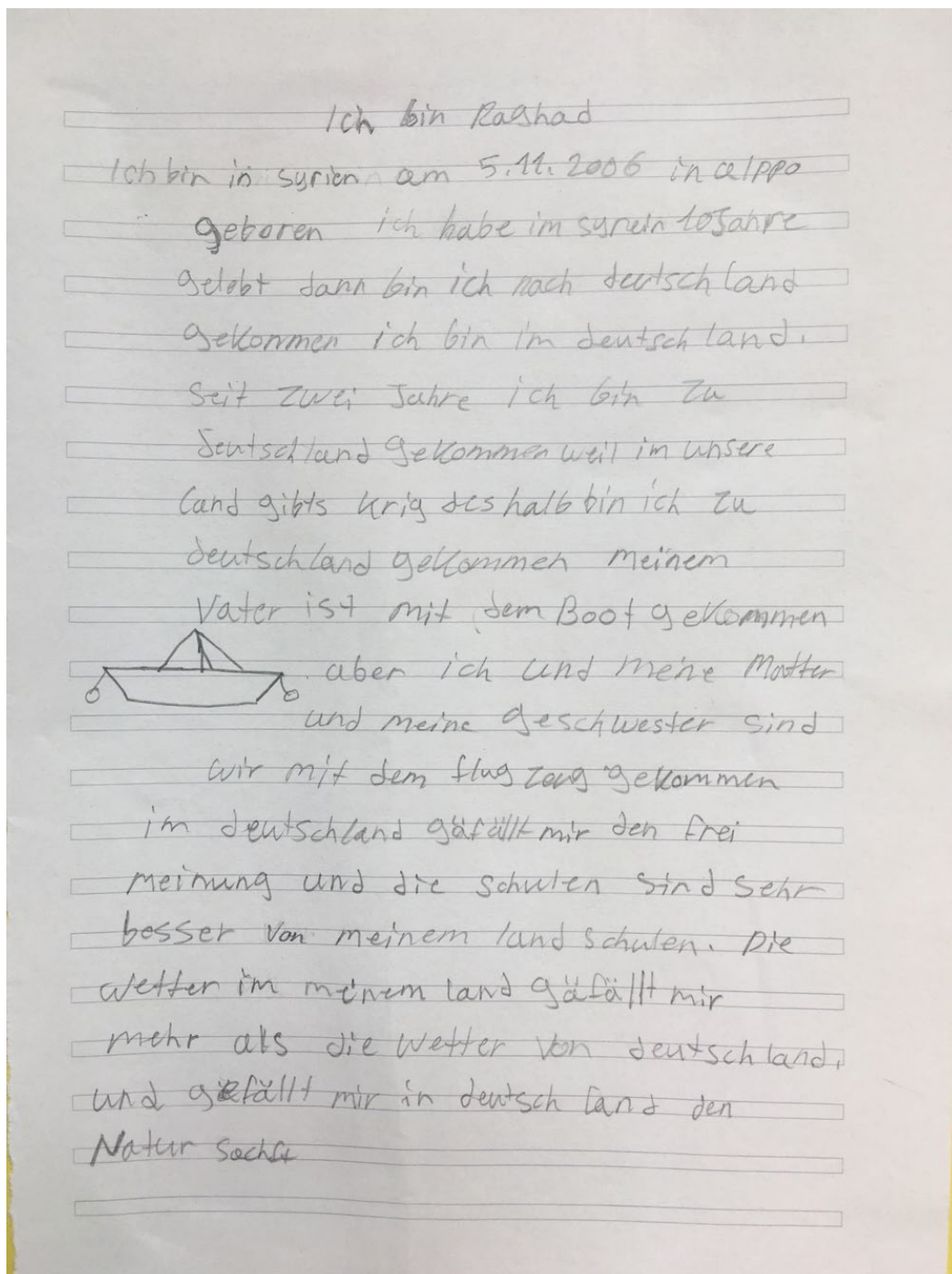

Η μετάβαση της Ράγκχαντ

Γεννήθηκα στη Συρία, στο Χαλέπι, στις 05/11/2006. Έζησα στη Συρία για 10 χρόνια, μετά πήγα στη Γερμανία. Τώρα είμαι στη Γερμανία.

Πριν από δύο χρόνια ήρθα στη Γερμανία επειδή γίνεται πόλεμος στη χώρα μας, γι' αυτό ήρθα στη Γερμανία. Ο πατέρας μου ήρθε με βάρκα, αλλά εγώ και η μητέρα μου και τα αδέρφια μου ήρθαμε με το αεροπλάνο.

Στη Γερμανία, μου αρέσει η ελευθερία του λόγου και τα σχολεία είναι πολύ καλύτερα από τα σχολεία της χώρας μου. Μου αρέσει περισσότερο ο καιρός στη χώρα μου από τον καιρό στη Γερμανία. Μου αρέσει η φύση στη Γερμανία.

ΤΕΛΟΣ

University of Crete

Linköping
Där idéer blir verklighet

1st Gymnasio
Avlona

HELLENIC REPUBLIC
National and Kapodistrian
University of Athens

CARDET

Co-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

This project has been funded with support from the European Commission. This publication reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein. Project Number: [2017-1-EL01-KA201-036197]